

Yeni Demokrat Gençlik

Biz kendimizi dünyayı temellerinden sarsacak bir davaya adadık!
Siyasi Gençlik Dergisi | Sayı: 14 | Kasım - Aralık 2019 | ISSN: 2149 1208 | 5 TL

gençliğin birleşik
mücadelesiyle

KAZANACAĞIZ!

BİR KİŞİ DAHA eksilmeyeceğiz

Merhaba;

Dergimizin 14. sayısı ile birlikte okurlarımızla birlikte olmanın mutluluğunu yaşıyoruz. Yine kolektif bir emeğin ürünü olarak hazırladığımız dergimizi sizlere sunuyoruz.

YDG çalışmasının olduğu bütün alanlardan hapishanelere kadar çok sayıda yoldaş ve okurumuzun emek ve çabalarıyla çok yönlü olarak hazırlamaya özen gösterdiğimiz yazıları bir araya getirerek dergimizi hazırladık.

Ülkenin siyasi, ekonomik ahvaline dair güncel anlamda bulunduğumuz noktayı, politik gelişmelerin panoramasını dergimize yansıtmaya çalıştık. Siyasi süreçler arasında hızlı geçiş gösteren bir dönemecin içerisinde, gelişmeleri yakalamak da güçleşmekte. Egemenler açısından yeni "kavgalar"ın, ezilen milyonlar açısından işsizlik, yoksulluğun derinleştiği bir aralıkta bizde gençlik dergisi olarak yaşanan bu gelişmeleri gençlik penceresinden incelemeyi, gençlik hareketinin görev ve sorumluluklarının hangi zeminde ortaya çıktığını dergi-

miz aracılığıyla halk gençliğiyle buluşturmayı hedefliyoruz. Bu sayımızda da bu hedefle içeriğimizi oluşturduk.

Dergimizin bu sayısında TC'nin Rojava'ya dönük saldırısı ile yoğunlaşan siyasi gelişmelere yer verdik. Devletin bu saldırısına da zemin yaptığı derinleşen ekonomik krizin başta halk gençliği olmak üzere kitlelere nasıl yansıdığını işledik. Son aylarda artan kadın cinayetlerini ve kadınların örgütlediği direniş dinamiğinin ruhunu dergimize de taşımaya gayret ettik.

Bunun yanında Çin Devrimi'nin 70. Yılı vesilesi ile hazırladığımız yazılarda dergimizde önemli bir alan kaplıyor. Mao'nun çocukluğundan itibaren politik kimliğinin gelişim sürecini aktaran kapsamlı bir yazıyı sizlerle buluşturuyoruz.

Yoğun emek ve kolektif bir çalışmanın ürünü olarak çıkardığımız dergimizi sizlerin de beğeneceğini ve keyifle okumanızı umut ediyoruz. İyi okumalar diliyoruz.

Umutla ve dirençle...

İsyan:.....	2-4
Gençlik İklim Krizine Karşı Eylemde:.....	5
Bir Fabrika Deneyimi:.....	6-9
Forum:.....	10-11
Üniversitede Miyiz, Şantiye Sahasında mı?.....	12
İstanbul Üniversitesi ve İstanbul'dan Sürgün:.....	13-14
Açık-Gizli Tanıklarla Yürütülen Adaletiniz Batsın:.....	15-16
Kayyumdan Rektöre Yok Sayma:.....	16-17
Denge Ciwanên:.....	18-19
İrkçılık Yaşını Sormaz!:.....	20-21
Serekaniye Direnişçilerinden Munzur Piran'ın Dilinden 12 Gün.....	22-23

GençKadın:.....	24-25
Kürtaj, Fişleme, Kuluçka Makinesi:.....	26-27
Kolektifin Sesi:.....	28-29
Sağlam Bir Mücadele İçin Sağlam Bir Kadın Örgütülüğü:.....	31-32
Bir Kişi Daha Eksilmeyeceğiz:.....	33-34
GençliktenNotlar:.....	35-38
Ezilen Dünya Halklarının Zafer:.....	39
Mücadele İçerisinde Bir Yaşam Mao Zedung:.....	40-46
Bellek:.....	47-48

İLETİŞİM

| YDGiletisim

| yenedemokratgenclik@gmail.com

| www.yenedemokratgenclik.com

Nisan Yayıncılık ve Basım Sanayi Ltd. Şti. Yönetim Yeri: Katip Mustafa Çelebi Mah. Tel Sok. No: 25 Kat: 3 Daire: 9 Beyoğlu/İstanbul **Tel:** 0 212 293 73 76 **Sorumlu ve Yazı İşleri Müdürü:** Vedat Yeler **Baskı:** Ezgi Matbaacılık, Çobançeşme Mah. Sanayi Cad. Altay Sok. No: 10/A Blok İstanbul/Beyoğlu

Dergimizi bu adreslerden temin edebilirsiniz Merkez Büro: Katip Mustafa Çelebi Mahallesi Tel Sokak No: 25 Kat: 3 Daire: 9 Beyoğlu/İstanbul **Tel:** 0 212 293 73 76

Ankara: Cumhuriyet Mahallesi, Tuna Caddesi, Çanakçı İşhanı, No: 11/46, Çankaya **İzmir:** Konak Mahallesi, Faik Muhiittin Adam Caddesi, Nafiz Tınaz Çarşısı, No: 28 Kat:1/102, Konak **Tel:** 0232 484 72 83 **Bursa:** Atatürk Caddesi, C Koruyucu İşhanı, Kat: 5, No: 262, Osmangazi **Tel:** 0224 225 15 05 **Erzincan:** Ordu Caddesi, Ordu İşhanı, Kat:3, No: 318, **Tel:** 0446 223 45 82

İşgal ve Savaş, Kürt Düşmanlığı ve Şovenizm; Kriz Gerçeğini Gizleyemez!

Yaşanan ağır atmosfer, bugün her örgütlü bireyin değiştiren ve dönüştüren rolüne daha fazla anlam yüklemiştir.

AKP iktidarının, 31 Mart ve 23 Haziran İstanbul seçimlerinden sonra yaşadığı ağır sarsıntı buna paralel bir şekilde Türk devletinin ekonomik alanda içinde debelendiği büyük sıkışmışlık hali, egemenlerin bir kez daha savaş ve işgal politikalarına sarılmasını beraberinde getirdi. Zira Türk hâkim sınıflarının, inşaat sektörüne dayalı popülist politikalarla çevirdiği ekonomi çarkı epeydir dönmez durumdaydı.

Burjuva analistlerinin bile emperyalist ülke ekonomilerinin büyüme hızlarının düşeceği ve yavaşlayacağı buna bağlı olarak da ekonomilerin küçüleceğine dair beklenti, aynı zamanda dünya çapında yaşanan büyük bir krizin itirafı anlamına geliyor. Emperyalist metropollerde durum böyleyken bizim gibi ekonomisi büyük oranda dışa bağımlı bir ülkenin bundan azade olması düşünülemez. Dışardaki gelişmelere doğrudan bağlı ancak çok sayıda çarpanı ile daha ağır bir ekonomik türbülansa girildi. Türk sermayesi, AKP'nin ağızından uzun süre red ettiği, görmezden geldiği krizi artık kabul etmek ve dahası söz konusu ifadeyi kullanmadan ancak onun yaratacağı tabloyu dikkate alarak buna uygun adımlar atmak zorunda kaldı.

Damadın iki ayda bir kamuoyuna duyurmak zorunda kaldığı ve her defasında yenilediği YEP'ler bu sıkışmışlık hali ve ağır ekonomik krizin de birer sonucudur. Yaşanan ağır kriz, ekonomik alanda işçi ve emekçilerin alım gü-

cünde yaşanan düşüş; zam sağanağı, yoksulluk ve sefalette yaşanan artış denilebilir ki bugün karşımıza çıkan politik panoramanın en temel belirleyeni durumunda.

Krizle birlikte ortaya çıkan ve emekçileri daha fazla yoksulluğa sürükleyen toplumsal değişim, en başta AKP olmak üzere burjuva düzen partilerinin geniş kitleler nezdinde inandırıcılığını ve prestijini sarsmaktadır. 31 Mart yerel seçimlerinde Türkiye'nin ekonomi ve nüfus anlamında en büyük kentlerinde AKP'nin aldığı yenilgi ve seçimin tekrarlanmasıyla İstanbul'da yaşanan hezimet, kitlelerde biriken öfkenin ve krizin çözücü etkisinin bir ürünü olarak görülebilir.

Kriz buna koşut bir şekilde gelişen işsizlik ve yoksulluk ile sistemden umudunu kesen geniş emekçi kitlelerinin sistem dışı farklı arayışlara girmesinin önüne geçilmesi ve yeniden düzene entegre edilmesi, hakim sınıflar açısından tayin edici düzeyde bir sorunsal ifade ediyordu. Abdullah Gül /Babacan ile Ahmet Davutoğlu'nun çıkışının diğer yandan Ekrem İmamoğlu ile CHP'nin dünden farklı bir profil çizmesinin de temelinde bu gerçeklik vardır.

Doğanın talan edilmesi, açıkça yapılan hırsızlık ve AKP iktidarında tavan yapan yolsuzluk düzeni; temel hak ve özgürlüklere yönelik baskı ve yasaklamalar; kadın ve LGBTİ+'lara yönelik homofobik ve transfobik saldırılar öfkeyi büyütmektedir.

Katliam boyutuna ulaşan cinayetler; Alevilerin maruz kaldığı ayrımcılık ile tüm bu çelişkilerin üzerine adeta benzin döken Kürt ulusal sorunu, sistemin krizinin çapı ve niteliğini yükselten faktörler olarak sayılmalıdır.

Açık ki AKP iktidarının kaptan koltuğunda oturduğu gemi, her yanından delik deşik olmuş ve hızla su almaktadır. Türk sermayesi, AKP eliyle değişik sınıf ve katmanlardan ezilenler üzerindeki hegemonyasını özellikle de 2015'ten bu yana OHAL uygulamaları, baskı, şiddet, gözetim ve tutuklama ile ağır bir korku ve sindirme ikliminde sürdürebilmektedir. Bahsini ettiğimiz çelişkiler ve dinamiklerde tansiyon büyüdükçe, egemenlerinde bu saldırı politikalarında ivmeyi yükselttiğini söylemek mümkün. Ne var ki her şeye karşın bunun da bir sınırı vardır. Söz konusu çelişkilerin, baskı ve şiddet yöntemiyle tutulabileceği sınırların da neredeyse sonuna gelinmişti.

İşte tamda böylesi bir politik manzara içinde, Türk hâkim sınıfları, Ortadoğu ve Suriye'deki gelişmelerin ve stratejik konumunun sağladığı avantajların bir çıktısı olarak yeniden savaş ve işgale yöneldi. Böylece değişik başlıklarda artık dizginlenemeyen çelişkiler yumağının üstüne kalın bir örtü veya perde çekilmiş oldu.

Ezilenlerin Mücadelesine Şovenizm Tamponu

Kürt ulusu ve diğer milliyetlerin imha ve inkârı ile asimilasyonu temelinde inşa edilen Türk devleti, bu geleneksel kuruluş felsefesini her dönem güne ve koşullara uygun bir şekilde güncellemektedir.

Azgın bir şovenizm, temel hak ve özgürlüklere yönelik korkunç bir terör; işçi sınıfı ve geniş emekçi kitlelere yönelik dizginsiz sömürü, Türk devletinin varlığının temel şartlarıdır. Bu gerçek, aynı zamanda devletin sürekliliğin sağlanması adına cephaneliğin adresini göstermesi bakımından da önemlidir. TC devleti, ne zaman "beka" sorunundan söz etse bu başka bir deyişle Kürt ulusu üzerindeki şiddet ve katliamların artacağı değilse Alevilerin kafasına devlet sopasının ineceği veyahut kadın ve LGBTİ+ ile halk gençliğine yönelik saldırı politikalarının yaşama geçireceği anlamına gelmektedir.

Türk devletinin Kobanê serhildanı sonrası özerk yönetim ilanlarını bahane

ederek ülke çapında uygulamaya soktuğu sıkıyönetim rejimi bunu takiben devrimci, ilerici ve yurtsever güçlere, düzen siyaseti arenasında da rakiplerine yönelik tasarruflarını bu paranteze almak mümkün. Söz konusu politika, tüm topluma zerk edilen ağır bir şovenizm eşliğinde yürürlüğe sokulmaktadır.

Suriye'ye yönelik ilgisi Osmanlı'dan kalma fetih hayalleri ile başlayan Türk devleti Esad'ın kolay kolay devrilmeyeceğini anlar anlamaz mızrağın ucunu Kürtlere çevirmiş ve bu başlığı aynı zamanda iç politikada işlevli bir argüman haline getirmiştir.

AKP iktidarı için Suriye'deki her gelişme, doğrudan içerde başta Kürt Ulusal Özgürlük Hareketi olmak üzere devrimci ve ilerici güçlere yönelik tasarruflarına paralel bir şekilde anlam kazanmıştır. Denilebilir ki Kürt düşmanlığı, bir yandan Suriye'ye yönelik politikaların aynı zamanda bundan beslenen ve bunu da büyüten bir perspektifle de içerde Kürt ulusunun her türlü kazanımının gasp edilmesi ve taleplerinin bastırılması adına bir kaldıraç döndürülmüştür.

2011 yılında Suriye'deki çatışmaların başlamasıyla açığa çıkan tarihsel fırsatla birlikte kısa sürede kendi kaderlerini ellerine alan Kürtler, Rojava devrimi ile birlikte Ortadoğu halklarına yeni bir alternatif model sundular.

Tek başına bu bile bugün Rojava devrimine, TC, İran ve Esad; ABD, Rusya ve AB üyesi devletlerin düşmanlığını anlamak için yeterlidir. Devleti, Kürtlerin imha, inkâr ve asimilasyonundan müteşekkil bir kolon üzerine inşa eden Türk hâkim sınıflarının, Kürtlerin Suriye'deki kazanımlarına ve ortaya koyduğu demokratik isteme tahammül etmeyeceği açıktı. Nitekim öyle de oldu.

Rojava'dan Yükselen Direniş Tüm Dünyada Yankılandı

TC devleti, "terör" demagojisi, azgın bir şovenist histeryeyle geniş kitleleri arkasına yedekleyerek önce Afrîn'i işgal etti, akabinde de içerde yaşadığı tıkanmanın basıncıyla 9 Ekim 2019'da Kuzey ve

Doğu Suriye'ye/Rojava'ya saldırdı. Türk devleti bu saldırıları ile bir kez daha Kürtlerin varlığına dahası kazanımlara yönelik ölesiye düşmanlığını göstermiş oldu. TC, havadan ve karadan yoğun bombardıman ve bunu takip eden gelişmiş bir teknik ile Rojava işgaline yöneldi.

Biliyoruz ki Türk devleti, böylesi kapsamlı bir operasyon-bu bölgedeki büyük emperyalist güçler ABD ve Rusya'nın onayı olmadan yapamaz. Uzun bir süredir dillerinden düşürmedikleri 'Güvenli Bölge' projesini, 1,5-2 milyona yakın mültecinin buralara yerleştirilmesi ambalajıyla AB ülkelerine pazarlayıp, ikna ettiği anlaşılan TC, ancak bu koşullarda işgal operasyonuna girişebildi.

Türk devleti ve onun sözcülerinin ABD'den Rusya'ya ve AB devletlerine yönelik esen ama yağmayan gürlemelerini de bu kapsamda yorumlamak gerekir. Söz konusu Kürtler olduğunda yapabileceklerinin sınırı olmayan TC'nin, Suriye'ye girmek adına ABD ve Rusya'ya ne tür tavizler verdiği, hangi anlaşmaların yapıldığı zaman içinde ortaya çıkacaktır. Ne var ki işgal devam ederken veya ateşkes kararı ilan edilirken ABD'nin R.T.Erdoğan'ında aralarında olduğu üst düzey Türk yöneticilerinin mal varlıklarının gündeme getirilmesi bile söz konusu anlaşmaların boyutu hakkında bir fikir veriyor.

İşgal ve saldırılarda madalyonun bir yanında Türk devletinin havadan sivil yerleşim yerlerine yönelik yoğun bombardımanı ve vahşeti varken diğer yanında ise tüm dünya halklarına umut aşıl原因an tarihi bir direniş vardır. Rojava halkları, TC devletinin işgal saldırısına karşı canı pahasına toprağına sahip çıkmış, YPG/YPJ ve onunla birlikte hareket eden, Nubar Ozanyan Ermeni Taburu, Enternasyonalist güçler ile Türkiyeli devrimciler şanlı bir direniş pratiğıne imza atmıştır.

Tüm dezavantajlı koşullarına rağmen savaşılar, işgale karşı büyük bir kahramanlık destanı yazmıştır. Gelişen direniş, tüm dünyada kısa sürede yankı bulmuş, Asya'dan Avrupa'ya, yerkürenin dört bir yanından dayanışma sesleri yükselmiştir. Avrupa burjuvazisinin Türk devletinin işgaline yönelik sözde bile olsa karşı çıkışlarının nedeni işte bu kıtadan direniş ve dayanışma adına gelişen tepkiler olmuştur.

Kobanê savunmasından sonra Rojava ile dayanışma merkezli ilk defa böyle bir direniş ve dayanışma gelişmiştir. TC devleti, tüm avantajına rağmen gelişen direniş karşısında Serekanîye ile Tel Abyad arasındaki bölgede hâkimiyeti sağlayabilmiştir. Bu kapsamda, ABD ile TC arasında gelişen ateşkesi de, Rojava halklarının, savaşçıların direnişi ile dünya halklarının dayanışmasının bir sonucu olarak görmek gerekir. Nihayetinde Türk devletini durduran bu direniş ve dayanışma olmuştur.

ABD ve Rusya, TC ve İran ile Esad rejimi arasında yaşanan pazarlık ve hesaplaşmaların tümünün ortak kesenin Rojava Devrimi olduğunu söylemek mümkün. Birbirlerine karşı hangi hamleleri yaparlarsa yapsınlar söz konusu Rojava Devrimi olduğunda ışık hızında ortaklaşabilmektedirler. Yaşanan işgal süreci bu gerçeğe bir kez daha işaret etmiştir.

İşgalle birlikte Türk devleti, içerde hayalini kurduğu dikensiz gül bahçesi içinde harekete geçti. İşgal ve savaş gerçekliği, her türlü muhalefetin bastırılması ve susturulması için kullanıldı. Toplumun geniş kesimleri, Kürt düşmanlığı ve şovenizm temelinde hizaya çekildi. Bu savaş atmosferi içinde, HDP'li seçilmiş belediyelere hukuksuz bir şekilde kayyum atandı; zamlar peş peşe geldi, işçi sınıfının kazanılmış haklarına yönelik saldırılarda ivme yükseldi; krizin emekçilerin sırtına yükleyen YEP'ler bir bir açıklandı.

Başka bir deyişle savaşın faturası, ağır ekonomik krizle birlikte geniş emekçi kitlelerine kesildi. Bu faturanın sonuçlarının, önümüzdeki süreçte karşımıza daha ağır bir şekilde çıkacağına şüphe yok.

Direniş Büyütmek İçin Bir Adım İleri

Ortadoğu ve ülkemizdeki gelişmeler, Türk hâkim sınıflarının şovenizm rüzgârıyla ezilenlerin mücadelesini bastırma ve engelleme yöntemine daha yoğun bir şekilde başvuracağını gösteriyor.

Bu politikanın görünen hedefi Kürtler olsa da saldırının bir bütün olarak ezilenlere yönelik olduğu açıktır. Bu gerçek devrimci, ilerici ve yurtsever güçlerin takınması gereken tutuma dair bir fikir vermektedir. Başka bir açıdan Rojava'da işgale karşı gelişen birleşik direniş, bize bunu anlatmaktadır.

Suruç katliamının yıldönümünde gençliğin ortaya koyduğu ve önemli bir moral ve motivasyon yaratan birlikte hareket etme pratiğı; kayyum gaspına karşı verilen ortak tepki buna işaret ediyor.

Ezilenlere yönelik her türlü saldırı ve gaspa karşı en geniş muhalefetin bir araya gelmesine bugün her zamankinden fazla ihtiyaç vardır. Gençlik örgütlerinin bugüne taşıdığı pratiğı sürdürmesi ve bunu geliştirmesi elzemdir.

Bunun kendimiz adına başarılabilmesi için de faaliyetimizin daha örgütlü bir karakter kazanmasına, halk gençliğı ile bağlarının geliştirilmesine ihtiyaç vardır. Açık ki örgütümüzün gelişmesinin yolu, onu oluşturan her bireyin üzerine düşen sorumlulukları, görevlerini yerine getirmesinden geçmektedir.

Yaşanan ağır atmosfer, bugün her örgütlü bireyin değiştiren ve dönüştüren rolüne daha fazla anlam yüklemiştir. Daha fazla inisiyatif almak, örgütümüzün sorunlarına daha fazla kafa yormak ve planlı-programlı ve disiplinli bir çalışma yürütmek bizi ileriye taşıyacaktır. Bunun için her örgütlü yoldaşımızın daha fazla özneleşmesi, örgütün geleceğı üzerindeki tarihsel rolüne dair daha fazla derinleşmesi gereklidir.

Mücadeleyi ve direnişi geliştirmek ve örgütümüzü büyütmek için şimdi daha fazla özneleşme ve bir adım ileri çıkma zamanıdır!

Gençlik İklim Krizine Karşı Eylemde

İklim krizi uzun zamandır insanların oldukça gündeminde olan en önemli konulardan birisi. Öyle ki yüzyıllardır Emperyalist-kapitalist sistemin savaşlar ve yağmalar ile ya da rant amaçlı yaptığı doğa talanı ve tahribi artık en çok da gençliğin gündeminde. Çünkü gelecekte yaşanacak bir dünya kalmayacağı aşikar. Son süreçte bu vahşi talan ve tahribata karşı 16 yaşındaki İsveçli öğrenci Greta Thumberg'in dersleri asarak başlattığı eylemler tüm dünyada, Türkiye dahil 139 ülkeye yayıldı. 15 Mart ve 24 Mayıs tarihlerinde iki büyük 'İklim Grevi' gerçekleştirildi ve onlarca ülkeden 2 milyondan fazla öğrenci katıldı.

20-27 Eylül tarihlerinde sadece öğrencilerin değil yetişkin ve sendikaların da katıldığı 'İklim Grevi' gerçekleştirildi. Bu anlamda uzun süredir olmadığı kadar büyük bir farkındalık yaratıldı. Gençliğin toplumsal uyanışta itekleyici güç olduğunu da bizlere bir kez daha göstermiş oldu.

Greta'nın iklim için yaktığı ateş yaşadığımız topraklarda da yankı buldu. Öğrenci gençlik bu konuyla ilgili çeşitli eylemler gerçekleştirdi. Çeşitli şehirlerde halk yaşadıkları doğanın talanına karşı devlete ve sisteme karşı seslerini daha güçlü çıkartmak için harekete geçti. Türkiye sınırları içerisinde doğanın talanı ve buna karşı halkın karşı koyuşu 10 yıllardır devam eden bir süreç. Ege'de zeytinlikler için köylülerin direnişi, Artvin Cerrattepe'de madenlere ve yaylalarında Yeşil Yol'a karşı Karadenizli'lerin direnişi daha dün gibi aklımızdayken şimdi de gündemimizde Kaz Dağları var! Dün sular altında kalan Hasankeyf gündemdeyken, bugün Sivas Hafik'deki maden talanını konuşuyoruz. Sistemin yağma ve talanı ne dünle sınırlı kaldı, ne de bizler buna dur diyemezsek bugün ile sınırlı kalacak! Cerrattepe'de madene ve Yeşil Yol'a karşı yapılan onca eylem sonrası bugün yaylalara beton dökülmeye hızla devam edilirken, HES projeleri gün geçtikçe çoğalıyor, Karadeniz'in bir çok bölgesinde maden ocakları açılmış durumda. Tüm bunların yanında ise doğa öcünü su taşkınlarıyla ve göçüklerle almaya devam ediyor. Daha geçtiğimiz yıllarda Hopa'da 8 insanın yaşamını yitirdiği sel katliamının anıları ve acıları çok tazeysen Karadeniz'in her yerinden çeşitli su taşkını haberleri gelmeye devam ediyor. Marmara'ya geçtiğimizde her gün deprem haberleri alırken en büyük kaybı ise Kaz Dağları'nda yaşıyoruz! Bu yağma ve talana karşı yapılacak istenen eylem ve etkinlikler ise devletin bir başka yağma ve talan alanı olarak gördüğü Rojava'ya yönelik gerçekleştirilen saldırılar bahane edilerek engelleniyor.

Talan edenler değil biz koruyacağız

Tüm engellemelere, yasaklamalara ve gündem deği-

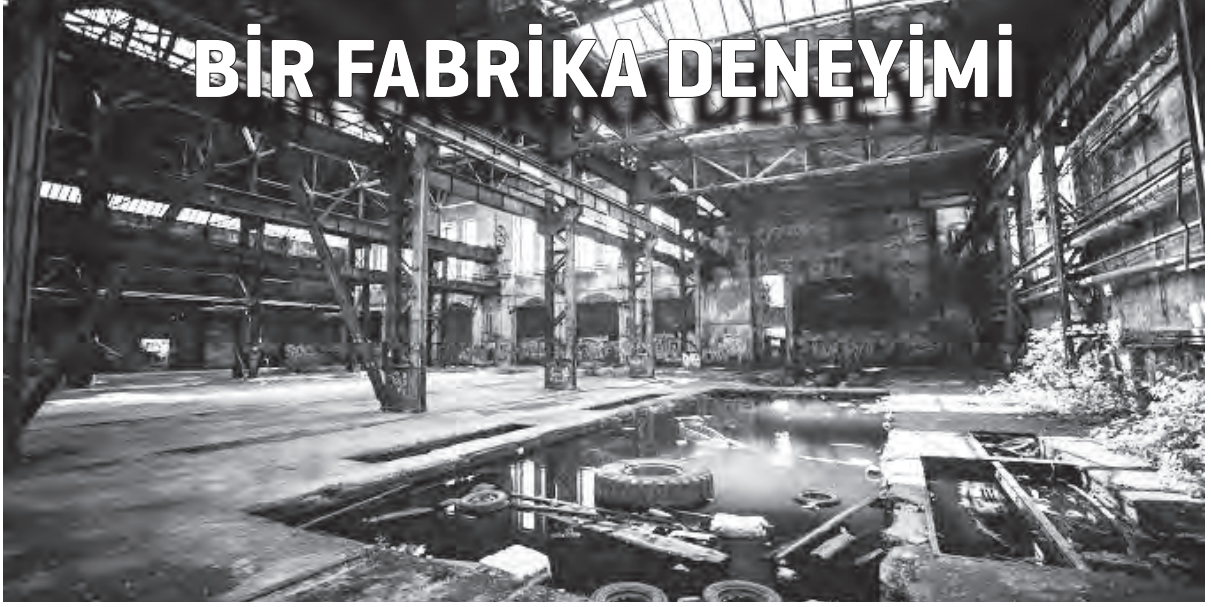
şikliklerine karşı ne gençlik ne de bu konuda farkındalık içerisinde olan çok çeşitli kesimlerden insanlar eylemliliklerinden, seslerini yükseltmekten vazgeçmiyorlar. Önceleri daha çok bölgesel kalan İklim Krizi eylemlilikleri, Greta sayesinde hızla geniş alanlara yayılıyor ve ortaklaştırılıyor. Denizli'de "Mavi gezegen Kırmızı alarm veriyor" şiarıyla yapılan eylemler Ankara'da "Hemen şimdi, amasız ve fakatsız iklim için adalet talep ediyoruz" denilerek yapılıyor. Çanakkale'de yapılan eylemler sadece Kaz Dağları için değil aynı zamanda Munzur Vadisi, Cerrattepe, Hafik, Salda Gölü, Hasankeyf, Kavaklık ve daha niceleri için yapılıyor.

2015'de 195 ülkenin altına imza attığı ve emperyalistlerin de hızla yaklaşan iklim krizinin gayet iyi farkında olduğunu gösteren Paris Anlaşması, küresel sıcaklık artışının bu yüzyılın sonuna kadar 2 derecenin altında tutulması ve 1.5 derecenin sağlanmasını öngörüyor. Fakat 2017 yılında ABD başkanı Donald Trump bu anlaşmadan çekildiklerini açıkladı. Hızla artan küresel ısınma önlenemezse eğer dünyayı bekleyen kırmızı alarm açlık, susuzluk, kuraklık ve kitlesel ölümler!

Küresel sıcaklık artışının önlenbilmesinin tek yolu ise kapitalizmin talan ve yağmasından kurtularak acilen gerçekleştirilen tahribatların düzeltilebilmesi ve doğanın kendini yenileyebilmesine fırsat tanıyabilmek adına alternatifler geliştirilmesidir. Fakat emperyalist-kapitalist sistemin "krizden kurtulmak" adına dünyanın geleceğini nasıl görmezden geldiğini hep birlikte görüyoruz. O halde emperyalistlerin biz gençlerin geleceği için hiç bir şey yapmayacakları/yapamayacakları çok açık. Aynı Greta ve milyonlarca genç-yetişkin-yaşlı gibi geleceğimiz için daha fazla şeyi göze alarak iklim için inisiyatif ve sorumluluk bilinciyle sokaklarda, caddelerde, okullarda, işyerlerinde, köyümüzde, tarlamızda kısacası her alanda direnişe geçmeliyiz.

Ankara'dan Bri YDG'li

Emek, insanın kendi kendini yaratma sürecidir

BİR FABRİKA DENEYİMİ

İdeoloji; bir bakış, bir düşünüş ve insanın kendini tanımlama biçimidir. İnsana yalnızca dış dünyayı açıklamaz, bir kimlik de verir. İdeoloji çağırısını yaptığı politika adına, başta gündelik hayat olmak üzere her yere, bilince ve bilinçaltına nüfus eder. Bu haliyle büyük bir varlığa sahiptir. İdeolojik mücadele bir egemenlik mücadelesidir. Bu nedenle en çok eylem için gereklidir. Bilinir ki insan bilincini oluşturan toplumsal bilinçtir. Birey etrafını sarmış olan egemen düşünce içerisinde kişinin kendisini yaratma, yeniden üretme söz konusu olduğunda ise nehir hedefin tersine akar.

Sınıf mücadelesi kesintisiz uzun erimli bir süreçtir. Gençlik her zaman toplumun en diri kesimini oluşturmayı başarmıştır. Bu gücün bilinç yanını neyin oluşturduğu ve neyin oluşturması gerektiği elbette önemli bir husus. Zira ileride yaşanacak toplumsal hareketlerde kişinin hangi safta yer alacağını neye karşı çıkacağını bilmesi gerekmektedir. Sınıf mücadelesi paranın küçük miktarını işçiye verilip büyük kısmının dar grup tarafından cebe atılmasına karşı mücadele gibi kaba, yalın bir perspektif değildir. Yaşamın içerisinde türlü ilişkiler bulunmaktadır ve bunlar sınıf mücadelesinin parçalarıdır. Yani mesele gelir dağılımındaki adaletsizliğin farkında olmaktan ibaret değil. Bu ekonomik gelir farkı insanın nasıl bir süreç içerisinde olumsuz anlamda kişilik edinmesine neden olmaktadır? Veya bu olumsuz kişilik karakterini yaşamın hangi alanlarında uyguluyoruz ya da maruz kalıyoruz? Soruların ağırlığı gereği bir çerçeve, örnek alan üzerinden konuyu ele almak gerekirse bunun en iyi yerlerinden biri fabrikalar ve işçiler, emekçilerdir.

Bugün akşam olur mu?

Malum yaz sürecinde, nedeni farklı yazılarda ele alınabilecek ölçüde genç devrimcilerin alanlarından uzaklaştığı ortanın bir nevi "durgunlaştığı" bir süreç oluyor. Kimi geçici işlerde çalışıyor, kimi tatile, kimi köyüne gidiyor [bu köye gitmek bize mi özgü acaba? -Neyse mevzu bu değil]. Yazının kaynağı olmak üzere fabrika deneyimimizdeki iktidar kavgası ve iktidar sahibinin saltanatından kesitlerle paylaşımında bulunabilmek. Kendimizce yaptığımız analizlerle bir şeyin "özünü" öğrenmeye çalışılmak olacak.

Elbette fabrikadan önce işçinin uyanması lazım saatin kaç olduğu önemli husus. Nedendir bilmem ama bu fabrikalar etrafında yaşam alanları olmasına rağmen çalışanlara uzak yerlerde konumlanmış. Büyük şehirde yaşıyorsan her ne kadar insan sağlığı gözetilmese de sanayi alanları uzakta oluyor ya da öyle denk geliyor. Yoksa neden insanlar saat altıda uyanmak istesin. Ulaşım başlı başına bir sorun zaten. Büyük şehirlerde tek araçla gideceğin yere ulaşmak nadir rastlanan bir durum. Servis varsa bu hoş görünebilir lakin günün ilk dayatmasını o yapar. Çünkü kaçırmaman lazım. Beklemek var bekletmek yok. Kaçırdıysan uğraş dur. Olurda servis geç gelir, zaten normal gelmesi gereken saatin öncesinde gelmişsindir, servise bir şeycik diyemezsin. O seni ne yapar ne eder yetiştirir neticede. Elbette bunun içerisinde farklı bir hiyerarşi var. Servis şirkete hiyerarşi olarak daha yakındır. Birde servis şirketin kendi aracıysa vah vah! Servis artık patrondur. Saat kaçta istiyorsa orada olacaksın... İşe giden insanlar otobüste, metroda, ser-

viste nerede olursa gözleri kapalı gidiyorlar. Hallerinden ne kadar memnun olduklarını yüzlerinden anlayabilirsiniz. Dimdik durup uyuyabilenler büyük ihtimal memurdur, kıyafetlerine özenirler kırışmasına razı olmazlar, kambur olmaktan da korkuyor olabilirler. Kendisini tamamen uykuya vermiş kıyafetine ne olmuş, bugün ne giyeyim derdi olmayanlar daha zor koşullarda sabahdan akşama kadar çalışan insanlardır tahminimce...

Nasıl olursa bir şekilde fabrikaya ulaşılır. Ortalık "of"tan, "puf"tan, "yine geldik"ten, "bugün akşam olur mu"dan geçilmez. Hareketler hantaldır kıyafetler giyilmemek için direnç gösteriyormuş gibi. O yavaş, zoraki hareketler bile siren sesine göre ayarlanıyor, öyle ki siren çaldığında herkes hazırlanmış oluyor. Siren sesinin çirkinliği yine ayrı bir derst... Oysaki insanlar bir yerde çalışmaktan, emek vermekten, üretebiliyor olmaktan hoşnut olması gerekir. Lakin bu, insanın kendi emeği ile arasındaki ilişki nedeniyle kısıtlanmış durumda. Emeğin karşılığı olan maddi manevi kazanımı alamıyor olmak işçi açısından yaşamsal bir negatifik yaratmakta. Motive edici, güdüleyici hiçbir şeyin bulunmadığı üretim süreci elbette bunalım ve yılgınlık yaratır. Ne yazık ki işçi için motive edici olan tek şey ücret alıyor olmasıdır. Ve ne yazık ki işçiye, bu ücret ile yaşam gereksinimlerini karşılayabileceği/karşılması gerektiği öğüt edilmektedir. Yani insan, emeğini satmak zorunda olmasına rağmen yine de insani ihtiyaçlarını karşılaması işçinin kendi bireysel sorunu olarak hesaplanıyor. Gereksinimler sadece barınma yeme/içme faaliyeti ile sınırlı değil. Bununla beraber alınan ücret temel ihtiyaçları dahi karşılamaktan

geri kalıyor. Sosyal ihtiyaçları karşılamak ise yaşamın nasıl işlendiğiyle ilgilidir. Bir şeye insanca yaklaşabilmek için onunda insana insanca yaklaşması gerekir. Bu nedenle bahsedilen emek sürecindeki ilişki yaşamın nasıl örgütleneceğini belirleyen önemli bir faktör oluyor. Meselenin özüne yaklaşacak olursak işçinin ürettiği, emek veriyor olmasındaki ilişki ve sonuç olarak ne elde ettiği arasındaki uyumsuzluk sistemsel bir hataya işaret etmektedir...

Bizim işlerde oturmak yok

Fabrikanın içerisi dip dibe yerleştirilmiş torna tezgahları ve benzeri işleme tezgahlarıyla doldurulmuş. "Yav bu makinaları kim yapmış" sorusu geçiyor akıldan. Çoğu 1960 senelerinde üretilmiş Alman makinaları. İzmir'de genel olarak bu tür makinaların yenileri çok nadir görünür...

Herkes işinin başında, yalnız çok az kişi sadece tek bir işle uğraşır. Onlarda başında durdukları makinaların hızına yetişmeye çalışır ya da makinanın başına bir şey gelmemesi için uğraşır. CNC makinasını bilir misiniz? Şu hani bazen sosyal medyada videoları denk gelir, metal parçalara büyük bir sakinlikle, iç yatıştırıcı hızıyla şekil verir. Çoğu zaman ne yapacak, nasıl bir parça çıkacak acaba diye sonuna kadar izlenir o videolar. Bu makineden üç tane vardı bu açıdan yoksul bir fabrika sayılmaz ama dünya çapında ele aldığımızda adı anılmaz. Bu ve benzeri makinalar hani şu "makinanı eksikliklerini tamamlayan" insanlar denilenler o makinaı çalıştıranlar oluyor. Pratik olarak yapılan iş basitçe bir pedal ve bir tuş kullanarak yeni parçalar takıp çıkarmaktan ibaret. Fakat tüm gün ayakta sabit olarak işlenen parçayı izlemek o videolardaki gibi hiç de rahatlatıcı olmuyor. Üstelik sorumluluğunda var makinanın ucu kırılmamalı parça gerekli ölçülerde çıkmalı vs.. Bu makinada fiziki olarak dert olan genelde ayakta beklemek olur oysaki oturarak ta çalışmak mümkün. Oturmak yok çünkü ustabaşı ağzıyla, patron öyle istiyor yetmezse kendi ağzını da kullanabiliyor onu tecrübe ettim, "bizim işlerde oturmak yok oturmak istiyorsan ayaktabıcı olacaksın onlar oturarak çalışırlar" dedi kulağıma eğilerek, cevap vermemi beklemeden yürüdü gitti. Bu diyalogda/diyaloğsuzlukta en çok can sıkıcı olan ayakta çalışmamı istemesinden ziyade beni dinlememiş olması. Burada umursamama ve aşağılama söz konusu. Kendisi ile çalışanlar arasında ördüğü setin bir ürünü. Yabancılaşmaktan bahsediyoruz bu yabancılaşma sadece işçilerin emekçilerin başına gelen seçici bir hastalık değil. Sistemin her katmanındaki insanları, sistemi yaratanları da sistem altında kalanları da etkiler. Burjuvazinin [bizimkinin şekli şemali toprak ağasını andırsa da] insani edimlerden uzaklaşmış,

Bu süreç içerisinde işçileri koordine eden bir ustabaşı vardır. Tipik özellikleri aynıdır bunların. İşçilerin dediği üzere “yalaka ve daha yalakaları” vardır.

insan doğasına yabancılaşmış olmanın bir örneğidir. Bir alıntıda bulunacak olursak

“Bencilik bir davranış biçimi olarak kalmaz, aynı zamanda kişinin karakterinin bir bölümü olarak da ortaya çıkar. Bencilik insanın her şeyi yalnızca kendisi için istemesi durumudur. Sahip olmak tek hedef olunca, insan giderek daha açgözlü ve ihtiras sahibi olur. Çünkü ne kadar çok şeyi olursa, o kadar mutlu olacağını sanır. Böylelikle kişi, herkese karşı bir düşmanlık beslemeye başlar. Kandırmak istediği müşterileri, iflasa sürüklemeye çalıştığı rakipleri ve sövmemeyi arzuladığı işçileri, hep onun daha az şeye sahip olmasına yol açtıkları için, bencil kişinin düşmanlarıdır. Bu tür düşünen insanın, arzuları sonsuz olduğu için, hiçbir zaman rahat ve huzur bulamayacağı bellidir. Onun tüm yaşamı, kendinden çok şeye sahip olanları kıskanmak ve kendinden az varlığı olanlardan da korkmakla geçecek.” [Erich Fromm, Sahip Olmak ya da Olmak, sf: 25] ifadesi aslında konuyu özetlemektedir.

Konu kapsamında suçlanması gereken; yani esasında bencilik üzerine kurulu olan kapitalist sistemdir. Fromm bir gerçekten daha bahsetti bizler onun düşmanlarıyız ve bunu gizlemeye gerek yok ya da “tıkır tıkır” çalışan makinanın yanından uzaklaştığımda ucunun kırılmış olmasının tesadüf olmadığını da gizlemeye gerek yok... Malum fabrikada sigara içmek yasak daha doğrusu mesai saatinde sigara içmek yasak. Yoksa ortalıkta yananak madde yok bilimsel konuşmak gerekirse izmaritle yanabilecek madde yok. Toprak ağası kılıklı burjuvamız içebiliyor üstelik. Daha önce hiç kimse gidip konuşmamış gibi gidip ustabaşıyla konuştum herkese beş dakika sigara molası verilse fabrika işlemezmiş! Tuvaletlerde sigara içildiğini bilmemesine ihtimal vermiyorum, böylelikle kaç beş dakikalar kaybettiklerini bilmiyor olmasına da ihtimal veremiyorum. Tuvalette sigara içmenin insanı küçülten yanının olduğunu düşünüyorum. Hele ki o tuvalette olmamalı. Üretim alanı yaptığı işin ilkel doğası gereği yağlı, kirli, tuvaletler ise üretim alanını geçercesine temizlik, hijyen namına bir şey bulmak mümkün olmuyor tabi. Bu ortamda o tür “gereksinimi” karşılamak... Oysa ben bu fabrikadan daha fazla işçi çalıştıran başka fabrikada insanların dışarıya çıkıp “gereksinimini” karşılayıp bıraktığı işi geldiğinde daha iyi ve verimli yaptığını biliyorum. Çünkü ortam tamamen baskıcı olmasına rağmen sadece bu bile işçi motivasyonu açısından olumluluk yaratıyor. Yoğun baskının bulunduğu ortamlarda çalışmanın yansıması olarak psikolojik sorun adında stres, asabillik oluşuyor. İş hastalıkları geniş yelpazeye sahiptir fiziki olmasına gerek yoktur. İş yerinde maruz kalınan

her türlü kötü muamele insanın ruhsal sağlığı açısından tehlike yaratmaktadır.

Üretimde edilgen olmak

Fabrika denilince akla üretim ve üreten insanlar gelir [sömürü, kasvet de gelebilir]. Sistematiğine baktığımızda bir takım işler yapmak için koordine edilmiş işçiler buluruz. Son ürün ise her işçinin yaptığı parçanın bir araya getirilmesiyle oluşturulur. Bu süreç içerisinde işçileri koordine eden bir ustabaşı vardır. Tipik özellikleri aynıdır bunların. İşçilerin dediği üzere “yalaka ve daha yalakaları” vardır. Evrimdeki ara geçiş formu gibidir. Ne patrondur ne de işçilerden yana. Her şey onun gözetiminden geçer. Üretilen ürün de fabrikaya girecek ya da çıkarılacak işçi de. Çok tecrübelidir ve her işi bilir. Yapılacak iş bellidir ama o yine de ne yapılması gerektiğini söyler. Ustabaşı o. İşçiler yerine o düşünür. İşçiler düşünemedikleri için değil en iyisini kendisinin düşündüğünü sandığı için. Ne de olsa sorumluluk onda işçiler yanlış yaparak onu zor duruma sokacağına paranoyasındadır. Her şeye müdahale etmeli. Müdahale etmeye gerek olmasa da etmeli. O yaptırmalı... Masum değil, o işçilerin düşünmesini engelliyor. İşçileri beyni yokmuşçasına ham maddeyi işleyen makina olarak görüyor ve öyle olmasını sağlıyor. Makinaların bir an bile boş kalmaması için gözlerini işçilerden ayırmıyor. Tabi tüm suçu ustabaşına atamayız hatta hümanist olacaksak onu suçlayamayız da. Çünkü o tecrübesinin ve birikiminin işini yapıyor da denebilir. Konumundan dolayı bir üstlük söz konusu elbet. Bu insanların çok daha “bozulmuş” olduğu da söylenebilir. İşçi ağası işçiliği yapar. O işçi patrondur. Ne kadar bulanık konuma sahip olduğu sanırım tanımla-

maktaki anlam karışıklığından da anlaşılıyordur.... "Otorite olmadan bu iş yürümez"! kendilerince doğru kimse o koşullarda çalışmak istemez.

Hiyerarşi kurarak işletilmeye çalışılıyor sistem. Her kademe arasında tarafların bildiği ama belli etmemeye çalıştığı bir anlaşmazlık, mücadele var. Yukarı kademelere doğru çıktıkça akla, beceriye dayalı otorite azalmaktadır. Mesela bizim ustabaşı dört patron öldürmüş[kendileri ölmüş]. Neredeyse fabrika kurulduğundan beri orada çalışmakta. Şu anki patron ise genç ve üretimle ilgili hiçbir bilgiye sahip değil. Tek yaptığı o ailede doğmuş olmak. E. Fromm bu husus hakkında;

"Bürokratik ve hiyerarşik toplumlarda otoritenin nesnesi durumunda olan en alt sınıf dışında, çoğu kimse otoriteye sahiptir. Akılcı otorite, insana güveni, onun gelişimine destekler ve yetki biçiminde ortaya çıkar. Akıldışı otorite ise, yönetici güçlere[iktidara] sahip olmayı gerektirir ve kendi denetimi altında olanları sömürerek yaşamını sürdürür." [Age. sf: 61] şeklinde bahsetmektedir.

Fabrikada çiraklık da var. Başlı başına sömürünün en amansız feodal sömürü metodu, çiraklıktır. Herhangi bir söz söyleme hakkı olmayan ne denilirse yapmak zorunda olunan bir konum. Daha küçük işletmelerde çiraklık daha kötü bir pozisyon demektir. Fabrika ortamında çiraklık tabii olduğun usta [işçi] iş öğretme adı altında neredeyse her şeyi "çirağa" yaptırır, insafı olanları da oluyor tabii. Ne de olsa usta denilen kişi de o yollardan şimdiki konumuna geldi. Kendi içerisinde raconu da var çirak öğretilmeyi hak etmeli denir. Oysaki bunun temelini oluşturan parçalardan biri de ustanın yaşadığı; işinin elinden alınma korkusudur. Her şeyi öğrenirse ustayla rekabete girer. Sömürü yöntemleri değiştikçe sömürülenlerin de isimleri değişiyor mesela stajyerler çirak

konumunda. Meslek liselerinde, üniversitelerde binlerce öğrenci her sene staj adı altında sermayenin kucağına atılıyor. Stajyer ücretleri çok az olduğu gibi üniversiteli stajyerlerin çoğuna hiç para verilmemekte...

Ekonomik kriz

Ağustos ayında bir takım sorunlar yaşandı. Bu ay maaşlar yatmayacakmış. Zaten iki aydır maaşlar parça parça gecikmeli veriliyordu. Bunu iş çıkışında söylemiş olmaları herkesi gerdi ve itirazlar oldu. Lakin muhatap olacak kimse kalmamıştı. Haberi de ustabaşından göndermişler. Patron da muhasebeci de ortalıkta yok, gitmişler. Mecbur fabrikadan ayrılmak zorunda kalındı. Hafta sonu insanların sakinleşeceklerini mi düşündüler bilemem ama kimse sakinleşmiş değildi. Devam eden tepkiler üzerine toplantı yapmak zorunda kaldılar. Muhasebeci ve patronun eşi neden ödeme yapmadıklarını anlatmaya çalışıyor. Muhasebeci; "ülke büyük krizde şimdiki kadar biz iyi dayandık sizi mağdur etmemeye çalıştık. Ben tatilde Çeşme'ye gittim orada arkadaşlarım bizim bunca zamandır maaş ödeyebildiğimize hayret ettiler. Onlar altı aydır ödeyemiyorlarmış" vs... Patronun eşi ise "benim kasamda hiç para kalmadı, bitti." vb. konuşmalar yaptı. Bu ilk başlangıçtaki konuşmalar daha alttan alan ve özür diler gibi yapılan konuşmalardı. Sıra işçilere geldiğinde; "bize iki ay önce altı ay hiç satış yapmasak bile yetecek kadar kasada para olduğu endişe etmememiz söylenmişti şimdi ise para yok deniyor hangisine inanalım" şeklinde konuşmalar yapıldı. Malum işçilerin korkuları nedeniyle tartışma çok iyi ilerletilmedi. O özür dileme görünümü konuşma yerini yargılamaya bıraktı. "Kimse beyaz eşya taksitine girmesin, fazla harcamasın, lüks yaşamayın, kurban kesmeyin iki bin liralık maaşınızla kurban neyinize" ifadeleri kullanıldı. Ardından fabrikadaki sorunlar başlığı altında "çeşmelerin açık bırakıldığı, lambaların açık bırakıldığı" gibi alakasız yargılamalarda bulunuldu.

Toplantı bitirildi herkes ne kadar yalan söylenildiğinin farkındaydı. En eski işçilerden biri "yıllardır burada çalışıyorum bir tane bile lamba düğmesi görmedim" diyerek zaten neyle karşı karşıya olduklarını özetlemişti. Lamba yok, sadece tuvalette var o da sensörlü. Belli ki işçilerin onları yargılamasından dolayı yaşadıkları hoşnutsuzluğu bu şekilde gidermeye çalışıyorlardı. Daha söylenecek çok şey olmasına rağmen işinden olma korkusu çoğu işçi için bir pranga görevi görüyor.

Akşam mesai bitiminde o sabahki hantallıktan eser görünmüyor. Hızlıca hazırlanıp gitme derdinde herkes. Hatta parmak basma sırası beklememek için koşanlar dahi oluyor. Ayrıca dikkat çekici olan ise çoğu zaman fabrikayı ilk terk edenin ustabaşı oluyor olması...

İzmir'den bir YDG'li

Bütün İmkansızlıkların İçerisinde Çarpan Olmak Mümkün

Bu çerçevede özne olma bilinciyle ekonomik haklarını, kampüsünü, geleceğini savunan herkesin, en küçük parçalardan en kitlesel biçimlere kadar örgütsel bir hatta buluşturulması bizim sorumluluğumuzdur.

AKP-MHP ittifakının 31 Mart ve 23 Haziran seçimleri sonrası yaşadığı gerileme kitle hareketi açısından önemli dönemeçlerden bir oldu... Kitlelerde yaşanan hareketlilik devletin kurtuluş olarak şovenist kamplaşmayı derinleştirmeye çalıştığı bir sürece evrildi. Devlet bugün tüm imkan ve olanaklarını büyük Türk burjuvazisinin ekonomik-siyasi-politik çıkarlarını korumak için seferber etmiş durumda. Bu seferberlik, 23 Haziran seçimleri sonrası büyük oranda hayata geçirilmiş oldu. Kuzey ve Doğu Suriye'ye dönük işgal saldırılarının geniş halk kitlelerine yansması parçalı olsa da savaş olgusu andaki duruma göre farklı kesimler üzerinden etkisini derinleştirmektedir.

Türk Devleti bugün Rojava'ya yönelik işgal girişimiyle başta Kürt ulusu olmak üzere tüm ezilen kesimlere yönelik saldırılarını derinleştirmekte, Kürt ulusu üzerinden oluşturduğu şovenist kamplaşma ile emekçi yığınları pasifize etmeye çalışmaktadır.

Ekonomik kriz, emekçilerin alım gücünü her geçen gün düşürürken gençlik için de yaşamı daha fazla zorlaştırmakta ve büyük bir geleceksizlik yaratmaktadır. Genç işsizlik oranı her geçen gün artarken genç işsiz verilerinin dışında tutulan öğrenci gençlik için de durum farklı görünmüyor.

Temel ihtiyaçlar zam kısılcında

Temel ihtiyaçlarımızın (doğalgaz, su, elektrik, gıda vb.) hemen hemen hepsine %15'in üzerinde yapılan zamlardan öğrencilerde paylarına düşeni aldı.

Bir milyona yakın öğrencinin barınma ihtiyacını karşılayan KYK yurtlarına yapılan %20 zam, yemekhane üc-

retlerine yapılan %25'e yakın zam öğrencilerin alım gücünü düşürmektedir. Yemekhane ücretlerine Boğaziçi ve Mersin Üniversitesi'nde %50, İstanbul Üniversitesi'nde %25'in üzerinde zam yapılması bunun yerel örneklerden ziyade zamların üniversitelerde genel bir uygulama olduğunu gösteriyor.

KYK kredisi alanların borçları çıg gibi büyüyor.

Üniversite eğitimini tamamlayanları ise borç batağı bekliyor. CHP Milletvekili Orhan Sümer'in soru önergesine verilen cevapta; son 13 yılda borç erteleme talebinde bulunanların sayısının 300 binin üzerinde olduğu görülürken, 2019 yılında borcunu ödeyemeyenlerin sayısı 31 bine ulaşarak rekor kırıyor. Borç batağı derinleşirken mevcut iktidar "Burs değil, kredi alın bedavacılığa alımayın" diye haykırmaktan geri durmuyor. Yukarıda aktardığımız gibi temel ihtiyaçlara yapılan zam oranı ortadayken (bunu başa aldık) 2018 yılı sonunda yapılan bu açıklama sonrasında KYK ücretleri %6 [30 lira] arttırıldı.

Bu sorunlar, KYK burs/kredi ve alabildiği bir ya da iki burs ile geçinmeye çalışan öğrencilerin birçoğunu hareket edemez hale getiriyor. Bu koşullar içerisinde eğitimi sürdürmeyen öğrenciler okullarını yarım bırakarak iş/işsizlik dünyasına giriş yapıyor. Üniversite eğitimini yarıda bırakan öğrencilerin sayısı 2018 yılı verilerinde %92 artışla 408.000'e ulaştı. Bu sayı; 2013-2014'te 135.000, 2014-2015'te 161.000, 2015-2016'da 197.000, 2016-2017'de 212.000 ve 2017-2018'de 408.000 olarak belirtiliyor.

KYK yurdu, millet bahçesi yapımı, Restorasyon

Geçtiğimiz yıl birçok üniversitenin bölünmesiyle birlikte

20 farklı üniversite kurulmuş ve bunların birçoğu için eski binalar tahsis edilirken, onlarca fakülte de bulunduğu yerellerden şehirlerin dışındaki bölgelere taşınmıştı. Bu süreçte öğrencilerin ciddi tepkileri olsa da durum, bir takım düzenlemeler dışında değişmedi.

Karar alma süreçlerinin hiç bir yerinde öğrencilerin sözüne, fikrine danışmayan devlet öğrencilerin politik eylemleri sonucunda belli düzenlemeler yapmak zorunda kalmıştı.

Esasta AKP iktidarının ekonomik gelirlerinin ana kaynaklarından birini oluşturan inşaat sektörüne yönelik gerçekleştirilen yatırımlar devam ederken, bu yatırımlara her geçen gün bir yenisi ekleniyor. Haziran ayında ODTÜ'de Kavaklık bölgesinde gerçekleşmek üzere gündeme gelen yurt inşaatı bu duruma bir örnek oluştururken irili ufaklı tüm üniversitelerde benzeri bir süreç işletiliyor. YTÜ'de millet bahçesi yapımı, İstanbul Üniversitesi'nde dört buçuk yıldır devam eden restorasyon, güçlendirme çalışmaları meselenin tüm üniversitelerde irili ufaklı biçimlerde sürdüğünü gösteriyor. Tüm bu pratiklere yönelik öğrencilerin genel bir itirazı bulunsa da öğrenciler karar alma sürecinde dikkate alınmadığı gibi değişimler uygulanırken de dikkate alınmıyor. Üniversitelerin esas öznelerinin yaşamlarını belirleyen kararlar, öğrencilerin temsil edilmediği yerlerde alınıyor.

Bizdeki Hal

Üniversitelerde akademik-demokratik mücadele yürüten gençlik örgütlerine yönelik 5 yıldır sürdürülen yoğun saldırılar ciddi örgütsel dağılmalar ve bir dizi kazanımın ortadan kalktığı gerçekliğini ortaya koymaktadır. Öğrencilerin örgütlenme hakkından başlayarak ifade özgürlüğüne, tartışma, toplantı yapma hakkına kadar bir dizi hak gaspıyla karşı karşıyayız. Geçmişte kimi üniversitelerin yasal yönetmeliklerinde dahi güvenceye alınmış bu haklar bugün neredeyse sıfırdan tartışılan bir boyuta gerilemiş durumda.

Kulüpler ve kısmi olarak öğrenci toplulukları üzerinden varlığını koruyan öğrenci örgütlülükleri, rektörlüğün, kolluğun denetimi altında varlığını korumaya çalışmaktadır. Bu platformlarla buluşmayan devrimci gençlik örgütleri mevcut araçlarla buluşma, yeni araçlar yaratma çabasını sürdürürken pratik hareketsizliği büyük ölçüde devam etmektedir.

Hak gaspları bu kadar derin, gençlik örgütleri bu derece dağınık bir durumdayken belli takvimsel gündemler dışında yan yana gelemeyen bir gençlik örgütleri gerçekliğiyle karşı karşıyayız.

Ancak kendiliğinden gelişen öğrenci hareketleri varlığını korumaktadır. Yukarıda bahsettiğimiz okul bölünmeleri, millet bahçesi yapımı restorasyon çalışmaları

gibi gündemlere yönelik kendiliğinden karşı koyuşlar ve eylemler gelişiyor. Devrimci gençlik örgütleri bu hareketler ile buluşmada cılız kalsa da kitle hareketleri gelişmeye devam ediyor. Özellikle ODTÜ'de gerçekleşen Kavaklık direnişi, deprem sonrası Çapa Tıp Fakültesi'nde ve İÜ Fen Fakültesi'nde gelişen karşı koyuşlar bu pratiklere örnek oluşturuyor.

Ne yapacağız!

Önümüzdeki süreç devletin, ekonomik krizin ve savaşın faturasını geniş emekçi kitlelere ödetmek istediği bir süreç olacak; bu durumdan en çok etkilenenlerin kadınların ve gençlerin olacağı görünüyor. Geniş gençlik kitlelerinin çelişkilerinin daha fazla keskinleşeceği kendiliğinden eylemliliklerle karşı koyuşlar ve hak arama mücadelesi sergileyeceği bir süreç karşımızdadır. Gelişecek öğrenci hareketinin belli bir dağınıklığın üzerinde gelişmesi, devletin birçok alanda hakimiyet kurduğu bir tabloda ortaya çıkışı bizim açımızdan handikaplar barındırmaktadır. Ancak gençlik örgütlerinin deneyim-pratik-yöntemleriyle buluşmayan bir öğrenci hareketinin kazanım elde edemediği gerçeği tecrübelerimizle ortadadır. Bu anlamda gelişecek gençlik kitle hareketlerinin içerisinde daha fazla yer almaya ve ondan daha fazla öğrenmeye çalışmalıyız. Devletin kolluk ve sivil faşist çeteler eliyle bu durumun önüne geçme çabalarını, provakatif yaklaşımlarını göz önünde bulundurarak devrimci hassasiyet ve uyanıklık ile örgütlenmek gerekiyor. Bu süreçte öğrenci hareketi ile bağlarımızı geliştirmek kendiliğinden harekete geçen kitle eylemlerin içerisinde yer almak sorumluluk olarak karşımızda durmaktadır.

Bu çerçevede özne olma bilinciyle ekonomik haklarını, kampüsünü, geleceğini savunan herkesin, en küçük parçalardan en kitlesel biçimlere kadar örgütsel bir hatta buluşturulması bizim sorumlüğümüzdadır. "Örgütsel olanaklarımız ve andaki durumumuz bunun hangi biçimlerine imkan vermektedir?" sorusuyla karşı karşıya olduğumuz gibi somut gerçekliğimizden hareketle hedefin belirlenmesi kısa vadede diğer örgütlülük biçimlerinin önünü açacaktır.

Devlet gençlik kitlelerinin örgütsüzlüğünü yaptığı hamleler için bir fırsata çevirirken bizim bu durumumuzdan bağımsız olarak gençlik, üniversitelerde yaşadığı birçok durumdan rahatsız parçalı, kendiliğinden birçok refleksif pratiğin içerisine girmiştir. Bugün hak arama-alma mücadelemizin gelişeceği ana hat bu kitle hareketleri içerisinde derinleşen, bu çelişkiler içerisinde gelişen bir örgütsel hatla mümkündür. Bugün yaratılacak her örgütlülük önümüzdeki süreç açısından çarpan pozisyonundadır.

Üniversitede Miyiz, Şantiye Sahasında Mı?

Traktör Çarpması Sonucu Yaşamını Yitiren **Sezen Zambak**

Ege Üniversitesi'nin Bornova'daki kampüsünde Ziraat Fakültesi Süt Teknolojisi Bölümü'nü bu yıl bitiren Sezen Zambak, kampüs içinde yoldan karşıya geçmek isterken çiçekleri sulayan traktörün çarpması ile yaşamını kaybetti. Üniversitelerin durumuna bakacak olursak buna benzer kazaların olma ihtimalinin her zaman mümkün olduğunu görebiliriz. Bu üniversitelerin şirket anlayışıyla yönetilmesinin zaruri bir sonucudur. Yaz kış demeden ne için çalışıldığı, ne için yapıldığı belli olmayan çalışmalarla kampüsler şantiye alanına dönüştü.

Ege Üniversitesi'ni daha özel olarak irdelemek gerekirse bir dönem inşa edilen yapının diğer dönem kaldırıldığını rahatlıkla söyleyebiliriz. Yine gündemlerden bilindiği üzere Ege Üniversitesi'nde turnike krizi var. İnsanların arasında sıkıştığı hapisane turnikesi mahiyetinde turnikeler vardı. Bu turnikeler kaldırıldı yerine küçük standart turnikeler yerleştirildi. Bir sene içerisinde sonucusu bu dönem başında olmak üzere bu turnikeler de iki defa değiştirildi. Okul girişlerine inşaatı uzunca süren, neden yapıldığı anlamlandırılmayan yeni dev tabelalar yapıldı. Aynı şekilde kaldırımların etrafına tel bariyerler yerleştirildi. Tüm harcamaların gereksiz ve sadece gösteriş için olduğunu söyleyebiliriz. Öte yandan üniversitelerdeki binaların eski olması ve çatlakların özerinin kapatılmasına dikkat çekilmeliyiz. İstanbul'da yaşanan deprem sonrasında bazı okulları önemli hasar gördü. Üniversitelerdeki binaların eski ve bakımsız olmasından dolayı herhangi bir acil durumda devletin ne kadar aciz olduğunu tekrar gördük. Harcamaları mil-

yonlara varan üniversitelerde bu paranın nerelerde nasıl kullanıldığı muamma. Tabi elbet eğitim harcamaları için ne kadar bütçe ayrıldığı sorusu aynı konu içerisinde cevaplanmalı. Kampüslerin altyapı sorunları hâlâ çözümlenmiş değil. Türkiye'nin büyük şehirlerinde bile ulaşım ve yurt sorunu çözülmemiş üniversiteler var. Yeni açılmış taşra üniversitelerinde durum daha vahim; doğru düzgün havalandırması olmayan sınıflar, çalışma odası olmayan öğretim üyeleri, en basit düzeydeki sosyalleşme ortamından yoksun kampüs şantiyeleri bir üniversite mizansenisi gibi görünüyor.

"Eğitim yuvası"nda mıyız, ticaret merkezinde miyiz?

Üniversiteler, yönetimi bakımından da bir ticarethane perspektifiyle idare edilmekte. Misal yasa olarak belirlenmiş kurallar var. Üniversiteye alınacak veya yaptırılacak, ödenek gerektirecek durumda farklı firmalardan fiyat alıp bunu raporda belirtmesi gerekiyor vs... Fakat şöyle bir durum var ki bazı okullarda yapılan denetimler sonucunda örnek vermek gerekirse; Ege Üniversitesi'nde, alındığına dair fatura olan eşyaların yerinde olmadığı, öğrencisi olmayan bölümlere ödenek verildiği, üniversite arazisini şirketlere kiralandığı şeklinde haberler çıkmıştı. Yine aynı üniversitenin öğrenci yurdu yapılacak diye kamulaştırılan arazi üzerine alışveriş merkezinin yapılmış olduğunu, arazisi kamulaştırılan insanların paralarını alamamış olduklarını haberden öğreniyoruz. Üniversiteler birtakım işleri yaptırmak için ihaleler düzenliyorlar bu ihalelerin sonuçlarını belirleyen esas nokta nedir? Alım satım işlerinde belirleyici olan nedir? Yasal olarak ifade

edilen kuralların ne kadarına uyuluyor? Belki de sorulması gereken asıl soru bu yasalar gerçekten yolsuzluk yapılmasını engelleyecek mahiyette mi hazırlanmıştır? Zira yolsuzluğun firma kayırmanın gayet de yasalara uygun bir şekilde yapılabildiğine şahit olmaktadır.

Üniversiteler ve üniversite eğitimi kapitalist sisteme yedek işçi ordusu hazırlayan fabrika gibi işleyeceğine, bilgiyi yayan ve bireyleri geliştiren kurumlar haline geldiğinde bireylerin beşeri sermayesinin yanı sıra toplumsal değerlerin de anlam kazandığını, gerçek anlamda bir insani kalkınmanın mümkün olduğunu görebiliriz. Bunun için eğitimin her bir basamağında köklü bir vizyon değişikliği şart. Bu vizyon değişikliğinin en önemli unsurlarından biri de üniversite sınav sisteminin ölçme, değerlendirme ve yerleştirme amaçlarına en uygun bi-

çimde düzenlenmesi, kontenjanların belirlenmesinde toplumsal dinamiklerin ve uzun dönem beklentilerin dikkate alınması, yığılma olan alanlar yerine çeşitlendirmeye yönelik çalışmalar yapılması önem taşıyor. Üniversitelerdeki ahvalin değişebilmesi içinse komple ülke ekonomi-politiği ve kurumlarının değişmesi gerekir. YÖK gibi bir kurumun bulunduğu bir ülkede üniversitelerin iyileşmesi beklenmemeli. Zira YÖK; askeri faşist cuntanın yaydığı neoliberalizmin üniversitelerdeki koluydu. Değişen sistem anlayışının uzantısı olarak, piyasa için çalışan gençler yetiştirmesi gerekiyordu ve bunu da önemli ölçüde başardı. YÖK aracılığıyla şirketler üniversiteye müdahale ederek ne tür çalışan profiline ihtiyaçları varsa o doğrultuda şekillendirme yapıyor.

İzmir'den Bir YDG'li

İstanbul Üniversitesi ve İstanbul'dan Sürgün

İstanbul Üniversitesi'nin bölünme sürecinde ilk sürgüne uğrayan yüksekokullardan biri olan Teknik Bilimler Meslek Yüksekokulu öğrencileri olarak hiç bilinmeyen bir yere gelmiştik. Öyle ki geldiğimiz yere ulaşımı sağlamak karşılaştığımız en büyük sorunlardan biriydi. Bu bölgeyi hiç bilmeyen biri için İstanbul Üniversitesi Hadımköy Kampüsünü bulmak dahi başlı başına bir sıkıntıydı.

Çünkü bu okulun Hadımköy'deki kampüsünü ne bilen vardı, ne gören... Herhangi birine sorduğunuzda "öyle bir üniversite yok, kandırmışlar sizi" cevabının alınması dahi kuvvetle muhtemeldi. Yani işin özü daha okula gelmeden okul sorunlarıyla karşı karşıya kalmıştık. Birde sonrası ile ilgili sorunlar vardı ki okula gelmeyi başarabildiğimizde bunlardan çok daha büyük sıkıntılarla karşılaşacağımızı-

zı tahmin etmiştik. İstanbul'un merkezi lokasyonlarına oldukça uzak olan okulumuz barınmak için içerisinde iki adet yurdu barındırıyor. Ancak yurt müdürlüğü Avcılar'da olduğu için işlemler Avcılar'da yapılıyor.

Oradaki müdürlüğe yurt başvurusu yapmaya gittiğimde daha kapıdan içeri girmeden "bu yurt size çıkmaz çünkü İstanbul'a yakın bir şehirden geliyorsunuz, kesinlikle boşuna uğraşmayın" gibi bir tepkiyle karşılaşmıştım. Ancak kampüsümüz İstanbul'a dahi uzakken, farklı bir şehirden gelmeme rağmen böyle bir tepkiyle karşılaşmak şaşırtıcıydı. Yine de yurt başvurumu yaptım ve neticesinde yurttan kalmaya hak kazandım. Ancak yurdun kadınlar için olan kapasitesi sadece 80 kişilikti. Bu yüzden mağdur olan yüzlerce öğrenci vardı.

Barınma ve öğrenci "kalabilme" mücadelesi

Yüklü bir miktarda depozito ve yurt ücretini ödeyerek yurda giriş yaptım. Yurda girdiğimizde 80 kişilik 3 katlı bir binada temizlik işçisi olarak tek bir kişinin atandığını gördük. Bu durum hem bizim açımızdan hem de temizlik işçisi açısından sıkıntı olmuştu. Şöyle ki İ.Ü.C'ye bağlı olan bütün yurtlarda her kata iki personel düşerken burada bir personele bütün iş yükü yüklenmişti. Dolayısıyla hem birçok işi tek başına yaptığı için mağdur oluyor, hem de her şeye yetişemediği için bizler tuvalet ve banyo temizliğinden kaynaklı hastalanabiliyorduk. Bunun için yurt öğrencileri olarak çözüm odaklı toplantılar aldığımızda ise memurlar "illegal toplantılar alınıyor" gerekçesi ile hakkımızda şikayette bulunarak yine memurlar tarafından oda numaramıza kadar fişlenebiliyorduk.

Yurttan olan sıkıntılar bununla bitmiyordu. Yurdun kendine ait yemeği yoktu. Sadece iki katta mutfak mevcuttu. Ancak bu mevcut olan mutfaklarda ocak sıkıntımız oluyordu. İki adet elektrikli ocağımız vardı ancak

bunların her gözü çalışmıyor çalışan gözleri dahi tam olarak ısıtmıyordu. Okula gittiğimizde ise okul yemekleri sınırlı sayıda olduğu için bitmiş olabiliyor hatta hafta sonları sadece personel sayısına göre yemek geldiği için aç kalabiliyorduk. Yani burada tamamen kaderimize terk edilmiş bir şekilde yaşıyorduk. Üstelik sadece barınmak için bizlerden yüksek meblağda bir aidat alınıyordu. Birde beyaz eşyalarının sürekli arızalanması, yapılmasına dair çözüm üretilmemesi çok geç tamir edilmesi ve ısıtmanın kışın bir vakti bozulması gibi sorunlarımız oluyordu. Bu sene ise okul açılmadan yurtlara gelen zamlar konuşulmaya başlanmıştı bile. Üstelik okulda yer alan 200 kişiyi aşkın kapasiteli erkek yurdu ise orada kalan öğrenciler için hiçbir alternatif üretilmeden kapatılmıştı. Bu yıl yurda döndüğümüzde 100 TL birden zam yapılan yurdumuzun durumunda hiçbir iyileşme göremedik.

Birden bire yapılan zamlarla birlikte yurt kirin pasın içerisinde, eksik bozuk dolaplarıyla, çalışmayan eşyalarıyla bizi karşılamıştı. "Bir şeyler yaptık" mantığıyla konan doğalgazlı ocaklar getirildiğinde yağın pasın içerisinde ve çalışmıyordu. Üstelik kapatılan erkek yurdunu eğitim fakültesi öğrencileri için açtıklarını sadece onların kalabileceğini öğrendik. O yurttan olanaklar hiç bizim kaldığımız yurttaki gibi olmamakla birlikte öğrenciler gelmeden bütün eksiklikleri tamamlanmış bütün ihtiyaçları karşılanmıştı. Yurdumuzda ki memur, güvenlik, temizlik işçisi vs.. kim varsa İ.Ü. HAYEF'in yurdunda çalışıyordu. Bizim ise eksiklerimizin giderilmesi bir yana dursun var olan imkanlarımız da elimizden alınmıştı. Burada büyük bir ayrımcılıkla karşı karşıya kaldık. Her geçen gün burada yeni mağduriyetlerle karşılaşarak okul hayatımızı devam etmek için mücadele ediyoruz.

İstanbul'dan bir YDG okuru

Açık-gizli Tanıklarla Yürütülen "Adalet"iniz Batsın!

*Haksız gerekçelerle tutuklu
bulunan tutsak öğrencilerin
taleplerini mücadelemizde
haykırmaya devam edeceğiz*

Türkiye’de gelişen toplumsal muhalefetin dinamik gücü olan gençlik hareketinin sesi, baskı ve tehditlerle; gözaltı ve tutuklama furçası ile kısılmaya çalışılıyor.

68 devrimci dinamiğinin devamcısı olan gençlik hareketi, kampüslerden ve emekçi mahallelerden sokağa taşan iradesiyle mücadelenin en ön saflarında yer alıyor. Bu da halk gençliğini, devletin baskı ve sindirme politikalarının hedefi haline getiriyor.

Devletin muhalif kesimleri sindirme politikalarından biri olarak işbirlikçi hale getirme- ajanlaştırma faaliyetiyle cadı avları başlatılarak yüzlerce kişi “örgüt üyesi olma” iddiası ile tutuklandı. Çeşitli vaatlerle gizli/açık tanıklık tekliflerini kabul edip itirafçı olan kişiler, “Pişmanlık Yasası” ndan yararlanarak devlet tarafından korumaya alındı. Muhalif kimliğe sahip yüzlerce kişi ise türlü yalanlarla, “kopyala-yapıştır” ifadeler ve beyanlarla somut deliller olmaksızın tutuklandı.

Mustafa adil yargılanma talebiyle, ölüm orucunda!

Hakkında verilen yalan ifade ve beyanlarla tutuklanarlardan biri ise Mustafa Koçak. Bir itirafçının çelişkili ifadesiyle hakkında ağırlaştırılmış müebbet hapis cezası verilen Mustafa, adil yargılanma talebiyle 90 gündür sürdürdüğü açlık grevini ölüm orucuna dönüştürdü.

İstanbul’un Esenyurt Mahallesi’nde yoksul bir emekçi olarak yaşayan, muhalif bir kimliğe sahip 28 yaşındaki Mustafa Koçak sokak ortasında yaka paça gözaltına alındı. Vatan Caddesi’nde bulunan İstanbul Emniyet Müdürlüğü’nde 12 gün gözaltında tutulan Mustafa’ya “Sen bize yardımcı ol, biz de sana yardımcı oluruz, rahat yaşarsın” vaatleriyle itirafçı olması dayatıldı. Bu dayatmaya karşı çıktığı için günlerce işkenceye maruz kaldı. 4 Ekim 2017’de çıkarıldığı mahkeme tarafından tutuklandı.

Mustafa hakkında bir işbirlikçinin verdiği ifadeyle, somut delil olmaksızın “silah temin etme” ve “anayasal

düzeni bozmak” suçlamalarından dava açıldı. Bu davada yargılanan Mustafa’nın son savunması dahi alınmayarak savunma hakkı ihlal edildi ve 11 Temmuz 2019 tarihinde ağırlaştırılmış müebbet hapis cezası aldı.

Hakkında verilen hapis cezasının ardından Mustafa, adil yargılanma talebiyle açlık grevine girdi. Açlık grevini 90.gününde ölüm orucuna çeviren Mustafa’nın sürdürdüğü eylem 100. gününü geride bıraktı.

Kampüslerden tek kişilik hücrelere hapsedilen tutsak öğrenciler

Hapishanelerde eğitim hakkı gasp edilen tutsak öğrencilerin sayısı bugün 70 bine ulaşmış durumda. Yüzlerce öğrenci mahkeme süreçlerinin tamamlanmaması nedeniyle uzun tutukluluk durumunu yaşıyor. Tutsak öğrencilerin eğitim-öğretim yaşamı yarıda kalırken, cezası onaylanan öğrenciler ise öğrenim gördükleri kurum tarafından uzaklaştırma ya da atılma tehdidi ile karşı karşıya kalıyorlar.

70 bine yakın tutsak öğrenci arasında kampüslerden tek kişilik hücrelere hapsedilen öğrenci tutsaklar da var. Tıpkı gizli tanık ifadesiyle 3 yıldır tutsak edilen Barış Baran Korkmaz gibi... Tıpkı Kürt ve muhalif bir öğrenci olduğu için hedef haline getirilen ve 4 yıldır ölüm tehditleriyle mücadele eden Nurullah Semo gibi...

Yine bir gizli tanık ifadesiyle somut delil olmaksızın hakkında ağırlaştırılmış müebbet hapis cezası verilen Baran Barış Korkmaz 3 yıldır tutuklu. Aydın Adnan Men-deres Üniversitesi Uluslararası İlişkiler Bölümü son sınıf

Tutsak öğrenci 59 yıllık hapsi onandı **Baran Barış Korkmaz**

öğrencisi olan Barış, Dersim'in Pertek ilçesinde yaşayan ailesini ziyarete gittiğinde "örgüt üyesi olma" suçlamasıyla tutuklandı. Eğitim-öğretim hayatı gasp edilen Barış Baran Korkmaz hakkında 59 yıl hapis cezası verildi. 3 yıldır tutuklu olan Barış'ın dosyası Erzurum Bölge İstinaf Mahkemesi tarafından onaylandı.

2015 yılında Ege Üniversitesi'nde, ellerinde satır ve sopalarla devrimci ve yurtsever öğrencilere yapılan fa-

şist saldırıda ağır yaralanan Nurullah Semo da ağırlaştırılmış müebbet hapis cezası alan öğrencilerden biri. Fırat Çakıroğlu'nun ölümüyle yürütülen yanlı soruşturmada olay gününe ait deliller karartılarak, muhalif Kürt bir öğrenci olan Semo hedef haline getirildi. Somut deliller olmaksızın hakkında ağırlaştırılmış müebbet hapis cezası verilen Nurullah Semo, tutuklu kaldığı 4 yıldır ölüm tehditleriyle karşı karşıya kalıyor.

Tutsak öğrencilerin taleplerini mücadelemizle haykıracağız!

Nurullah'ın yaşamı tehdit altında iken, tek kişilik hücrede bu saldırılara karşı ortaya koyduğu direnç ve iradeye, yurtsever kimliğine sahip çıkmanın önemi ortadadır.

Aynı şekilde gizli tanık ifadeleriyle tutuklu bulunan Mustafa'nın savunma hakkının ihlal edilmesi ve Baran'ın gasp edilen eğitim hakkı için dayanışma ve mücadeleyi büyütüyoruz. "Adil yargılanma" talebiyle bedenini açlığa yatıran Mustafa'nın 100 günü aşan direnişini sahipleniyoruz. Direnişi, direnişimizdir.

Haksız gerekçelerle tutuklu bulunan tutsak öğrencilerin taleplerini mücadelemizde haykırmaya devam edeceğiz.

Antalya'dan bir YDG'li

Kendisine karşı koyabilecek bir güç göremeyen iktidar daha rahat hareket ediyor.

Kafasındaki plan ve projeleri tereddütsüz hayata geçiriyor

Kayyumdan Rektöre Yok Sayma

Devlet uzun zamandır tüm alanlarda kendini daha baskın bir şekilde var etmenin yollarını arıyor. Nitekim bunun adımlarını bazen kendi koyduğu yasalarla bazen ise kendi yasalarını çiğneyerek atmaya devam ediyor. Bunun son örneği Van, Mardin ve Diyarbakır'daki HDP'li belediyelere kayyum atanması oldu. Seçimden önce açık "kazanırlarsa tekrar kayyum atarız" tehdidi böylece gerçekleşmiş oldu. Bu söz bir inat veya kaybetmeye tahammülsüzlükten öte AKP'nin kendisini var etme politikasının betimlenmiş hali bir bakıma.

Peki nedir bu politika? Bu politika farklı sesleri kıs, farklılıkları yok et, senden olmayı ihraç et, gözaltına al ve tutukla olarak ifade edilebilir. Ki uçurumun kenarına gelmiş bir iktidarın bu politikada sonuna kadar fütursuzlaşacağını öngörmek zor olmasa gerek. Bu politika başka hangi alanlarda uygulanıyor peki? Devlete bağlı olan her kuruma alınacak olan personel, önce bir süz-

geçten geçiriliyor. Bu süzgecin yegane görevi devletçe tehlikeli insanları ayıklamak. Özellikle eğitim kurumlarına [ki bunun başında üniversiteler geliyor] yapılan atamalar tartışma konusu olmaya devam ediyor.

Bu atamalar üniversitelerin istenilen "bilim yuvasına" dönüştürülmesi hayalinin aksine gerici kamplar haline getirilmesine neden olmaya başladı. Üniversitelerdeki ideolojik kadrolaşma, kafa kol ilişkilerine ve kayırmacılığa dayalı kadro tahsisi, bir kıfayetsiz muhterisler ordusunun üniversiteleri işgal etmesine neden oldu. Daha açık söylemek gerekirse, her yerde bir amca, bir dayı bularak, araya "adam" sokarak ve hatta daha da kötüsü bin bir intihalle tez yazarak ve hatta yazdırarak hasbelkader bir doktora derecesine sahip olanlar yine aynı kayırmacılıkla üniversitelere yerleşince sapla saman birbirine karışıyor. Ne yazık ki bu sapla samanı birbirinden ayırma işi de öğrenciye kalıyor. Bu noktada

gençlerin ne kadar bilinçli, özgür düşünceye, bilgiye ve sorgulamaya açık olduğu belirleyici oluyor. Kapitalist sistem anlayışı olarak gerçekte öznelerin haklarının elinden alınmasıyla özneler hiçleştiriliyor. Toplumun her kademesinde edilgen insanlar yaratma ve yönetme anlayışı sistemin yapısal sorununun ürünüdür. Sistem her fırsatı kendi kendini meşrulaştırma aracı olarak kullanabilmektedir.

Üniversitelerde bin bir yolla oluşturduğu basiretsiz akademisyen kadrosu layıkıyla işlerini yapıyor. Atama usulü doldurulan rektörlük mevkii öğrencilerin ve akademisyenlerin tümünün ne kadar edilgenleştirildiğinin bir örneğidir. Bu durumun terse dönmesinden, üniversite içerisinde farklı düşüncelerin, hareketliliklerin bulunmasından son derece korkmakta ve önlem almaktalar. Nitekim okul içerisinde cirit atan sivil polisler ve üniversite dekanlıklarının yegane görevinin fişleme haline gelmesi ile bu durum ayyuka çıkmış vaziyette. Okulların- üniversitelerin nesil yetiştirmek gibi bir misyonu yükledikleri görüldüğünde eğitim kurumlarına, eğitim sitemine neden bu kadar çok “kafa yordukları” anlaşılıyor. Şimdiye kadar attıkları adımlar genç nesil üzerinde kalıcı izler bırakmaya başladı bile. 12 Eylül darbesinde kurulan YÖK değişen ülke ekonomi politiği paralelinde üniversiteleri de bu döneme hazırlamaya başlamıştı. Belirttiğimiz üzere insanları edilgenleştiren kapitalist sistemdir. Kapitalist-Emperyalist anlayış ulusları, işçileri, gençleri yaşamın özneleri olmaktan çıkarıp edilgen, kabul edici konuma düşürmektedir. Karşı çıkana “hayır” demeyi bileni ise zor kullanarak sindirmeyi kendisine görev saymakta.

Bugünse coğrafyamızda tam olarak bu yaşanıyor. Ulusların iradeleri yok sayılıyor. İşçilerin grevleri yasaklanıyor. Gençlerin gelecekleri ellerinden alınıyor...

Eğitim ve siyasi soykırım operasyonları ile yetindi mi peki iktidar? Yetindiğini söylemek pek mümkün değil. Özellikle ekonomik alanda yakın durdukları sermaye grupları palazlandı. Başka sermaye kliklerinin büyümesini engelleme çabası içerisine girdi. İhaleler dayıya, amcaya biradere, eşe, dosta, arkadaşına dağıtıldı.

Kendilerinden önceki iktidarlar gibi kadın ve LGBTİ+'ların verdikleri mücadeleyi kendilerine hedef olarak koydular. Kitle iletişim organlarında nefret suçlarını olumladılar. Kadına ve LGBTİ+'lara şiddet büyük bir artış gösterdi. Emekçi kitleler yaşanan ekonomik buhran ile daha fazla ezilirken şovenizm silahını kullanmaktan hiç çekinmediler. Emekçi kitleleri birbirine düşman ettiler. Ve daha nice politika ile yerlerini sağlamlaştırmanın planını yaptılar.

Erdoğan seneler önce taraf olmayan bertaraf olur demişti. Bugün bu sözü daha iyi anlamının vakti geldi de geçiyor aslında. Bugün onlardan taraf olmayan milyonlarca halk kitlesinin içinde biriken öfkeye karşı örgütlü bir karşı duruşa geçememesi bu saldırıların katmerleşmesinin en büyük sebebi. Kendisine karşı koyabilecek bir güç göremeyen iktidar daha rahat hareket ediyor. Kafasındaki plan ve projeleri tereddütsüz hayata geçiriyor. Bugün onlardan olmayanların ve bertaraf olmak istemeyenlerin beraber olup örgütlü mücadeleyi yükseltme günü.

İzmir'den bir YDG'li

Faşist Bloğa Karşı Direnişi Büyütelim

Tüm bu gelişmeler ve devletin halklara yönelik saldırganlığı karşısında tıkanan yine devletin kendisi olmuş ve zulmün karşısında olanlar direniş yolundan geri adım atmayarak egemenlerin krizini derinleştirmiştir.

Farklı olanı yok etmek için uğraşmak insanın ilkel, fakat devam eden sorunlarından. Bu insan kusurunun toplumun geneline yani toplumsal işleyişe yansımaları kendinden olmayan ulusları, inançları vb. yok etmeyi ilkesel olarak benimsemeye varmaktadır. Türk devletinin de Kürt ulusuna yaptığı zulmün bir yanını bu oluşturmaktadır. Türk Devleti, Kürt ulusunun kazanımlarını doğrudan devlet bekasından eksilme olarak kabul ediyor. Devlet, gerek ülke içerisindeki ekonomi, gerek bulunduğu bölge bakımından konumundan geri kalmama mücadelesi adına önüne ne çıkarsa yok etmede kusur görmemekte.

Faşist TC Devleti 19 Ağustos'ta Türkiye Kürdistanı'nda Amed, Van ve Mardin Büyükşehir Belediyeleri'ne kayyum atayarak, seçilmiş belediye başkanlarını görevden uzaklaştırdı ve yaklaşık 3.7 milyon kişinin iradesini gasp etti. Yapılan saldırı; seçilmiş belediye başkanlarını şahsına yönelik olmaktan ziyade bu şehirlerde yaşayan halka, Kürt ulusuna ve genel olarak Türkiye halklarına yapılan bir saldırıdır. Halkların öznelişmesine vurulan bir darbedir. Kayyım 2016'da bölge geneline uygulanan bir politikaydı. Siyaset ile alt ede-

medikleri Kürt siyasetini "ancak bu şekilde durdurabiliriz" anlayışının tezahürüydü. Kayyımlar ile içi boşaltılan kasaların, asimilasyon politikalarının, cinsiyet eşitsizliğinin üst seviyeye ulaştığı dönemlerdi. Bu süreç sadece belediye başkanlarının görevden alınmasıyla sınırlı kalmayıp Kürt ulusunun sosyal kültürel çalışmaları da engellenmek istendi. Kayyımların bir yanı da kadın mücadelesinin baltalanmasıdır. Kayyumlar ilk iş olarak, yoğun emek sonucu oluşturulan kadın kurumlarını kapatmıştı. Kadınların siyasete aktif katıldığı sürecin renkli görüntülerinden korkarak genel bir sindirme havası estirildi. Şehirlerde Kürtlükten, Kürtçeden yana ne varsa yok edilmek istendi. Geçen dönem atanmış olan belediye kayyumları görevden alma, mobbing, görev değişikliği, imzalanan toplu sözleşmelerin iptal edilmesi, sendikal ayrımcılık gibi birçok baskıcı ve keyfi uygulama ile hafızalardaki yerlerini korumaktadır.

"Türkiye'de belediyelerin örgütlenme gerekçesi, merkezi politikaların yerellere uygulanması ve yerelin özgünlüklerine göre pratiğe geçirilmesi olan belediyeler ve valilikler pratikte, Devletin [valilikler], ve temsil ettiği partinin [belediyeler] temsilcisi olmaktadır."[Y-

DG, sayı: 13, sf: 13]. Kayyum saldırısı esasında devletin anlayışına uygundur ve gereksinim duyunda devlettir. Halkın özneleşmesi yani kendi iradesini yaratması devletin belediyeçilik anlayışı ile çakışmaktadır. Halkın aktif katıldığı belediye yönetiminde halkı soymanın imkanı da ortadan kalmaktadır. Kendini yönetmeye kısmen bile katılan toplum, faşist bir devlet için yönetilebilir halk olmaktan çıkacaktır. Kendi gücünün farkında olan ve bunu kullanabilen kitleler devlet geleceği açısından büyük bir sorun teşkil eder.

Bunlar geleceğe dönük saldırılardır ve tüm devlet eşrafını tehdit eden bir kapsama sahiptir. Devletin, kendi demokrasi söylemlerine ihtiyacı var fakat demokrasi uygulayıcılarına tahammül yoktur. Türkiye’de demokrasi söylemciliği işi ise CHP’ye düşmektedir. Gerek CHP’nin içerisinde kendi doğası gereği net taraf olamayışı olsun gerek öyle gözükmesine ihtiyaç duymasından olsun üstlendiği görevi layıkıyla yaptığı söylenebilir. Daha önceki deneyimlere baktığımızda şuan muhalefet kısmında duran partilerin sadece bazı koşullarda muhalif olduklarını özünde ise genel düzeni destekleyen olduklarını söyleyebiliriz.

Devlet bekası sorumluluğu taşıyanlar Kürt ulusunun kazanımları söz konusu olunca demokrasi lafazanlıkları ortaya çıkmakta. Bunun net ifadelerinden biri CHP Genel Başkanı Kılıçdaroğlu’nun “kayyumları anti-demokratik buluyoruz ama sokak protestolarına katılmayacağız” mealindeki açıklamasıdır. Demokrasinin olmadığı yerde kendince demokratik işler yapmaya çalışarak gündemden kendisine pay çıkarmaktadır.

Kürdistan’ın tüm değerlerine düşman olan bu zihniyet elinden geldiği kadar halkın değerlerini yok etme çabasını sürdürmekte. Munzur’dan Hasankeyf’e ve birçok yerde orman yakma gibi kültürel, ekolojik kıyımı savaşın parçası haline getirmekte. DAİŞ’in tarihi alanları imha etme anlayışına paralel Hasankeyf gibi kültür mirası dinamiklerle patlatılmaktadır.

Uzun yıllardır süren Kürt Ulusal Özgürlük Hareketi’nin mücadelesi geniş alana yayılmış ve güç kazanmayı başarmıştır. Dört parçaya bölünmüş Kürdistan’da her parça diğer parçaları da etkilemektedir. Suriye’de yaşanan iç savaşın son kısmında kendisini gösteren Kürt Ulusal Özgürlük Hareketi dünya çapında bir görünürlüğe sahip olmuştur. Türkiye’nin sınır bölgesinde yaşanan bu hareketliliğin ülke içerisine sıçramasından rahatsız olan TC Devleti ilk saldırıyı kendisi yaparak gerçekliği görmemek için direnmeye başlamıştı. Türk Devleti, Kürdistan topraklarından kendisine pay çıkarma adına işgal hareketini başlattı ve bazı bölgeleri işgal etti. Savunma güçlerinin karşısında ekonomik ve askeri önemli kayıplar verdi. AKP hükümeti vermiş olduğu kayıplara rağmen ülke içerisindeki kargaşayı yeni savaş gündemleriyle ötelemeye çalışmaktadır.

Tüm bu gelişmeler ve devletin halklara yönelik saldırganlığı karşısında tıkanan yine devletin kendisi olmuş ve zulmün karşısında olanlar direniş yolundan geri adım atmayarak egemenlerin krizini derinleştirmiştir.

İrkçilik Yaşını Sormaz!

“Yabancı” düşmanlığını, ırkçılığı, nefreti gündelik yaşamın her alanına bulaştıran ve o noktadan tekrardan üretilmesine neden olan faşist devlet anlayışına sahip siyasetçiler ve eğitim kurumları cinayetin sorumlularıdır.

Kocaeli'nin Kartepe ilçesine bağlı Acısu Mahallesi'nde yaşayan dokuz yaşındaki Suriyeli Vail Es Suud adlı Suriyeli çocuk, mezarlık kapısında asılı olarak ölü bulundu. Yapılan ilk tespitlerde çocuğun intihar ederek yaşamına son verdiği iddia edildi. Buna dayanak olarak da Vail'in olaydan kısa süre önce görüldüğü bir kamera görüntüsünde elinde olayda kullanıldığı iddia edilen iiple yürürken görülmesi gösteriliyor.

Vail'in intihar ettiği söyleniyor. Dokuz yaşındaki bir çocuğun kendini öldürmesinin cinayetten farkı ne olabilir? Çıkan ilk haberlerde intiharın nedeni olarak da olayın yaşandığı gün Vail'in okulda görevli bir öğretmen tarafından azarlanması ve diğer öğrenciler tarafından Suriyeli olmasından dolayı dışlanması gösterilmişti. Daha sonrasında Vail'in babası Vail'in öğretmeniyle bir sorun yaşamadığını fakat arkadaşları tarafından “sen Suriyelisin” denilerek dışlandığını ve olaydan önce okulda kavga ettiğini belirtti. Vail El Suud'un intiharının göçmenlere yönelik ırkçı ve ayrımcı yaklaşımların vardığı boyutu gözler önüne sermektedir.

Bir çocuğun ırkçı ayrımcı söylemler nedeniyle intihar etmesi ırkçı ve nefret içeren söylemlerin nasıl bir toplum yarattığı açısından ele alınması gerekmektedir. “Yabancı” düşmanlığını, ırkçılığı, nefreti gündelik yaşamın her alanına bulaştıran ve o noktadan tekrardan üretilmesine neden olan faşist devlet anlayışına sahip siyasetçiler ve eğitim kurumları cinayetin sorumlularıdır. Kendi varlıklarını başkalarının üzerine basarak sağlayan siyasetçiler, her gününü her söylemini birilerinden nefret etme, ezme üzerinden sürdürdükleri konuşmalarla doldurmakta. Kendisinden başka ulus, inanç olmasa yaptıkları konuşmaların herhangi bir anlamı olmayacak, hatta farklı bir siyasi söylem geliştiremeyecek seviyede-ler. Gerçekte bir grup insandan başka kimseye faydası olmayan ırkçı düşüncelerini tabanın düşünceleri gibi sunarak insanların algılarını kendi istekleri doğrultusunda inşa etmektedir.

“Ben Kendimi Neden Asmak Zorunda Kaldım?”

Kitle iletişim araçlarının büyük çoğunluğunu bu zihniyet elinde bulundurduğu için toplumun her kesimine rahat-

“Dokuz yaşındaki bir çocuk için yaşamı çekilmez hale getirdiğimiz için hesap vermemiz gerekir. Faşist devlete, eğitim kurumlarına karşı mücadele edilmesi gerekiyor. Zira onlar çocuk yaştan itibaren insanların beynini zırvalarla dolduruyor.

lıkla ulaşabilmekteler. Bu nedenle ırkçılığa maruz kalanın yaşı fark etmediği gibi maruz bırakanın da yaşı fark etmiyor. Egemen düşünce olmasının nedeninin alt yapısı da bulunmaktadır. Özellikle Avrupa’da ırkçılığın yükselişte olması hakim sınıfların yarattıkları krizin-savaşın ürünüdür. Önemli ölçüde Ortadoğu’daki, yıllardır süren savaşın sonucu olarak göçün adresi tüm Avrupa oldu. Göç alan ülkelerdeki insanların kafasında oluşan tek şey ise neden geldiklerinden çok geri gitsinler düşüncesi.

Türkiye üzerinden irdeleyecek olursak; Suriye’de iç savaşın destekleyicisi olan TC savaş nedeniyle ülkelerini terk etmek zorunda kalan insanların en yakın noktaları oldu. AKP ise kendi çıkarları doğrultusunda göç dalgasını kabul etti. Fakat görünen o ki din kardeşiyiz, komşuyuz söylemlerindeki naiflik tabana ulaşmamış. Türkiye’ye gelen binlerce mülteci asgari ücretin altında ağır şartlarda çalışmak zorunda bırakıldı. Fazlasıyla işsiz bulunmasının üzerine gelen mültecilerde eklenince çalışan kriterini belirleyen “daha az para isteyen” şeklinde gruplandı. Sadece bu mesele bile büyük bir antipati oluştur-

du. Türkiye’nin geçmişine baktığımızda zaten çevresindeki uluslarla “kardeşçe” yaşayabildiğini söyleyemeyiz. Yıllardır yoğun bir şekilde sürdürülen Kürt düşmanlığı elbette diğer uluslara farklı bakılmasına imkan vermeyecektir. İrkçılık başlı başına hastalıktır. İrkçılık; uydurma tarih yaratıp başka ulusların tarihlerini kültürlerini yok sayarak kendini yanıltmaktır.

Vail tüm insanlığı sorguya çekiyor

“Ben kendimi neden asmak zorunda kaldım?”, “kimin küçük oyunları bizi düşman etti”.

Bir şair intihar etmek geride kalan insanları suçlamaktır diyor. Yerinde bir tespit olduğunu kabul etmeliyiz. Başta egemenler olmak üzere tüm insanlık bundan sorumludur. Dokuz yaşındaki bir çocuk için yaşamı çekilmez hale getirdiğimiz için hesap vermemiz gerekir. Faşist devlete, eğitim kurumlarına karşı mücadele edilmesi gerekiyor. Zira onlar çocuk yaştan itibaren insanların beynini zırvalarla dolduruyor.

Bir başka haber ise Ürdün’lü 8 yaşındaki çocuğa tokat atılmasını konu alıyor. Mersin’de sokakta çocukların kavga etmesi sonucu anneleri arasında çıkan tartışmaya müdahale eden erkek, Ürdünlü çocuğa tokat atıyor. Peşinden başka bir haber ise Amedspor-Sarıyer maçına giderken Sarıyer taraftarları tarafından önü kesilen Amedspor taraftarı, Kürt müsün sorusuna, evet yanıtı vermesi üzerine linç ediliyor. Yine benzer bir haber olarak İstanbul Esenler Şehirlerarası Otobüs Terminali’nde Kürt bir gencin 4 polis tarafından darp edildiği haberi duyuruluyor. Bunlar sadece kısa zaman içerisinde peş peşe gelen ve gündemleşebilen haberler. Bunlara benzer olarak birçok olay olduğunu unutmamak gerekiyor.

(İzmir’den bir YDG’Lİ)

Serekaniye Direnişçilerinden Munzur Piran'ın Dilinden 12 Gün

Türk devletinin Rojava işgal saldırısı ile 9 Ekim 2019 tarihinde başlayan savaşta askeri güç ve cephane aktarımlarının tüm engellenme çabalarına rağmen 12 günlük tarihe not düşülen direnişi TKP-ML'ye bağlı TIKKO savaşçısı anlatıyor.

Serekaniye'de 12 günlük tarihe not düşülen direnişi TKP-ML'ye bağlı TIKKO savaşçısı anlatıyor.

Türk devletinin Rojava işgal saldırısı ile 9 Ekim 2019 tarihinde başlayan savaşta askeri güç ve cephane aktarımlarının tüm engellenme çabalarına rağmen 12 günlük tarihe not düşülen direnişi TKP-ML'ye bağlı TIKKO savaşçısı anlatıyor.

- Kendinizi tanıtır mısınız?

- Merhaba adım Munzur Piran. 2015 yılında Rojava'ya geldim. TKP-ML TIKKO ve Enternasyonal Özgürlük Taburu Savaşçısı'yım.

- **Sınırın karşı tarafındaki silahlı gücün yani dünya ortalamasında 9. "büyük" orduya sahip TC'nin tüm teknolojisi ile saldırmasına karşı 12 güne yayılan direnişi nasıl değerlendiriyorsunuz?**

- Rojava özelde Serekaniye işgali ile başlayan sü-

reçte TIKKO'ya bağlı yoldaşlarla birlikte Serekaniye direnişinin 3. günü cepheye gittik. Zaten işgalden önce de yoldaşlar intişar sürecinde gitmişti, biz de onlara dahil olduk. Geri çekilme sürecine kadar cephe ve branşlarda yer aldık. Şu bir gerçeklik ki, düşmanın teknik ve sayısal anlamda dünya ortalamasında askeri bakımdan büyük yeri var. Bu "büyük" orduya rağmen 12 gün boyunca muazzam bir direniş sergilendi.

Bütün çatışmalar el bombası mesafesinde, sokak sokak, evden eve ya da balkondan balkona duvarları kırarak yaşandı. Çatışmalar Serekaniye'nin dış mahallelerine yayılmıştı. İç kısımlarda Sanayi, Havarna Mahallesi ve Serekaniye'nin diğer girişi olan Til Halef denilen bölgesinin yanı sıra güney girişinde şiddetli çatışmalar yaşandı.

Direnişin 4. ve 5. gününden sonra çember atmaya

başladılar. Çember başladıktan sonra takviye gücün ve cephanenin gelmesi sıkıntı olmaya başladı. Yaralı arkadaşları dışarı çıkarmamız zorlaştıktan sonra çembere kırmak için muazzam bir çatışma yaşandı. Düşman esas olarak gündüz yoğunluklu bir çatışma başlatıyordu. Havanın aydınlanması ve kararması arasında sürekli çatışmalar yaşanıyordu. Bazen ilerleme kaydediyordu. Aldıkları sokaklar oluyordu ama hava kararınca biz de operasyonlara başlıyorduk. Çünkü hava kararınca korkuyorlardı bizden. Genel olarak korkuları vardı ama akşamları operasyonu durdurmalarından korktukları çok net anlaşılıyordu. Hatta nöbetçi bırakıp başka noktalara gidiyorlardı. Teknik ve sayısal çoğunluğa rağmen az bir insan sayısı ile 12 gün boyunca küçük bir yeri çok büyük bir direnişle savunduk. Ateşkesine rağmen taciz atışları oluyordu ve yer yer çatışmalar da devam ediyordu.

- Rojava'nın hatta dünyanın merakla beklediği direnişte yani Serekaniye cephesinde direnişe dair kamuoyunda yaratılan gerek Rojava halkının gerekse de birçok ülkede yapılan kitlesel destek eylemleri cepheye hissediliyor muydu ya da ne hissediyordunuz?

- Cephenin olduğu bölüm izole bir bölümdü çünkü şebekeleri kesmişlerdi. Türk devletinin şebekeleri kesmesinden kaynaklı telefon çekmiyordu. İnternete girme imkanı da çok kısıtlı idi. Buna rağmen geliş gidiş yapan arkadaşlardan haber alıyorduk. Dünyanın birçok yerinde destek eylemleri olduğunu öğreniyorduk. Tabii ki moral yaratıyordu. Elbette bunlar çok önemli ve değerli ama cepheye en çok moral kaynağımız kaybettiğimiz bir bölümü tekrar aldığımız anlardı.

- "Terörü" bitirme ve güvenli bölge safsataları ile sınıra askeri yığınak yaptığını iddia eden ve bombardımanla işgali başlatan Türk devletinin savaşta çeteleri öne sürdüğüne dair haberler yayıldı. Bu konuda ne söyleyebilirsiniz?

- Biz de halkımız da çok iyi biliyoruz ki; Türk devletinin "güvenli bölge" söylemleri Kürt düşmanlığına bir kılıf. Bir komplo. "Önce DAİŞ'i temizledik. Şimdi de ÖSO üzerinden YPG/YPJ'yi temizledik" diyorlar. En sonunda rejim üzerinden de ÖSO'yu temizleme planları ile herkes kendi bahçesini temizlemeye çalışıyor aslında.

ABD ya da diğer emperyalist devletlerin bu tavrı tabii ki biz komünistler için şaşırtıcı olmadı. Türk devletinin sınıra yığınak yaptığı ve bombardımanla başlattığı bu savaşta ben 12. güne kadar bir tane bile Türk askeri görmedim. Türk askerinin geldiği, konumlandığı haberleri yapan Türk devletinin yerine çeteler, ÖSO'cular savaştı. Kalabalık gruplar halinde savaşıyorlardı ve eğitim aldıkları belliydi. Eğitimli çetelere panzer, tank,

hava desteği, keşif, SİHA'larla destek verildi ve büyük çatışmalar yaşandı.

"Ateşkestene" bir gün önce çok yoğun saldırdıklarında, Türk devleti kaldırdığı duvar blokları geri kapattı çünkü çeteler geri kaçmaya başlamıştı. Çeteler kaçmasın diye duvar blokları indirdiler ve çeteler kaçmadı. Sayısal olarak az güce ve cephane yetersizliğine rağmen 12 güne yayılan bu muazzam direniş sürerdi. Zaten bu ateşkes meselesi çok yoğun saldırıya karşı direniş sonrasında gündeme geldi. Türk askerini öne sürmüyorlardı ama çeteler de ihtiyaçlarını karşılayamadı ve çok zorlandılar.

Sürekli mucizeler yaşıyorduk, yoğun bombardımana karşı kıl payı hayatta kalıyorduk. 12 günlük Serekaniye direnişi yaşamın kendisiydi bence. Yaralıların çıkarılmasından, takviye gidilmesine kadar, saldırılardan tünellerin kullanılmasına kadar her şey muazzamdı. Özellikle koordineledi arkadaşların, Heval Şervan'ın duruşu, morali, sabrı, o alandaki herkese çok büyük örnek oldu.

Hayatımda unutamayacağım anlardan birisi olacak Heval Şervan'ın duruşu ve savaşçılığı ile birleşen cüreti. Hayatımda unutamayacağım insanlardan birisi olarak kalacak.

- Teşekkür ederiz.

- Ben teşekkür ederim.

Eğitim alanlarındaki cinsiyetçi politikalara karşı

DAHA GÜÇLÜ BİR GENÇ KADIN MÜCADELESİ

Emine Bulut Eylemi Kadıköy

Yaşanan ve katmerleşerek devam eden cinsiyetçi yaklaşımlara özellikle eğitim alanında güçlü bir kadın mücadelesi ile dur denilebilir ancak!

Kadınlar yaşamın her alanında baskının bin türlü haliyle karşılaşılıyor. Genç kadın ve çocuklar için ise bunun en katmerli ve yoğun yaşandığı alanlardan birisi okullar. İlkokullardan, liselere ve üniversitelere kadar kadınlar erkek zihniyet tarafından kuşatma altındalar. Gerici eğitim sistemi ve bunun tezahürü olarak özellikle çocuk ve genç kadın öğrenciler üzerinde oluşturulan baskının son on-onbeş yılın ürünüymüş gibi lanse edilmesi bizi yanıltmamalı.

TC kuruluşundan bu yana aydınlanmacılık maskesi altında özellikle kılık kıyafet konusunda özgürleşmiş gibi gözükse de aslında feodal yapısı oldukça keskin ve toplum üzerinde, özelde de kadınlar üzerinde katmerli bir baskı-işkence aracı olarak var olduğu bir gerçek. Son yıllarda olan ise klik değişikliğiyle birlikte ülke yönetimine gelen ve oldukça uzun bir süredir iktidarda kalan AKP ve cemaatleri yönetimi. Bu durum okullarda görünür bir şekilde dinin araç olarak kullanılarak genç nesli cihadist ve aşırı dinci yetiştirme politikalarının artmasına sebep oldu. Hızla artan İmam Hatip liseleri ve haremlik selamlık gibi uygulamalar en çok bilinenleri. Dün mini etek giydiği için değil de bir erkekle el ele görüldüğü için psikolojik ve

fiziksel işkence uygulanan genç kadın, bugün ikisini birden yaşayabiliyor ya da okuldan eve dönerken kaçırılıyor cinsel saldırıya uğruyor ev yakılarak katlediliyor. Veya dün şehirde görece daha rahat olabilen genç kadınlar varken, kırsal kesimlerde yaşayan veya kırdan şehre yeni göç etmiş genç kadınlar üzerindeki baskılar görünmezdi. Bu gün şehirlerde de müthiş ve oldukça görünür bir baskı ortamı yaratıldı ya da var olan daha fazla teşhir oluyor. Öyle ki otobüslerde dahi kadınlara saldırma hakkını kendinde gören erkekler eğitim alanlarında da gemi aza almış durumdadılar.

Tüm bunlara karşılık son on-onbeş yıldır müthiş bir ilerleme kaydetmiş, hemen her alanda örgütlenmeleri olan bir kadın mücadelesinde de söz ediyoruz. Bunca istatistik ve kadına yönelik baskı-taciz-cinsel saldırı-istismar gibi haberlerin görünür olması ve gerek sokaklarda gerekse adli mercilerde karşı koyulup hak aratabiliyor olması da bu mücadele sayesinde. Dün herhangi bir okulda kadın öğrencilerin yaşadığı baskılardan insanların veya diğer kadınların haberi olamıyorken bugün teşhir politikalarımız sayesinde biliyor ve Mardin Artuklu Üniversitesi'nde yaşanan iffetli giyinimin dayatmasına An-

kara'dan İstanbul'dan Amed'den karşı koya-biliyoruz...

Her gün yeni haberlerle karşılaşıyoruz

Evet yazımızın çıktığı ana nokta, geçtiğimiz haftalarda peş peşe görüp okuyarak veya dinleyerek öğrendiğimiz ve müthiş öfkelen-diğimiz fakat aslında çok çok fazla örnek-leriyle karşılaştığımız haberler. Birisi, daha geçtiğimiz yıl rektör olan profesör Ahmet Ağırakça'nın "Okulumda kız gibi hoca istemiyorum" diyerek akademisyenleri tehdit etmesi, "Rektör ve akademisyenler için kep değil sarık daha uygundur" diyerek cübbeli fotoğraflarını paylaşması üzerine gündeme gelen Mardin Artuklu Üniversitesi. Söz konusu üniversite iki hafta önce de kadın öğrencilerinin kaldığı KYK yurdunda "Uyulması Gereken Kurallar" adı altında genç kadınlara form imzalatılması, şort ve benzeri kıyafetler giyen kadın öğrencilerin uyarılması ve "iffete uygun bulunmamak" şeklinde baskı kurulmaya çalışılması ile gündeme geldi. Yine çok yeni bir olay olarak; İzmir Karaburun'da ilkokul müdürü olan bir erkek twitter hesabından şair Necip Fazıl Kısakürek'in cinsiyetçi şiirini paylaştı. Kadın düşmanı paylaşım sonrası gelen tepkiler üzerine MEB işlem başlattı. Bahsi geçen okul müdürü Şahin Özdemir'in sosyal medya hesapları incelemeye alınarak yasal süreç başlatıldı ve müdür açığa alındı. İzmir'in Karabağlar ilçesinde ise bir bakım evinde staj yapan lise öğrencisi genç kadınlar, not tehtidi ile hasta bakıcı Güngör Günbaş tarafından cinsel istismara uğradılar. Hasta bakıcı, öğrencilerin şikayeti üzerine tutuklandı ve yaptıklarını inkar etti! Sonuçlanan mahkeme istismarcıya 26 yıl 1 ay ceza verdi.

Bunlar sadece son bir ay içerisinde çeşitli haber sitelerinden okuduğumuz, haber bültenlerinden dinlediğimiz haberler. Daha gündeme yansımayan, haberleri yapılmayan veya yapılamayan nice olay yaşıyor, nice baskı ve şiddet ile karşılaşıyor genç kadınlar! Daha çok kısa bir süre önce İstanbul İl Emniyet Müdürlüğü'nün Sağlık Bakanlığı'na "çok gizli ve acil" ibareli bir yazı göndererek 1 Ocak 2017 ile 31 Mayıs 2019 tarihleri arasında kürtaj olan kadınların bilgilerini istediği otaya çıktı ve kadınların tepkileriyle fişleme çalışmaları yapan devlet kurumları geri adım attı. Eğitim kurumlarından, yaşamın her alanına giderek artan, katmerleşen ve açıktan yürütülen kadına yönelik baskı ve işkence politikaları aslında geçmişini görünmez kılıyor. İnsan hafızası geçmişini unutmaya da biraz müsait. Toplumsal hafıza yeni olaylar, yeni acılarıyla birlikte eskinin yerine yenisini koymakta çok da gecikmiyor. Buna yıllarcailmekilmek örülerek pekiştirilen toplumsal zihniyeti de eklersek kadınların bırakalım bin

yıllardır yaşadıklarını, on yıllardır yaşadıkları bile görünmez olup sadece yeniler ve taze olanlar hatırlanabiliyor.

Dediğimiz gibi yukarıda saydıklarımız eğitim alanlarında yaşananların sadece görünenleri, haberlere yansyanları. Özellikle üniversiteler ve liselerde öğretmen olarak görev yapan erkekler tarafından cinsel istismar ve tacize uğrayan öğrenciler, rektörlükler veya okul müdürleri ve MEB tarafından susturulmaya ve olayın üzerinin örtülmeye çalışıldığı yüzlerce olay oluyor. Çocuk esirgeme yurtlarında kalan çocuk ve gençlere yönelik yapılanlar bir çok insanın malumu ve hatta dizilere filmlere dahi konu olur cinsten bilinen şeyler.

Sonuç niyetiyle

Yaşanan ve katmerleşerek devam eden bu cinsiyetçi yaklaşımlara özellikle eğitim alanında güçlü bir kadın mücadelesi ile dur denilebilir ancak! Genç kadınların buldukları alanlarda sürekli olarak yüzleştikleri bu olaylara karşı net ve güçlü bir direnişi gösterebilmeleri, kadın mücadelesinin eğitim alanlarında da sağlam bir örgütlenmeyi oluşturması ve büyütmesinden geçmektedir.

Biz genç kadınların da bu noktada kendinde büyük bir sorumluluk görmesi gerektiği açıktır. Daha çok üniversitelerde mevcut olan mücadele büyütülmeli, liselerde ise mücadele güçlendirilerek, genç kadın ve kız çocuklarının yaşama başladıkları andan itibaren etraflarını saran erkek kuşatmasını kırabilmeleri için mücadele alanları yaratılmalı ve güçlendirilmelidir! Eğitim alanında dozu sürekli artan ve görünürleşen politika ve uygulamalara karşı; "Gerici, dinci, faşist, kadın düşmanı" politika ve uygulamalara geçit yok!" diyebilmek ve geçit vermemek biz genç kadınların ellerinde. Bu açıdan daha fazla öznelleşmeli ve daha fazla sorumluluk alarak ilerleme gücünü kendimizde görmeli, kadın dayanışması ve gücüyle her alanda olduğu gibi eğitim alanlarındaki patriarkal düzeni de yıkabilme cüretini kuşanmalıyız. Kadın mücadelesi/ cüreti genç kadınlardan doğru yeşerecektir çünkü...!

Kürtaj, Fişleme, Kuluçka Makinesi...

İki bacaklı rahimler haline getirilmek mi isteniyoruz?

Emniyet Müdürlüğü, kişisel bilgilerin gizliliğini devletin bekası uğruna rafa kaldırıp kendi yasalarını çiğnerken kadın bedeni ve kimliğinin sömürücü ve erkek egemen sistemin sürekliliği için nasıl bir savaş aracı olduğunu ortaya koyuyor.

Margaret Atwood'un "The Handmaid's Tale", Türkçe çevirisi ile "Damızlık Kızın Öyküsü" kitabı diziye çevrilip oldukça ilgi görürken alanına özgü ödülleri bir bir topladı. Kitap distopya kategorisine giriyor. Yani ütopyanın tam tersi; gelecekte olabilecek olumsuz toplumları tanımlamak için kullanılan bir kelime. Yunanca kökenli bir kelime olan distopya ilk defa John Stuart Mill tarafından kullanılmıştır. Kısacası olumsuz bir geleceği konu edinir distopyalar...

"Damızlık Kızın Öyküsü" ise bahsettiğimiz kategoride olsa da bize çok yabancı olmayan bir olay örgüsü etrafında kurulu. Kadının bir sabah uyandığında hiçliğe dönüşmüş olarak kendini bulması, tek işlevinin çocuk doğurmak olarak belirlenmesi ve bedeninin bir kuluçka makinesinin ötesine geçememesi üzerine kurulu kitapta, "Biz iki bacaklı rahimleriz, hepsi bu!" en vurucu cümlelerinden olsa gerek.

Tek gerçeğin savaş ve üreme olduğu, kadın için özgürlüğün hatırlanamayacak kadar uzakta olduğu kitap bize yabancı değil cidden. Anlatılanlar o kadar bizim hikayemiz ki, "Distopya mı gerçekten bu?" diye sorular soracak hale geliyoruz kitabı okurken. Ya da bir distopyayı yaşıyoruz şu an...

Savaş aracı olarak kadın bedeni

Çok uzaklara gitmeye gerek yok aslında bu sorgulamayı yaratan gerçekliği aramak için. Geçtiğimiz aylarda yaşadığımız topraklarda gündeme gelen ve kadın örgütlerince büyük tepki görmesiyle ilgili makamları köşeye sıkıştıran İstanbul Emniyet Müdürlüğü'nün, 'polikistik over sendromu' olan ve kürtaj yaptıran 30 ile 40 yaş aralığındaki kadınların listesini istemesi bunun bilfiil örneği değil de nedir?

Olayı ayrıntıları ile hatırlayacak olursak İstanbul İl Emniyet Müdürlüğü, 1 Ocak 2017 ile 31 Mayıs 2019 tarihleri arasında kentteki tüm kamu ve özel hastanelerde 30-40 yaş aralığında 'polikistik over sendromu' olup, kürtaj yaptıran kadınların listesini İl Sağlık Müdürlüğü'nden istemişti. Emniyet'in 'ivedi' ve 'gizli' ibareleriyle gönderdiği yazının ardından İl Sağlık Müdürlüğü de ilgili kurumlardan listenin en geç 13 Eylül'e kadar kendilerine ulaştırılmasını talep etmişti. Amaç ise kadını kendi bedeni üzerinden fişlemek... FETÖ/PDY soruşturması kapsamında kullanmak üzere istediği belgelerle Emniyet Müdürlüğü, kişisel bilgilerin gizliliğini devletin bekası uğruna rafa kaldırıp kendi yasalarını çiğnerken kadın bedeni ve kimliğinin sömü-

rücü ve erkek egemen sistemin sürekliliği için nasıl bir savaş aracı olduğunu ortaya koyuyor.

Annelik biricik, kutsal görev

Mevzu bahis kurulu düzenin sürekliliği ise her şey mübah oluverirken bu olay kapsamında bir kez daha sömürücü ve erkek egemen sistemin iç içe geçmişliğini görmüş olma fırsatını yakalıyoruz! Hakim sınıflar arasındaki dalaş, sömürücü sistemin içerisinde olduğu kriz hali ile yakından ilgiliyken ataerkinin kadın üzerindeki tahakküm politikalarının aleniyetle devreye konulmasının eşgüdümlü olması elbette ki tesadüf değil. Birbirini besleyen ve bütünleyen sömürücü -erkek egemen sistem, kadının bedenini yine kadına karşı bir silah olarak kullanarak kadın bedenini kendi hapisanesi haline getiriyor, bu incelikli(!) politikalarıyla. Yetmiyor, üretici güçlerin dengesini de bu politikalarla sağlayıyor.

Örnek mi? Tarih bu anlamda oldukça bol örneklerle dolu. İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşı dönemini ele alalım derseniz. Savaş sürüp milyonlarca emekçi, birkaç emperyalist devletin çıkarları ekseninde savaş cephelelerinde, sokaklarda, meydanlarda, gaz odalarında ölürken-katledilirken cepheye giden erkeklerin ardında kalan kadınlar bir anda yaşadıkları toprakların üretim araçlarının başına geçiriliverdiler. Eve hapsedilen, yaşam alanı dört duvarın arası ile sınırlandırılan kadınların sömürücü sistemin "son çaresi" olarak üretim sürecine dahil edilmesi ile birlikte "çocuk doğurma" meselesi kısa bir süre gündemden çekiliverdi. Savaş sonlanıp da erkekler cephelelerinden dönünce "son çare"ler, yine evin dört duvarına hapsedilmek üzere üretim araçlarının başından "başarıyla" geri çektiler. Nasıl mı? Savaş sonucu düşen genç nüfus ortalamasının yeni doğumlarla yükseltilmesi gerekiyordu ve bu yükseliş "annelik" meselesinin kahramanlaştırılması, cennetin anaların ayaklarının altında olması mottosuyla mümkündü. "Hem çalışırım, hem de çocuk yaparım" ile olmuyordu, annelik biricik-kutsal görevdi sistemin sürekliliği için... Nitekim o süreçte aile-annelik kadının birincil gündemi haline getiriliverdi. Ve kadın "kuluçka makinesi"ydi yeniden.

Distopyayı ütopyaya çevirmek...

"Kuluçka makinesi" demişken... 2012 yılını hatırlayalım mı derseniz? Hani bugünün cumhurbaşkanı R.T.Erdoğan'ın başbakan olduğu dönemler... "Her kürtaç bir Uludere'dir" söylemi ile kadınların doğurup doğurmama hakkına göz dikmekle yetinmeyip kaç çocuk

"Hem çalışırım, hem de çocuk yaparım" ile olmuyordu, annelik biricik-kutsal görevdi sistemin sürekliliği için...

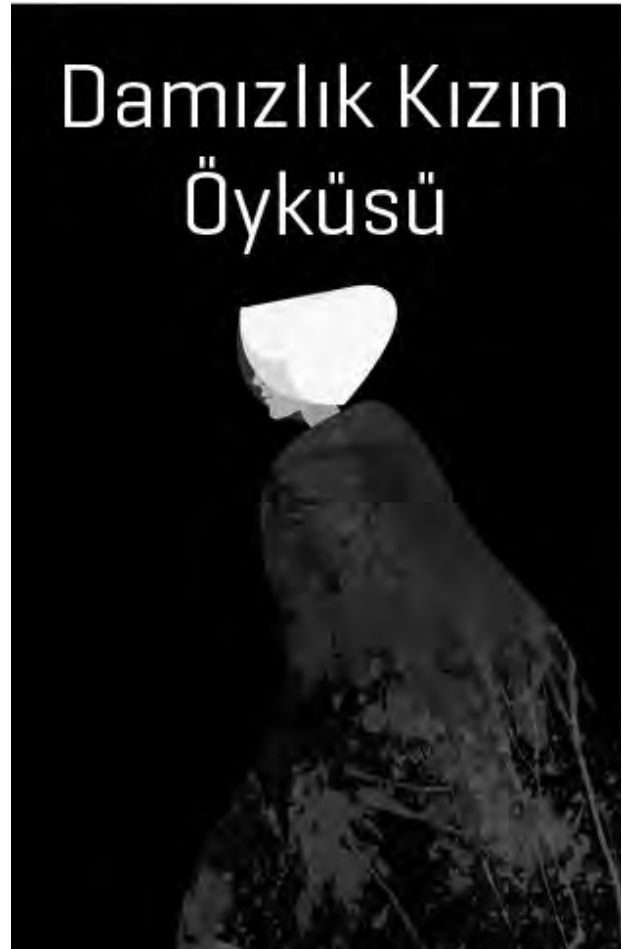
doğurması gerektiğini de "en az 3" ile bildiren Erdoğan, bedenimiz üzerinden rahatlıkla ahkam keserken distopyanın aslında anda yaşandığının bir örneği değil midir?

Ama hayır. Hayır! 7 yıl önce binlerce kadın meydanları doldurup "Benim bedenim, benim kararım!" diye haykırmışsa, bugün kadınlar İstanbul Emniyet Müdürlüğü'ne geri adım atılabiliyorsa ütopyamızı gerçek kılmamızın ne kadar yakın olduğunu görmek zorundayız. Bedenimizi bize hapis kılmaya çalışarak sistemin bekasını garanti altına almak isteyenlerin hesaplarını boşa çıkarıyoruz kadın mücadelesi ile... Burası artık çok net!

Ama daha fazlası lazım. On yıllardır süren mücademizin kadını mağduriyetten direnişe yönelttiği süreçlerden geçerken; bedenimizle, kimliğimizle, emeğimizle barışıp tanışırken yeni yeni etrafımızda örülü tüm duvarları yıkmak için birlikte olmak lazım tüm kadınlarla.

Duvarları yıkıp sınırsız, sınıfsız ve cinsiyetsiz bir dünya kurmak ancak böyle mümkün kılınabilir.

İstanbul'dan bir YDG'li

Yangını Başlatacak Kıvılcım:?

Toplumsal sorunların hangisinin etrafında örgütlenen kitlenin devrimde belirleyen olacağı ya da hangileri etrafında örgütlenen kitlelerin devrimde belirleyen pozisyonda yer alacağı/hareketleneceği şuan için bir bilinmez. Bizim YDG olarak yürüteceğimiz tartışmalar bunu olabildiğince açığa çıkartmaya ve öngörmeye odaklanmalıdır.

“Gerçekte sosyalist hareketin bütün eski biçimleri yeni bir içerikle dolmuştu, o nedenle rakamların önünde yeni bir işaret belirdi: “eksi” işareti; fakat çokbilmişlerimiz ısrarla, kendilerini ve başkalarını, “eksi üç”ün “eksi iki”den daha fazla olduğuna inandırmaya çalışmaya devam ettiler.” [Lenin, “Sol Radikalizm”, Komünizmde Çocukluk Hastalığı, İnter Yay: 105].

Yeni dünyayı yorumlamaya ve anlamaya çalışan herkes düzenin yeni girdiği aşamaları onun tüm karmaşıklığını, karşılıklı ilişkilerini olabilecek en açık haliyle ortaya koymak zorundadır. Ve bizlerin çabası onu sadece anlamak ve yorumlamak için değil bizzat onu değiştirmek içindir, bir şeyleri değiştirmek için *gerçeğin bilgisine sahip olmamız gerekir.*

Lenin’in eksi işaretleri olarak tanımladığı şeyler artık eski olan fakat hala mevcut olan düzen tarafından açığa çıkartılan yeni şeylerdir. Bizimde yeni olan diyerek tariflemeye çalıştığımız şey tıpkı Lenin’deki gibi eski düzenin günümüzde aldığı yeni biçimlerdir. Eski dünyanın yeni (ya da “günümüz” de diyebiliriz) biçimi bütün toplumsal ilişkileri yeniden düzenlediği için ona uygun

hareket edilmesi zorunludur. Bu yeni biçimlerin somut gerçekliğini devrimci bir tarzda yorumlamamız, devrim mücadelesi içerisinde nasıl konumlanacağımızdan, nasıl bir yöntemle devrim mücadelesini ilerleteceğimize kadar birçok şeyi yeniden biçimlendirmemizi zorunlu hale getirir.

Bütün devrimler bizim soyut kafamızda olan ya da arzuladığımız insan profilinden değil, doğrudan eski dünya düzenin şekillendirmiş olduğu insan gücü tarafından gerçekleştirilmiştir. Eski dünyanın şekillendirmiş olduğu insan, sadece bu şekillenmesiyle kalmayıp, bilinçlice düşünerek yeni toplum düzenini inşa etme sürecine girmiş, örgüt formuna ulaşmış ve yeniyi yaratmayı isteyen örgütler [*halkın örgütü* olarak Komünist Parti] kendileri hazır olduğunda ve kendi dışındaki nesnel koşullarda alt üst oluş için elverişli hale geldiğinde devrimleri gerçekleştirmişlerdir.

Kapitalizm ile komünizm her ne kadar birbirlerine karşıt olsalar da, komünizmin var oluşu ve onun her devrimci atılımı ile kapitalist düzenin geçtiği aşamalar arasında güçlü bir ilişki bulunmaktadır.

Kapitalizmin tarih sahnesine çıktığı ve feodalizmi

bütün yönleriyle olmasa da esas itibarıyla yenilgiye uğrattığı dönem sosyalist-komünist düşüncenin de açığa çıktığı dönemi tetiklemiştir. Kapitalizmin feodalizmi parçalamasının ardından Marksizm de halkın sömürülme ve insan-insan, insan-doğa, insan-diğer canlılar arasındaki iğrenç ve esası egemenliğe dayalı yüzlerce ilişkiden kurtulmak için bir kılavuz haline gelmiştir.

Bu tarihsel dönem burjuvazinin feodal beyleri yenilgiye uğrattığı ve kapitalizmin inşa edildiği bir devrim, gerçek bir yenidir ve Marksizm yukarıda da belirttiğimiz gibi bu sürecin ardından doğmuştur. Bundan sonraları kapitalizmin kendi içinde yaşadığı her dönem onun köklü olarak yenilenmesini içermesine karşın artık adı yeni olsa da gerçekte eski olanı temsil eder. Bu dönemlerde egemen sınıf değişmez, burjuva koltuklar hala vardır ancak yeni teknolojiye hakim olan o koltukları işgal eden hale gelir. Fakat buna rağmen kapitalizmin kendi içerisindeki her köklü değişimin toplumsal ilişkileri yeniden düzenlediğini, sistem için yeni krizleri ve devrim mücadelesi açısından yeni atılımları da beraberinde getirdiğini görüyoruz.

Örneğin 2. Sanayi Devrimi olarak adlandırılan ve sanayi de bantlı ve seri tek parça üretim sisteminin hayata geçirildiği dönem Sovyet Devrimi'ne de zemin oluşturmuştur. 2. Sanayi Devrimi, sonrasında I. Emperyalist Paylaşım Savaşı'na ve onun da devamında 1917 Ekim Devrimi'ne zemin oluşturmuştur. Daha sonraları Mao, 1917 Ekim Devrimi ile Çin Devrimi arasındaki bağa da bazı makalelerinde işaret etmiştir.

3. Sanayi Devrimi'nin olduğu 1970-80'li yıllar aynı zamanda devletlerin büyük bir kriz yaşadığı, sosyalist

düşüncenin dünya çapında yeniden hareketlendiği ve birçok ülkede sarsıcı etkilerle yeni atılımlar yaptığı bir dönem olmuştur.

Şuanda günümüzde kapitalizmin 4. Sanayi Devrimi diye adlandırılan dönemin içerisinde geçiyoruz.

İlk olarak Endüstri 4.0 terimiyle 2011 yılında kullanılan, 4. Sanayi Devrimi, kapitalizmin geliştirmiş olduğu yeni teknolojilerle beraber birçok iş kolunda otomasyon ve robotiğin yer alacağını öngörmektedir.

Oxford Economics, robotların sadece 2030 yılına kadar küresel imalat istihdamında 20 milyon insanın yerini alacağını öngörüyor.

Robotların kullanımının 2011-2016 yılları arasında ABD'de otomotiv sektöründe yüzde 14, diğer sektörlerde yüzde 40 artış kaydettiği aynı dönemde artış oranının Çin'de otomotiv sektöründe yüzde 199, diğer sektörlerde ise yüzde 267 seviyesinde olduğu belirtilmektedir [akt: independentturkish.com].

Dünyanın "4. Sanayi Devrimiyle küresel ölçekte toplumsal, ekonomik ve siyasal açılardan yeni bir dönümün eşiğinde" [Haluk İşler, 4. Sanayi Devriminin [Endüstri 4.0] Dinamikleri ve Olası Sonuçları] olduğu söylenmektedir.

Olesya Dmitracova, independent'da yapmış olduğu değerlendirmede 4. Sanayi Devrimi'nde en büyük sorunun, işverenlerin çalışanların yeni düzene yönelik yeni beceriler kazanmasına müsaade etmemesi olduğunu belirtmiştir. Kaldı ki yeni beceriler kazanılsa dahi otomasyon sistemlerinin daha yaygın kullanımından doğacak olan kitlesel sorunların çözümü sağlanamayacaktır.

Bizim için önemli olan geleceği için eyleme geçen kitlelerdir

Kapitalizmin içerdiği yeni gelişmelerle beraber milyonlarca insan işsiz kalırken, yeni açılacak iş kollarında istihdam edilebilecek insan sayısı yalnızca 100'lerle ifade edilmektedir.

Sadece bu durumun bile toplumsal anlamda oldukça geniş bir krizi doğuracağı açıktır. Milyonlarca insan, kitlesel ölçeklerde kalıcı statüde işsizleşirken biz sadece bu durumun teşhirini yapmakla yetinemeyiz. Bu bütün her şeyin dışında kaçınılmaz veya ertelenemez bir gerçeklik olarak karşımıza çıkacaktır. Doğal olarak burardan açığa çıkan öfkenin nasıl örgütlenebileceğine cevap aramamız gerekir. Geçmişte işsizlerin neden örgütlenemediğine dair yani işsizlerin neden bir ordusunun olmadığına dair yapılan çalışmalar; 1- işsizliğin geçici bir durum olması 2- işsizlerin örgütlenebilecekleri fiziksel bir zeminlerinin olmadığı sonucuna ulaşmaktadır. Fakat günümüzde yine kapitalizmin iç gelişmeleri ile birlikte bu durumun değiştiği görülmektedir. Birincisi işsizlik giderek daha fazla kalıcılaşmakta ikincisi işsizlik artık devasa bir kitleyi içerisine alarak daha büyük bir toplumsal soruna dönüşmektedir. Nitekim işsizlerin mekanları aynı olmasa dahi örgütlenmeleri için iletişim kanalları fiziksel mekanların ötesinde geçmişte olmayan ama bugün yaygın olan internet ortamları üzerinden sürdürülebilecektir.

Bu gelişmeler kapitalist düzenin günümüzde yaratacağı tek bir soruna ilişkindir, ancak gelişmeler yukarıda da belirtildiği gibi toplumsal yaşamın bütün alanlarına yansıtacaktır.

Vandalism of the revolutionaries Ivan Alekseevich Vladimirov

“Hangi kıvılcımın -ekonomik ve politik dünya krizinin etkisiyle bütün ülkelerde uçuşan yığınla kıvılcımdan hangisinin- yangını başlatacağını, yani kitleleri özellikle sarsacağını bilmiyoruz ve bilemeyiz, ve bu nedenle yeni, komünist ilkelerimizle, en eski, en küflü, en iflah olmaz görünen alanları “işlemek” için buralara gitmekle yükümlüyük, çünkü aksi takdirde bu görevin üstesinden gelemeyiz, çok yönlü olamayız, bütün silahlara hakim olamayız..” [Lenin, “Sol Radikalizm”, Komünizmde Çocukluk Hastalığı, İnter Yay: 101].

Günümüzde, tam da Lenin’in bahsettiği gibi binlerce kıvılcım dolaşmaktadır. Doğayı savunmaktan hayvan haklarına, ezilen ulus sorunlarından ezilen cinsiyet ve yönelim sorunlarına, demokrasi sorununa ve daha yeni biçimlerde gelişecek olan toplumsal sorunlara kadar binlerce sorun devrimlerin olası tetikleyenleri olarak dolaşmaktadır. Dünyanın birçok noktasında sadece son birkaç yılda bile farklı nedenlerden doğan onlarca kitlesel eylem gerçekleşmiştir.

Burada bizim yapmamız gereken dünyadaki birçok gelişmeyi ülke penceresinden bakarak yorumlamak ülkedeki devrim için var olan ve olası olan dinamik noktaları önceden görebilmek ve ona uygun konumlanmaktır.

Kayaoğlu, Marksizmin; politik önemi, hareket halindeki ya da hareket için kaynak olan ezilenlere verdiğini [M.Kayaoğlu, Demokratik Modernite Sayı: 18; 127] belirtmektedir.

Toplumsal sorunların hangisinin etrafında örgütlenen kitlenin devrimde belirleyen olacağı ya da hangileri etrafında örgütlenen kitlelerin devrimde belirleyen pozisyonda yer alacağı/hareketleneceği şuan için bir bilinmez. Bizim YDG olarak yürüteceğimiz tartışmalar bunu olabildiğince açığa çıkartmaya ve öngörmeye odaklanmalıdır. Şuan Türkiye için düşündüğümüzde Kürt halkının en devrimci ve en politik kesim olduğu kolaylıkla söylenebilir ve bunu söylemek için işimizde mahir olmamız da gerekmez. Fakat bu dinamiğin ülke devrimi için yetmediği de kolaylıkla ifade edilebilir. Sorunumuzun düğümlendiği yer, yeni gelişecek süreçlerde ülke devriminde Kürt halkıyla aynı değil ama benzer hedeflere kilitlenecek olan, onunla kol kola olacak olan toplumsal kesimlerin hangileri olacağı noktasındadır. Kürtlerin yanında politikleşecek olan kesim ya da kesimler hangi toplumsal sorunlardan dolayı hareketlenen kitlelerden oluşacaktır? Aradığımız şey yangının başlayacağı yeri bulmaya yöneliktir...

Sonuç olarak bu çalışmanın önerisi, yeni toplumsal dinamiklerin nerelerden doğabileceğine ilişkin bir tartışma-inceleme ve derinleşmeyi başlatmak ve buraların içerisinde nasıl örgütlenileceğine ilişkin çözüm önerileri-ne yönelmektir.

Sağlam Bir Mücadele İçin Sağlam Bir Kadın Örgütlülüğü

Durağan değil, ilerleyen durumda olmak; öz örgütlülükleri oluşturmak, genişletmek ve büyütmekten geçer. Bulduğumuz yerlerde, karma örgütlerde kendi özgün-özzerk alanlarımızı oluşturarak daha fazla örgütlenip, özneleşebiliriz.

Toplumsal muhalefetin birçok sebeple durağanlaştığı bir dönemde, kadınlar coşku ve motivasyonunu koruyarak toplumsal mücadelenin dinamiklerini ayakta tutan güçler arasında yer alıyor. Bunun hemen her alanında örnekleri verilebilir. Fakat daha güncel olması açısından, ülkede son bir kaç yıldır çeşitli dinamikler olmasına karşın oldukça gerileyen kitle hareketleri ve toplumsal muhalefeti örnek verebiliriz. Bunun yanında kadınlar/kadın mücadelesi her an ve her fırsatta sokaklarda erkekliğe ve patriarkaya karşı sokaklarda, alanlarda olmayı bırakmadı. Gündemde olan her toplumsal olayda kendi sözünü söylemek ve ses çıkartmak üzere evlerinden, işlerinden, okullarından dışarıya çıktılar. Yetmedi buldukları mekanlarda “Kadın Grevi” başlattılar. “Bir kişi daha eksilmeyeceğiz” diyerek haykırdılar, kayyum darbesine karşı alanları tutup işkenceyle gözaltına alındılar, tüm provokasyon ve engellemelere rağmen 8 Mart’ta İstiklal’i doldurdular, Rojava’da “feminist savaş filmi” çekip, Güney Afrika’da cinsel saldırı ve kadın cinayetlerine karşı sokaklara sığmadılar, İranlı Seher için sahaları

doldurdular, Emine Bulut için bulunulan her alanda refleks sokak eylemleri düzenlediler... Bu sayılanlar son bir yılın sadece çok kısa bir kadın mücadelesi panoramasıdır. Yani kadınların mücadelesi ve yaptıkları bu yazının sayfalarına sığamayacak kadar çok. Geri çekilmelerin yaşandığı her dönemde ileriye doğru ilk adımı atan kadınlar olduğuna göre, yaptığımız her şeyden tek tek burada bahsetmek zaten mümkün değil.

Girişte sunduğumuz bu tablo iyi ve başarılı olduğumuz bir tablo fakat bunların yanı sıra, patriarkanın da boş durmadığı ve dünya çapında yükselen kadın mücadelesine karşı harekete geçtiği de bir gerçek. Bunun sonucu olarak çeşitli kazanımlarımız gasp edilmeye çalışılsa da aynı zamanda kadın mücadelesinin gelişiminden duyulan rahatsızlığı yansıtmaması açısından da bizlere önemli bir veri sunuyor.

Özneleş ve önderleş

Durağan değil, ilerleyen durumda olmak; öz örgütlülükleri oluşturmak, genişletmek ve büyütmekten geçer. Bulduğumuz yerlerde, karma örgütlerde kendi öz

gün-özerk alanlarımızı oluşturarak daha fazla örgütlenip, özneleşebiliriz. Hem teorik hem de pratik olarak ilerleyebilmemiz her alanda kadın örgütlenmesini oluşturabilmekten geçmektedir. Bunu sağlayabilmek için de öncelikle kendimizi tam anlamıyla örgütleyebilmeliyiz. Yani en başta kendimize şu soruyu sormakla başlayabiliriz: Ben ne kadar kadın mücadelesinin içerisindeyim, ne kadar öznesiyim?

Bizlerin sözünü söylemediği yerde bu boşluğu erkeklik dolduruyor ve yer yer kazanımlarımızın gerilediği dönemler oluyor. Bunu bir bütün yaşamın içerisinde veya lokal olarak kolektifimizin içinde de deneyimleyebilmekteyiz. Buradan hareketle de "Kadın mücadelesinde ben kafa yoran ve pratiğe döken tarafta mıyım?" sorusu da yine kendimize sormamız gereken birincil sorulardan. Elbette ki biz kendimizden başlayarak sorgulamalıyız fakat mücadele bir bütün ve örgütsüz yürütülemeyecek kadar çetin. O halde kadın örgütümüz için kolektif bir kafa yoruş ve üretimden bahsediyoruz aynı zamanda. Örgütlenme/teorik inceleme/A-P alanlarında boşluklar oluşmasına izin vermeden ve bunların ışığında daha çok özne ve önder haline gelerek ilerlemeli, her konu ve alanda olduğu gibi gençlerin/genç kadınların dinamiğini doğru değerlendirip mücadeleye kanalize edebilmeliyiz.

Mücadele yürüttüğümüz tüm alanlarda, yaşamımızın her anında kadın mücadelesi odaklı ve bu mücadeleyi geliştirme temelli düşünmek, buradan doğru kafa yormak temel gereksinimlerimizden birisidir. Yürüttüğümüz mücadele toplantılarla, kadın buluşmalarıyla ya da eylem-etkinliklerle sınırlı değildir. Patriarka yaşamı-

mızın her alanında biz kadınlar üzerinde baskı kurma ve söz söyleme hakkını kendinde görüyorsa eğer, verdiğimiz mücadele de yaşamımızın her alanına yayılan ve kafa yordığımız bir mücadele olmalıdır. Ancak böyle geliştirir, büyütür ve ilerletiriz. Ancak böyle çelişkilerle, tikanıklıklarla mücadele eder ve alternatifler üretebiliriz. Ancak böyle özneleşir ve önderleşiriz.

Her alanda odağımız "Kadın Mücadelesi"

YDG'li Kadınlar olarak kolektif içerisinde örgütlülüğümüzü sağlamlaştırmak, özgün politikalarımızı geliştirebilmekten geçer. Politika üretimi ise temelde teorik sağlamlık ve özveriyle kafa yoruştan geçer. Genç kadınların gündemi, politikaları, söylediği söz kolektif içerisinde belirleyici ve tam görünürlük içerisinde olmalıdır. Yaptığımız ilk tartışmalardan bu yana geçen zaman içerisinde elde ettiğimiz kazanımlar bizlerin emek ve özverisiyle devam edecek ve ilerleyecek. Verdiğimiz mücadeleyi tüm yönleriyle kavramalıyız ve bu kavrayışla yürütmeliyiz. Tüm yönleriyle kavrayamadığımız kadın mücadelesi, eksik ve ilerletilemeyen bir mücadele olacaktır.

O halde en temelde mücadeleye bütünlüklü bakmalıyız ve zamanımızın bir kısmını değil, düşünsel ve fiziksel anlamda tamamını verebilme yönü düşünmeliyiz. Öz örgütlülüğümüzü kurumsallık, teorik-politik-pratik ve A-P gibi temel alanlarda sağlamlaştırmalıyız. Böylece de 'yaşamın her alanında kadınlar olduğuna göre, kadınların mücadelesi de her yerde olmalıdır' şiarıyla hareket ederek, genç kadın dinamiğiyle, tüm alanları kaplamalı ve çözümümüzü söylemeliyiz.

Mücadele yürüttüğümüz tüm alanlarda, yaşamımızın her anında kadın mücadelesi odaklı ve bu mücadeleyi geliştirme temelli düşünmek, buradan doğru kafa yormak temel gereksinimlerimizden birisidir.

“Bir kişi daha eksilmeyeceğiz” iradesi dayanışmayla büyüyor

Devletin koruduğu, yargının akladığı ve teşvik ettiği erkek şiddetiyle, her güne yeni bir kadın katliamı ile uyandığımız şu günlerde, dayanışma ve mücadeleyle yaşamlarımıza sahip çıkıyoruz.

Ataerkinin dayattığı toplumsal roller bize sınırlar çizerken, yaşamlarımızı da tehdit etmeye devam ediyor. Ev içi emeğimizi görmeyen, sokağa kaçta çıkacağımıza, ne giyeceğimize kiminle gezeceğimize karışan, kaç çocuk yapacağımızı ya da kürtaj olmamızı denetleyen, siyasette kadın iradesini yok sayan erkek zihniyet yaşamlarımız üzerinden politika üretiyor. Devlet çok yönlü erkek ittifakıyla kadın ve LGBTİ+'ların yaşamlarına duvar örüyor.

Devlet erkek yargısıyla kadın beyanını yok sayarak, katil ve tecavüzcülere “iyi hal indirimleri” tanıyarak erkek zihniyeti cesaretlendiriyor. “Hayır” diye haykıran kadın ve LGBTİ+'lar bu politikalara karşı koyduğu ve erkek zihniyetin sınırlarını aştığı için yargılanıyor ve ortada var olan şiddet-taciz-tehdit meşrulaştırılıyor.

Seher'in isyanı, yeşil sahaya mor rengi taşıdı

İran'da erkek zihniyetin kadınlara yönelik 40 yıldır devam eden stadyum yasağına karşı Seher Hudayari baş kaldırdı. Kadınlara yasaklanan futbol sahasına erkek kılığında girmeye çalışan 29 yaşındaki Seher, yasakları tanımadığı gerekçesiyle hapse mahkum edildi. Bu kararı da tanımayan Seher kendi bedenini ateşe vererek protesto etti, 10 Eylül'de yaşamını yitirdi.

Seher'in erkek zihniyetin yasakları karşısında koyduğu iradeyi sahiplenen kadınlar onun adına futbol turnuvası düzenleyerek adını ve mücadelesini ölümsüzleştirdiler. İstanbul Küçükçekmece Belediyesi stadında Akdeniz Nurçelik Spor ile Ozanlar Gücü Spor kadın futbol takımları erkek zihniyet karşısında yok sayılan kadınlar ve Seher için yeşil sahaya çıktılar. “Asla Yalnız Yürümeceksin Mavi Kız” çağrısıyla bir araya gelen kadınlar tribünde Seher'in fotoğrafının olduğu “Bir kişi daha eksilmeyeceğiz!” pankartını açtı.

İran'da ise Seher'in başkaldırısıyla, 40 yıl sonra ilk defa kadınların stadyumda maç izlemesi bir kazanıma dönüştü. Geçen ay stadyuma alınmayıp, hakkında hapis cezası istenen Seher, bu durumu protesto ederek bedenini ateşe vermişti. 40 yıl sonra ilk defa stadyuma alınan İranlı kadınlar Seher'i unutmadı. “Mavi Kız” Seher Hudayari, tribündeki kadın taraftarlar tarafından posterleri açılarak anıldı.

Türkiye'deki erk zihniyetin penceresi ve vukuatları

Devletin koruduğu, yargının akladığı ve teşvik ettiği erkek şiddetiyle, her güne yeni bir kadın katliamı ile uyandırdığımız şu günlerde, dayanışma ve mücadeleyle yaşam

larımıza sahip çıkıyoruz.

23 Eylül günü, AKP milletvekili Şirin Ünal'ın evinde 1 yıldır çalışan Nadira Kadiova'nın Ünal'ın silahı ile intihar ettiği iddiasıyla birlikte bir şüpheli kadın ölümü daha kayıtlara geçti. Nadira'nın şüpheli ölümünün ardından yürütülen soruşturmada ise erkek zihniyetin ittifakıyla AKP milletvekilinin şahsı, konumu gözetenilerek, deliller Nadira aleyhine yok edilerek dosya alelacele kapatılmaya çalışılıyor.

Nitekim soruşturma savcısı Nadira'nın en son görüştüğü yakın arkadaşı Leyla Niyazova'yı tanık olarak dinledi. Savcı "Siz Nadira Kadiova'yı fuhuşa mı götürüp getiriyormuşsunuz?" sorusunu yönelterek; Nadire ve tanık Leyla'ya iftira attı. Nadire'nin ölümü erkek yargının eliyle 'meşrulaştırılmaya' çabalıyor. Eylül ayında erkek şiddeti çetelesindeki kayıtlara göre en az 37 kadın katledildi, öldürülen kadınların 3'ünün göçmen, 15'inin ise tıpkı Nadira gibi "şüpheli" bir ölümle yaşamını yitirdiği belirtiliyor.

"Şüpheli" kadın ölümlerinin arkasındaki erkek ittifakı teşhir edelim

AKP milletvekilinin evinde şüpheli bir ölümle yaşamını yitiren Nadira'nın soruşturmasında ise deliller karartılarak yanlı bir süreç yürütülüyor ve yine "İstanbul Sözleşmesi"nin ihlal edildiği bir soruşturma karşımıza çıkıyor. Nadira'nın şüpheli ölümünün ardından, her türlü tehditle başta ailesi ve arkadaşları baskı altına alınarak susmaları hedefleniyor. Oysaki sosyal medyada #NadirayaNeOldu hastagi ile gündem yaratılmış, kadın örgütleri bu sürecin takipçisi olacağını dile getirmişti. Yaratılan bu dayanışmayla Nadira'nın «şüpheli» ölümü ile ilgili yeni belgeler ve tanık ortaya çıkarak İHD'ye başvuruldu. Bu sürecin gidişatı için önemli bir gelişmedir.

Erkek ittifakıyla yürütülen yargı süreçlerini, ancak kadın dayanışması ile bertaraf edebiliriz. Bir kişi daha

eksilmemek için erkek zihniyeti cesaretlendiren her sürecin dayanışma ve mücadeleyle takipçisi olacağız. Kadın ve LGBTİ+'lerin yaşam hakkı için İstanbul Sözleşmesi'ne sahip çıkacağız.

27 Eylül günü ise, öğrencisi Hasan İsmail Hikmet tarafından katledilen Ceren Damar ile ilgili açılan davanın ilk duruşması görüldü. Tutuklu yargılan Hasan İsmail Hikmet kendisini aklamaya çalışarak, Ceren Damar'ın geçmiş yaşantısı üzerinden iftiralar atarak erkek adaletin kollarına sığındı.

Tıpkı Nadira şahsında savcının tanığa sorduğu soru gibi, Ceren'in ölümünün ardından katilin kendini aklamak için attığı iftira aynı erkek zihniyetin bir ürünüdür. Kadınların yaşamları üzerinden 'namus beççiliği' ne bürünen her söz, iftira ya da tehdit karşısında kadın ölümleri meşrulaştırılmaz. Erkekler aynı zihniyetten beslendikleri erkek yargıdan medet umabilirler. Fakat kadınların öfkesi ve isyanından kaçamazlar.

Başta intihar diye sunulan Şule Çet' in ölümünün arkasındaki erk zihniyet, kadın dayanışmasının gücü ve iradesiyle açığa çıkarıldı. Dün nasıl Şule ardından mücadeleyi yükselttiyse, bugün de Nadira ve Ceren'in ardından dayanışma ile kadın katillerinin peşindeyiz.

Emine Bulut, Didem Akay, Müzeyyen Boylu, Hande Kader ve daha niceleri erkek zihniyetin şiddet ve baskısı sonucu yaşamlarını yitirdi. Bir kişi daha eksilmemek için isimlerini sadece çetelede değil, mücadelemizde tutup, yaşatacağız.

Erkek iktidarın bizleri cam fanuslara hapseden zihniyeti karşısında, sınırları tanımayarak başkaldırıyoruz. Yaşamlarımız tehdit altındayken zincirlerimizden başka kaybedecek neyimiz var ki, o vakit geri adım atmıyoruz. Mücadele ve dayanışmadan aldığımız dirençle adımlarımız her daim ileri...

Kaynak: bianet.org/ "Erkek Şiddeti Eylül 2019", Evrim Kepenek- Evin Arslan

Öznelciliğe Savaş Açalım, Doğru Bilgiye Ulaşalım

Kapitalist sistemin dayatmalarıyla esas olarak “nesneleşiyoruz” ve bizim dışımızdakileri de “nesneleştiriyoruz.” Kişisel dünyalarımızın sınırlarına hapsolüyoruz. Uçsuz bucaksız gökyüzüne bakmak yerine kendi pencereğimizden bakarak gördüklerimizle yetiniyoruz.

Marks “insanın özü toplumsal ilişkilerin bütünüdür” derken, kapitalist sistemin ters yüz etmek istediği bir gerçeği en yalın haliyle ifade etmiştir. Kapitalist topluma baktığımızda insanlar kendilerine, doğaya, çevresine ve bireye yabancıdır. Toplumsal yaşamda ve bilinçte farklılaşmıştır. İki insanın aynı olaya verdiği tepkiler arasında uçuk farklılıklar olabilmektedir. Örneğin, bir ölüm belli bir insan topluluğu açısından büyük kutlamalarla karşılanırken başka bir insan topluluğu açısından büyük yaslara neden olabilmektedir. Kuşkusuz bu durumun, egemenlerin ayrıştırarak-kutuplaştırarak yönetmeyi kolaylaştırma arzusuyla doğrudan ilgisi var. Kutuplaştırılarak birbirinden uzaklaştırılan insan toplulukları ya da bireylerin her biri kendi dünyalarını kurma ve bu dünyanın etrafını aşılması güç sınırlarla çevreleyerek, başkalarının girmesini istemiyor-engellemeye çalışıyor. Kapitalist sistemin dayatmalarıyla esas olarak “nesneleşiyoruz” ve bizim dışımızdakileri de “nesneleştiriyoruz.” Kişisel dünyalarımızın sınırlarına hapsolüyoruz. Uçsuz bucaksız gökyüzüne bakmak yerine kendi pencereğimizden bakarak gördükle-

rimizle yetiniyoruz.

Etkilendiğimiz alan ne olursa olsun yine yaşadığımız toplumun bize sunduklarıyla sınırlı olduğumuzu görmezden gelemeyiz. Kapitalist toplumun da başta insanlık olmak üzere, doğada yarattığı tahribat ortadadır. Kapitalizm yaşadığımız toplumu talan ederken, insan kişiliğini ve benliğini de yok etmeye çalışıyor. İnsan, toplumsal özünü yitirerek, özel mülkiyet dünyasına hapsolarak bireyselleşiyor. Olay ve olguları parçalara ayırıyor; bu parçalara odaklanıyor. Parçaya odaklanan birey bütünü göremiyor. Herhangi bir olguyu bütünüyle ele alamayan birey, kendisine en fazla ait olduğunu düşündüğü parçayı alıyor. Faydacı bir bakış açısıyla kendisi için en işe yarar gördüğüne yöneliyor. Dolayısıyla düşünce düzlemini ona göre şekillendiriyor. Parçadan aldığı “verim” büyük bir tatmin duygusu yaratıyor, bütünde bu tatmin duygusunu yakalayamıyor. Çünkü onun “parça”ındaki kavrayış, bütündeki derinliği görmekten uzak bir noktada.

Parça-bütün diyalektiğinin en belirgin özelliği bir olguyu algısal dünyamızın tüm sınırlarını zorlayarak bütün üzerinden ele almaktır. Eğer parçada eksik,

yanlış bir şey varsa, uygun müdahalelerle eksik giderilmeye, yanlış düzeltilmeye çalışılır. Ama "parça" da böylesi bir kavrayış yoktur. Birey kendi kolayına gelen, sorunsuz gördüğü parçayı ele alır.

Peki, kolay görülen parça gerçekten bireyin kendi gerçekliğini ifade eder mi? Belli anlarda bu soruya evet diyebiliriz. Ancak genel anlamda bu yaklaşım parçayı tüketeceğinden, bireyin bütünü değerlerini görememesi sonucunu getireceğini yadsıyamayız.

Öznel bakış açısının sınırlarına hapsolmemek için... Kapitalist sistemin bireyselliği geliştiren kapsamlı ve çok yönlü dayatmalarının sosyal yaşama yansımaları oldukça güçlü. Bu yansımalar bireye, topluma, doğaya yabancılaşmayı derinleştiriyor. Bu dayatmadan etkilenme halinin devrimci çalışmaya da yansımalarının olduğu reddedemeyeceğimiz bir gerçek.

Dünyaya küçük pencerelerden bakmaya ve gördüğüyle yetinmeye yönlendiren sistemin bireylerde yarattığı düşünce düzlemi, devrimci çalışmada yer alanları öznel bakış açısının sınırlarına hapsedebilmektedir. Öznelcilik, bütünü değil parçayı görmektir. Yani küçük bir ağaca odaklanarak ağacın içinde bulunduğu koca ormanı keşfedememek, küçük pencerenin gösterdiği gökyüzüne hapsolarak gökyüzünün sınırsızlığına erişememek demektir.

Devrimci çalışmanın bütünü bu durumun tam tersi iken; bizler o küçük pencerenin önünde daracık gökyüzünün içindeki kaybolabiliyoruz. Bu kaybolma hali bizi kendimize, toplum gerçekliğine, kitlelere, doğa-

Yaşama ve mücadeleye bütünlüklü bakmamak, kolektifi değil bireyi esas alarak hareket etmektir. Bu türlü yaklaşımlar herhangi bir konuda doğru ve işe yarar sonuçlara ulaşamamayı, somut gerçekleri görememeyi ve bunun sonucunda çelişkileri bulup çözememeyi, yani başarısızlığı getirir.

ya yabancılaştırabiliyor. Oysa devrimci yaşamın esası idealist düşünce sistemine, subjektivizme karşı verilen mücadelenin sürekliliğine paralel gelişir. Çünkü; kapitalizm, öznelciliği canlı tutmak, geliştirmek için bütün olanaklarını seferber eder, öznelciliğin gelişmesine uygun bir zemin yaratmak için her şeyi yapar. İçinde doğulan aile-toplumdan eğitim alanına, sosyal yaşamdan çalışma alanına, üretim alanlarına kadar bütün kodları insanın bireyselleşmesi üzerine kurulmuştur. Bu gerçeklik içerisinde bireylere de gerçeklikten kopuk, toplumdan uzak, insanı yalnız kılan kodlar işlenmeye çalışılmaktadır. Mevcut sistemin hazır ve ezber bilgileri insanlara enjekte etme yönlü bilgi edinme-verme yaklaşımı insanları bu kodları kabule hazır hale getirmektedir. Bu nedenle insanların bu sistemde edindiği bilgiler nesnel gerçeklikten kopuk, yaşamla bütünleştirilmeyen, soyut dogma olarak kalır.

İşte bu düşünce yöntemi -bilgiyi yaşamla bütünleştiremeyen- bize değil burjuvaziye aittir. Bu düşünüş yöntemi sadece onu çevreleyen koşullarla sınırlanır.

Bu düşünce yönteminde dış koşulları görme-değerlendirme ihtiyacı doğmaz. Bu da bireyi kendi sorun ve çelişkileri etrafında dönüp durmaya, kendisinden ötesini görememeye mahkûm eder. Bu durum öznelci düşünce tarzının kaçınılmaz sonucudur.

Öznelciliğin, devrimci çalışma içerisinde sık sık karşı karşıya kaldığımız biçimi ise olaylar karşısında kişisel düşünce ve değerlendirmelerimizi, istek ve taleplerimizi öne çıkarmaktır. Somut gerçeklerden değil, öznel fikirlerden, parçalı ve yanlı araştırmalardan yola çıkarak "ben böyle düşünüyorum" sloganıyla kendini sınırlamaktır. Yaşama ve mücadeleye bütünlüklü bakmamak, kolektifi değil bireyi esas alarak hareket etmektir. Bu türlü yaklaşımlar herhangi bir konuda doğru ve işe yarar sonuçlara ulaşamamayı, somut gerçekleri görememeyi ve bunun sonucunda çelişkileri bulup çözememeyi, yani başarısızlığı getirir.

Bu sorunları soyutluktan arındırarak bizde nasıl yaşandığını ortaya çıkarmaya odaklanmalıyız. Örneğin; salt kendi ezberlerimizle, kitabi bilgi ile olayları incelemeye yönelebiliyoruz. Yaşamdan, toplum gerçekliğinden, kitlelerin güncel dinamizminden koparak hayata ve mücadeleye bakabiliyoruz. Bölük pörçük, sağdan soldan duyduğumuz, adres ve kaynak belirlemediğimiz, biraz ondan biraz bundan olan "bilgi"imize rağmen her şeyi bildiğimizi sanıyoruz. Kolektifin deneyimlerine, birikimine gözlerimizi kapatarak bölük pörçük "bilgi"imize müthiş güven duyabiliyoruz. Mao; "Dünyanın en gülünç insanı, şuradan buradan, kulaktan dolma bilgiler edinip sonra da kendini 'dünyanın bir numaralı otoritesi' ilan eden 'allame'dir; bu da sadece onun kendini bilmediğini gösterir" [Mao, Seçme

Eserler Cilt 1, sf:382] demektedir. Mao'nun vurguladığı gibi her şeyi bildiğimizi sanma halinin en tehlikeli sonucu bizi kendimize yabancılaştırma meselesidir.

Enerjimizi kolektife nasıl taşıyabiliriz?

Kendi düşüncelerimiz o kadar belirleyici, dar dünyamız o kadar önemli hale geliyor ki, sadece öneri yapıyoruz. Sonu gelmeyen, süreçle bir ilgisi var mı yok mu, ihtiyaç mı değil mi, bir hedefi var mı yok mu diye düşünme zahmetine pek girmedikimiz, önerilerimiz düşünce dünyamızı o kadar işgal edebilmekte ki, yeni bir şeyler önermekten iş yapmaya yoğunlaşma düzeyimiz düşebilmektedir. Bu da kendi merkezli düşünmenin, tek yönlü bakmanın, sistemli düşünmemenin, bütünü görmemenin yani öznelciliğin bir yansıması olarak yaşanmaktadır.

Başka bir yaşanma biçimi de kendi sorun ve çelişkilerimizin, alanımızın ihtiyaçlarının vb. düşünce dünyamızda hakim hale gelerek bütüne odaklanamama halimiz. Bunun sonucu olarak merkezi yapıyı güçlendirecek bir konumlanışa ulaşmamız güçlenmektedir. Merkezi işlerin önüne kendi alanımızın işlerini ve sorunlarını koyabiliyoruz. "Kendi enerjimi kolektife nasıl taşıyabilirim" diye odaklanmak yerine kendi küçük sorunlarımızın etrafında dolanmaktan başımız döner hale gelebiliyoruz.

Bu kapsamda belki de en büyük açmazımız ve en somut yaşanma biçimi; "yenilenme", "yeniyi yaratma" nedir diye kendi dışımızdakilere sorma halimiz. Bir gençlik hareketinin parçası olan bireyin bu tartışmaya yaklaşımı güncel anlamda oldukça belirleyici bir yerde durmaktadır. Burada öznelciliğe düşmemek, bir şeyleri yaratma sürecinin önünü açacak temel mese-

ledir. Dar ve sınırlı dünyalarımızın sorunlarına gömülmüşken “yeni” olan bizim dışımızda gelişmeyecek. Bu konuda hazır bir reçete bulma beklentisiyle soruların bizim sınırlarımız daraltacak, ufkumuzu, kendi misyonumuzu küçültecek bir içeriği barındırdığını göz ardı etmemeliyiz.

Bütünselliği yakalama sancısı

“Nesnel gerçeklik dünyasındaki değişme hareketinin nasıl sonu yoksa, insanın pratik aracılığıyla gerçeği öğrenmesinin de sonu yoktur. Marksizm-Leninizm, gerçeği bilmenin sonuna ulaşmış değildir; tam tersine pratiğin akışı içinde durmadan gerçeğin öğrenilmesine giden yeni yollar açar. Bizim vardığımız sonuç, öznel olanla nesnel olanın, teoriyle pratiğin ve bilme ile yapmanın somut tarihi birliğidir.” (Age sf: 391) Mao burada Marksizm-Leninizm’in hiçbir zaman doğruları özet halinde vermediğini vurgulamaktadır. Yukarıda aktarmaya çalıştığımız gibi kapitalizmin bilgi edinme-verme anlayışına alternatif bir bilgi edinme sürecini tanımlamaktadır. İşte bu da bizim bilgi edinme yöntemimiz olmalıdır.

Nesnel dünyada yaşanan değişimleri kendi öznel dünyalarına uyarlamayan ve bu anlamıyla sürekli bir yeniden üretim içinde olmayan devrimciler, gelişen süreçler karşısında ne yapacağını bilemez. Eylemsizlik, düşünsel tembellik, tutuculuk, liberal ya da sekte yaklaşım kaçınılmaz sonuçlar haline gelir. Bu sonucun yaşanmasının temel nedeni; nesnel sürecin, bakış açısı dar devrimcilerin var olan bilgisinin önüne geçmiş olmasındandır.

Sınıf mücadelesinde yaşanan değişimler ve gelişmelerin yanında ülke gündeminde ve siyasal-sos-

Nesnel dünyayı değiştirirken öznel dünyayı da değiştirme, dünyayı değiştirirken kendini de değiştirme...

yal-ekonomik koşullarda yeni yeni çelişkilerin ortaya çıkışı ve keskinleşmesi, bu türden devrimcilerde sürece yanıt olamamayı doğurmaktadır. Bu ise kendilerinde bir çözümsüzlük yaratmakta; hem kendilerine hem yoldaşlarına hem de kitlelere karşı doğru tutumu geliştirememelerine neden olmaktadır.

Bugün açısından da devrimci öznelerin yaşadığı tıkanmaların bu zeminden beslendiğini söyleyebiliriz. Nesnel dünyayı değiştirirken öznel dünyayı da değiştirme, dünyayı değiştirirken kendini de değiştirme pratiğindeki bütünselliği yakalamak oldukça sancılı olmaktadır. Pratikte devrimci olma ilkesini ve bununla bağıntılı olarak gerçeği yani doğru bilgiyi olgularda arama pratiğini geliştirebildiğimiz oranda öznelciliğinden ve yarattığı sorunlardan arınabiliriz. Bir yandan var olan bilgimizle yetinmeyip araştırma inceleme pratiğinde sürekliliği sağlayarak diğer yandan ise kitlelerle, kitle hareketleriyle ilişkilenecek doğru bilgiye ulaşmayı yöntem olarak oturtabilmeliyiz.

Bu yöntemi kullanmayı öğrenemezsek güncel gelişmeleri yorumlamaktan uzaklaşmak devrimci özne açısından kaçınılmaz olur. Bir süreçten başka bir sürece geçişi göremeyiz, hazırlanamayız doğal olarak o sürecin bütün dinamiklerinden kopuk kalırız. Çünkü bizim düşünce ve görüşlerimiz yeni gelişmeleri yakalamaya açık bir düşünce düzleminden beslenmez. Mao bu durumu ve düşünceyi toplumsal pratikten kopuk değerlendirir ve böyle kişiler için *“Toplum arabasına yol göstermek üzere önden gidemezler, arabanın çok hızlı gittiğinden yakınlık geride kalırlar ve onu geriye çekmeye yada ters yöne çevirmeye çalışırlar”* (Age sf: 390) der.

Çin Devrimi: Ezilen dünya halklarının zaferi

Çin Devrimi yarı sömürge yarı feodal bir ülkede devrimin gerçekleştirilmesinin yolunu göstermiştir. Bu yanılla Çin Devrimi doğu halkları açısından Marksizm'in somut karşılığı olmuştur.

Ekim Devrimi'nin etkisi Çin'e ulaşması ve Marksizm-Leninizm'in devrimci hareketle birleşmesinden sonra ÇKP 1921 yılında doğmuş ve kuruluşundan 28 yıl sonra da, 1 Ekim 1949'da, Çin halkının öncü örgütü Çin Komünist Partisi önderliğinde Demokratik Halk Devrimi kesin zaferini ilan etmiştir.

ÇKP ve Mao önderliğindeki Çin Devrimi'nin zafere ulaşmasında Marksizm'in evrenselliğinin Çin Devrimi'nin somut pratiği ile birleşmesi belirleyici olmuştur. Yalnızca evrensel ve genel olanla yetinip dogmatizmin ağırlarına hapsolmek da, yalnızca özel ve somut olanla yetinip kendi dar pratiğinde evrensel gerçeği görmek de devrimin başarısı için yeterli olmaktan tümüyle uzak kalır. Böylesi durumlarda süreç tek yanlı olup çıkar ki, bu da, başarısızlığın ve yenilginin kendisidir. ÇKP'nin ve Başkan Mao'nun teori ve pratiğinin rolü tam da bu esnada Çin devrimi'nde belirleyici biçimde ortaya çıkmıştır. Partinin ve önderliğin rolü, devrimin her ülke özgülünde nasıl ayırt edici olacağı bu pratik ile gösterilmiştir. Bu ayırt edici özellik, Çin Devrimi'nde yeni demokratik devrim olarak şekillenmiştir. Mao, "farklı nitelikteki çelişmeler ancak farklı nitelikteki yöntemlerle çözülebilir" derken, tam da devrimin Çin'de aldığı biçimi açıklamıştır.

Rusya'da, proletarya ile burjuvazi arasındaki çelişmenin çözüm yöntemi ile Çin'deki, geniş halk kitleleri ile feodal sistem arasındaki çelişmenin çözüm "yöntemi" farklıydı. Rusya, devrim sürecinde baş ve belirleyici rolde ortaya çıkan çelişmeyi, yani devrimin baş çelişmesini "sosyalist devrim yöntemiyle" çözerken; Çin'de devrim, bu çelişmeyi, yani baş çelişmeyi "demokratik devrim yöntemiyle" çözdü.

Çin Devrimi yarı sömürge yarı feodal bir ülkede devrimin gerçekleştirilmesinin yolunu göstermiştir. Bu yanılla Çin Devrimi doğu halkları açısından Marksizm'in somut karşılığı olmuştur. Marksizm'in evrensel olduğu Maoizm'le birlikte bir kez daha gösterilmiştir.

ÇKP, Mao Zedung'un önderliğine kadar ısrarla Rusya'da gerçekleşen devrimin yol ve yöntemi kullanmaya çalışmıştır. Bu ise ÇKP'nin yenilgiler almasına neden olmuştur. Ancak Mao Zedung'un önderliğinin kabul edilmesiyle çizgi sorunu ortadan kalkmış, Marksizm'in Çin koşullarına uygulanması sağlanmış ve devrim ilerleyerek zafere ulaşmıştır.

1921 yılında kurulan ÇKP, esas mücadele alanı olarak seçtiği kentlerde aldığı yenilgilerden sonra Mao Zedung'un başından beri savunduğu gibi kırlara çekildi. Kırları esas alan ve birçok aşama içinden geçen mücadeleler ile 1928'den itibaren kurtarılmış bölgeler yaratılarak kızıl siyasi iktidarlar kuruldu. Ancak bunlar uzun ömürlü olmadı. Kurulan ilk kızıl siyasi iktidarların düşmesiyle alınan yenilgi sonrasında daha büyük kayıplar vermekten ve yenilgiyi zafere dönüştürmek üzere uzun yürüyüş hareketine başlandı.

Uzun yürüyüş başkan Mao önderliğindeki ÇKP'de bir dönüm noktasıdır. ÇKP uzun yürüyüş yolunda karşısına çıkan tüm beyaz ordu birliklerini bozguna uğratmış ve bu süreçten kat kat güçlenerek çıkmıştır. Ardından ÇKP'nin önderlik ettiği mücadeleler sonucunda Demokratik Halk İktidarı önündeki engeller kalkmış ve Çin Devrimi gerçekleşmiştir. Bu zafer bütün Çin halkının olduğu kadar ezilen tüm dünya halklarının zaferidir.

Antalya'dan bir YDG 'li

Mücadele İçerisinde Bir Yaşam: Mao Zedung

TARİH BOYUNCA halklar kendi kurtuluşları için mücadele içerisinde olmuş, kazanmış, yenilgiye uğramış, çok acı çekmişlerdir. Ve hala değişimin gücüne inanarak mücadelelerini soluksuz bir biçimde sürdürmektedirler. Halkların bu onurlu tarihi içerisinde öne çıkan komünist partiler, devrimci önderler, Marksizm'in sinanmış doğruluğunu, uygulanabilirliğini, teorisini halka taşımakla yükümlü olmuşlardır.

Marks Kapital'i, kendi yarattığı teoriyi, ilhamı olan işçi sınıfı için yazmıştır. Lenin Komünist Parti'yi bütün ezilenlerin odağı haline getirmiş, öncü gücün iktidarını yaratmıştır. Mao ise öncellerinden öğrendiklerini, Çin ile birleştirerek kendinden ve kendini katarak, Marksizm'i ilerletmiş, halkların devrimci gücüne önderlik etmiş ve devrimi örgütlemiştir.

Sözünü ettiğimiz devrimci önderler de, dönüm noktaları da içerisinde buldukları koşullardan ve çelişiklerden bağımsız değildiler. Biz bu yazıda Mao yoldaşı anlatmaya çalışacağız ve Mao'yu anlatırken aslında çok zor bir işe giriştiğimizin farkındayız. Çünkü Mao'nun yaşamını, kişiliğini anlatmak aynı zamanda Çin Devrimi'ni, ÇKP'nin devrimci tarihini de anlatmaktır. İnşa sürecinden başlayıp devrimci bir parti olarak faaliyetlerini sürdürdüğü vakte kadar KP'nin içerisinde yer alan Mao, hem devrim sürecini ören halkın içerisinde hem de devrimin vücut bulduğu önderlikte aranmalıdır. Mao bir tarihin yazımında başrol oynamıştır. Mao'yu, Maoizm'i yaratan da bu tarihsel süreçtir.

Konfüçyüs'çü düşünceden kopma Marksizm'e ulaşma

Mao, 1893 tarihinde Hunan'da Konfüçyüsçü düşüncenin,

idealizmin hegemonyası altında yaşayan bir halk içerisinde doğup büyüdü. Her açıdan çatışma içerisinde olduğu bu akıma karşı mücadele içerisinde yoğunlaşmıştı. Büyüker ve gençler, feodalizmin geri kültürü, erkekler ve kadınlar, köylüler ve toprak ağaları, çelişkinin yönlerini oluşturuyorlardı. Bu çelişikler birbirleriyle iç içe geçmişti ve birbirlerini besliyorlardı. Görüngüler değişmesi gereken bir şeyler olduğunu söylemiyordu ama sadece egemenler açısından. Yani toprak ağaları ve emperyalistler açısından. Bütün bu çelişiklerin tam ortasında itaatın yüceltildiği, itirazın aykırılaştırıldığı bir toplum içerisinde kişiliği ile sivriyen ve hep dikkat çeken biri oldu Mao. Mao, babasının şaşkın ve hayran bakışları içerisinde ona karşı çıkma cesaretini gösterip özgün kişiliğini ortaya koyuyordu. Küçük yaşlardan itibaren kardeşleri ile beraber tarlada çalışmaya başlayan Mao; çalışkan, inatçı ve kararlı bir çocuktü. Babasının sınıf atlama, daha iyi bir yaşam hayallerinin dayatması altında büyümek onu daha da aykırı kılmış ve onun isyan etme, karşı çıkma gücünü de artırmıştı. Mao babasının aksine, sadece ailesi için iyi bir yaşam istemeyecekti hiçbir zaman. Babasının çalıştırdığı köylüler, üstünlük kurmaya çalıştığı annesi ve kardeşleri, piring bulmak için isyan eden, hırsızlık yapan yoksullar için de aynı ölçüde iyi bir yaşam istiyordu. Keskin çizgilerle ayrılmış bu toplum içerisinde çelişiklerin farkına varıyordu ve birileri piring bulamazken öbürlerinin piringten servet kazanmasını, annesi itaat ederken babasının bir hükümdar edasında olmasını kabullenemiyordu.

Mao'nun çocukluğuna dair çok fazla bilgi mevcut değildir. Ancak özet olarak şunu söyleyebiliriz ki, çocukluğu

da dahil bütün yaşamı, babası şahsında bütün itaat isteyenlere karşı mücadele içerisinde geçmiştir. Babasının baskıcı hegemonik gücüne karşı çıkarak başladığı yolculuğunu, Konfüçyüs'ün bütün bir toplumu esir alan ahlak öğretilerini yıkmaya çalışarak sürdürdüğü peşi sıra emperyalist gericiliği karşısına alıp kendisini halkın yanında konumlandırmış ve tarafını net bir biçimde belli etmiştir. Halk ile bütünleşen Mao'nun bu serüveni, onun çizgisini bize göstermektedir: Düşmana karşı net, tavizsiz bir düşman olmak!

1906 Hunan Ayaklanması başladığında 12 yaşında olan Mao için bu ayaklanma bir dönüm noktası niteliğindedir: *"Orada isyancılarla birlikte benim ailem gibi sıradan insanların da olduğunu hissettim ve onlara yapılan haksızlıklar beni derinden yaraladı."* [Sabah Tufanı Cilt I]. Mao'nun hiç unutmayacağı bu ayaklanma kendisini ve ailesini isyancılarla özdeşleştirmesini sağlamıştı ve artık aile sınırlarının dışına çıkan bir isyan geleneğinden haberdardı. O çağdaş birçok genç gibi ailede başlayan isyanın devamını halkın içerisinde bulmuştu. Yeni bir dünyaya açılan Mao feodal gelenekler ile mücadelesini kıyasıya sürdürdü. Mao'nun "aykırı" kişiliğini kırmak, uslandırmak isteyen babası 15 yaşında onu evlendirdi. Bu evlilik Mao için itaatsizliğin, aykırılığın sonlanması değil başlangıcı olmuştu. Mao evliliği reddederek evden kaçtı ve Siantag'a gitti. Gittiği yerde birçok kişiyle tanışma imkanı buldu. Yürüttüğü tartışmalar gelişmeye başlamış olan isyan bilincini daha da derinleştirdi. Mao tam da bu zamanlarda Siang Siang'taki yüksek ilkokula başladı. Burada sınıf farklılıklarının ayırdına varmak Mao için çok da zor olmadı. Köylü bir genç olarak kentli öğrencilerin içerisinde girmiş ve tuhaf, küçümseyici bakışlar altında yeni yaşamına adım atmıştı. Mao burada yoğun olarak okuyor ve yeni şeyler öğreniyordu. Ancak yeterli olmayan bu bilgiler onu hep daha fazla öğrenmeye itti. Siang Siang'ta bir süre kaldıktan sonra Çengşa'ya gitmeye hazırlanıyordu. Hunan'ın merkezi olan Çengşa Mao'nun gidişinden bir ay sonra büyük olaylara tanıklık edecekti. 1911 Devrimi gerçekleşiyordu ve bu Mançu Hanedanı'na karşı bir ayaklanmaydı. Mao ve onun gibi birçok genç bütün heyecanlarıyla Cumhuriyet Ordusu'na katılacaklardı. Mao 6 ay boyunca orduda kaldı. Okumak, kendini geliştirmek için geldiği Çangşa'da, kendini isyanın ortasında bulmuştu ve bu Mao için hiç de kötü bir durum değildi. Sadece kitaplarından bir süreliğine ayrı kalmıştı. Orduda yer aldığı bu süreç, daha sonraları kendini sorgulamasına yol açan bir pratik oldu. Siang Siang'ta öğrenci olduğu dönem sınıf farklılıklarının ayırdında köylü bir genç olan Mao, orduda bir öğrenciydi ve öğrenciliği kendini diğerlerinden üstün görmesine yol açmıştı. Mao daha sonra bu yanlış yaklaşımının okulda "kazandığı" burjuva özelliklerden kaynak-

landığını söyleyecekti. Belki o dönem çatışmadığı, kendi suyunu taşımasına bile engel olan bu özellik, sonraları ona büyük bir rahatsızlık verecekti. Burjuva kibri diyebileceğimiz bu özelliğe ek olarak Mao, o dönem ve süregelen birkaç sene için kendini "o sıralar idealisttim" diye tanımlıyordu. Bu idealistliği onu daha çok bireysel çabanın kudretine inandırıyor. Belli bir döneme kadar da bireyin gücünü fazla abartacaktı. Ancak sonrasında konuşmaları, yazıları ile bu anlayışından kurtulduğunu gösterecek ve bireyin devrimi gerçekleştirmede salt bir araç olduğunu fark edecekti. Pratiklerini, düşüncelerini, yazdıklarını özelleştirel bir biçimde gözden geçiren Mao, yanlış yaklaşımlarını düzeltmek, doğrulara ulaşmak için elinden geleni yaparak dönüşümü kendinden başlatmıştır. Neredeyse o süreçlerden geçmiş olan her genç ile paylaştığı fikirleri yavaş yavaş farklılaşmaya ve özgün bir şekil almaya başlamıştır. Konfüçyüs geleneğinin derinlerde kök salmış olduğu Çin'de, Mao'nun da bu geleneğin etkisinde kalması elbette ki doğaldır. Egemen ideolojinin halkı etkisine aldığı su götürmez bir gerçektir. O yüzden bir dönem boyunca idealist fikirlere kapılmış olması Mao'yu küçültmeyeceği gibi tersine ondaki müthiş değişimi görmemizi sağlamaktadır. Bu süreçte Çinli ve Batılı birçok düşünce insanından etkilenmiş olan Mao'nun Marksizm'e ulaşması kolay olmamıştır. Bu durumdaki en büyük etken Marksizm'e dair okuyabileceği herhangi bir çeviri bulunmamasıdır. Ayaklanmalar, halk hareketleri değişime olan inancını daha fazla güçlendirse de değişimin nasıl gerçekleşeceğine dair fikirleri netleşinceye dek birçok değişim geçirdi. İdealist teorisyenlere ulaşmak çok kolaydı, onları okuduğu, doğru bulduğu, anarşizmi benimsediği, Çin'de uygulamaya çalıştığı [halk komünleri vs.], şiddetsiz ikna yoluyla devrimin ona mantıklı geldiği dönemler oldu. 1920 yılına kadar Komünist Manifesto dahil hiçbir Marksist eser Çince'ye çevrilmemişti. Ancak bundan sonrasında, yürütülen tartışmalar, Marksizm'in Çin'deki yankısı ve yeni bilgilerle beraber Mao, Marksizm'i anlamaya, öğrenmeye başladı.

Mao 4 Mayıs Hareketi'nden [1. Kültür Devrimi] bir süre önce Pekin'e gitmiş ve orada Li Ta Çao gibi birçok aydınla tanışma fırsatı bulmuştur. Mao, Pekin'de kütüphanede çalışırken aydınların ona yaklaşımları ve kibirli halleri, aydınlarla dair fikirlerini oluşturmuş, sonraları örgütleyeceği düzeltme hareketlerinde onlara karşı nasıl politikalar izleneceğiyle ilgili düşüncelerine kaynak niteliği görmüştür. Mao çok zor koşullarda yaşıyor ve çalışırken "ülkenin en ileri gelen ukala alim takımı"nın lafta devrimcilik yapmaları, kendileri dışındakileri küçümsemeleri Mao'yu rahatsız edecekti ve pratiğin, kitle içerisinde var olmanın kitlelerle bütünleşmenin önemini kavrayacaktı. Bunların önemini kavraması, aydın kategorisinden sayabileceğimiz Mao'nun kibirli, bilmiş ve kitlelerden uzak, tepeden

bir devrimci olmasını engellemiştir. Bunu sağlayan bir diğer şey de Mao'nun köylü kökenli oluşu, çelişkinin en derin yaşandığı yerden gelişidir.

1919'da gerçekleşen I. Kültür Devrimi, sadece Mao ve diğer aydınlar için değil bütün Çin için önemli bir harekettir. Bu devrim daha çok bir reform hareketi gibi gösterilmeye çalışılsa da Mao'ya göre reformlar sadece devrimin belirtilerinden bir tanesidir. O süreç içerisinde yeni toplumsal güçler kendini açığa vurmuştur. 4 Mayıs Hareketi, öğrenci kitlelerinin yerli ve milli burjuvazisinin, burjuva demokratik devrimdeki önemini göstermiştir. Devrimin gerçekleşmesi ve etki alanının geniş olması, Ekim Devrimi'nin başta aydınlar olmak üzere geniş kitlelerde yankı bulmasıyla bağlantılıdır. ÇKP'nin yaratım süreci içinde geçerli olan bu durumu Mao, "Ekim Devrimi'nin top sesleri... Marksizm-Leninizmi getirdi." diye onaylayacaktı. ÇKP'nin yaratımında Komüntern başta olmak üzere SBKP'nin doğrudan bir etkisi oldu. 1920'de KP öncesi bir çekirdek yapılanma ve Sosyalist Gençlik Birliği oluşturuldu. SBKP üç üyesinin de aktif katıldığı bu toplantılarda Mao da yer aldı ve köylü kökenli olarak azınlıktaydı. Marksist İnceleme Grupları gibi tartışma alanları yaratıldı ve o gruplarda ÇKP'nin kuruluşunda yer alacak olan delegeler daha fazla yetkinleşti. Mao ve diğer Marksist aydınlar artık örgütlü bir yapı oluşturmanın zamanının geldiği fikrindeydiler:

"Gerçekten güçlü bir yeni atmosfer yaratmalıyız... [bunu] yapmak doğal olarak çok sıkı çalışan bir grubu ve kararlı insanları gerektirir; dahası herkesi bir arada tutacak bir izm'i gerektirir. Bir izm olmazsa atmosfer yaratılamaz. Araştırma derneğimizin insanları birbirine sadece duygularla bağlamaması gerektiğini düşünüyorum: O bir izm ile birbirine bağlı bir grup olmalıdır. Bir izm, bir bayrak gibidir; ancak o yükseltildiği zaman

insanlar bir şeyi umut edecekler ve hangi yöne gideceklerini bileceklerdir." [1920 Kasım tarihli, Mao'nun mektubundan, Philip Short – Mao Zedung Bir Yaşam s: 115].

Bu sözleri yazarken, Mao Lenin'i okumuş mudur bilemiyoruz [Lenin'in bazı yazıları, ilk olarak 1920 yılının son aylarında Çince'ye çevrilmiştir]. Ama bu sözler Lenin'in "Ne Yapmalı?" eserinde Komünist Parti örgütlenmesinin zorunluluğu vurgusunu ve "Devrimci teori olmadan devrimci pratik olmaz." sözlerini akla getirmektedir. Mao burada "izm" derken henüz tam anlamıyla Marksizm'i kastetmemektedir belki. Ama teorinin tartışıldığı alanlar onu doğru yola, Marksizm'e itmiştir. Bu tartışma alanları, komünist bir gruba ve devrimin Komünist Partisi'ne evrilmiştir.

1921 yılının Haziran ayında yapılan I. Kongre ile kurulan Komünist Parti'nin en başından 3 gruba bölündüğünü söylemek mümkün. Aşırı sağcılar, aşırı solcular ve Mao'nun içinde olduğu azınlık olan Marksist devrimciler. Bu üç kanadın Parti'nin kurulduğu andan itibaren başlayan tartışmaları, mücadelesi devrim sonrası da dahil olmak üzere Parti'nin tarihinde hep yer bulacaktır. Sağ kanat proletarya diktatörlüğünü, işçilerin geri, önderlik edemeyecek durumda olduklarını ileri sürerek reddediyor ve tartışma grupları içerisinde örgütlenerek lafazanlık yapılmasını savunuyordu. Sol kanat ise Komünist Partisi'ni, Çin proletaryasına dayanan katı, sekte ve dogmacı, dar bir gruba döndürmeye çalışıyor, bütün yasal mücadele biçimlerini reddediyordu. I. Kongre'de çoğunluğu yakalayan 1. Sol çizgi sahiplerinin, birleşik cephe siyasetine yakın olan Mao'ya nefret duymaya burada başladığını söyleyebiliriz.

ÇKP kurulduktan sonra Komüntern'in de etkisiyle mevcudu köylülüğe oranla epey az olan işçi sınıfına yönelin gerçekleştirilmişti. Mao sadece köylülerle sınırlı politik bir hat izlemiş gibi gösterilmeye çalışılsa da o çelişkilerin çokluğunun farkındaydı ve hepsini kaynaştırmayı, ortak bir mücadele alanı oluşturmayı biliyordu. Mao işçi grevleri, öğrenci hareketleri başta olmak üzere birçok eylemlilikte, ayaklanmada başrol oynadı. Onun ajitasyon ve propagandadaki yeteneği, KP kurulmadan önce de vardı ve kitleyle ilişkilerine de yansiyordu. Ajitasyon-propagandaya verdiği önem her daim kitlelerin içerisinde olmayı salık veriyordu ve her toplumsal olaya bir şekilde müdahil olmayı başarıyordu. Kitleler ayaklanırken, Mao ateşe körükle giderek sorumluluğunu layıkıyla yerine getirdi ve gittikçe geliştirdiği teorisi kaynağını Çin'den ve bilimsel gerçekliklerden aldı. Onun esin kaynağı Çin işçi ve köylüleriydi. Burada özel olarak vurgu yapmamız gerekir ki, Mao henüz genç bir isyancıken bile köylülüğün etki gücünün farkındaydı ve yıllar sonra Parti içerisinde bunu kanıtsatmak için çok büyük mücadeleler verecekti.

Kendisi Parti içerisinde yetkinlik kazanana kadar köylülüğe verdiği önem onun sağ sapmacı olarak suçlanmasına yol açtı.

Kitlelerin Muazzam Enerjisine Sonsuz Güven

ÇKP'nin 3. Kongresi'nde Birinci Birleşik Cephe'nin kararı alındı. Daha önce de belirttiğimiz gibi, sol kanat birleşik cepheye karşı çıkıyordu. Ancak SBKP üyesinin müdahalesi ve çoğunluğun birleşik cepheyi onaylaması sonucunda birleşik cephe siyaseti üstünlük kazandı. Aşırı solcuların tam tersinden de sağ kanat, Parti'nin tasfiyesini öneriyordu. Çoğunluğu oluşturan ve Mao'nun da içerisinde olduğu taraf ise Parti'nin bağımsızlığını koruyarak, birleşik cephe içerisinde yer almasını savunuyordu. Sonuç olarak Birinci Birleşik Cephe kuruldu ve KP üyeleri, Sun Yat-sen önderliğindeki Guomintang'a kabul edildi. Bu ittifak 1927'ye kadar sürecek.

Mao 1939 tarihli "Komünist'i Sunarken" isimli konuşmasında [Mao Zedung, Seçme Eserler Cilt 1] birleşik cepheye dair değerlendirmeler yapmış, ÇKP'nin hatalı yaklaşımlarını eleştirmiştir. Bu hataların en büyüğü ve ÇKP'ye en çok zarar vereni birleşik cephedeki önderliğin tamamıyla Guomintang'a teslim edilmesi idi. Birleşik cephe siyasetinin yanlış ele alınışı ve ÇKP'nin hataları bizlere, önderliğin çok da kolay bir iş olmadığını gösteriyor! Bir yandan "Her şeyden önce birlik!" sloganı ile KP'yi teslimiyetçi bir çizgiye sürükleyen sağ kanat; diğer yandan ise kapalı kapıcılığa düşen "sol" sektör bir çizgi izleyen dar grupçu sol kanat. İkisi özünde aynı olmasına rağmen farklı siyasetleri öneriyorlardı ve bu durum ÇKP'yi daha da çıkmaza sokuyordu. 1924'te Sun Yat-sen'in hastalanması ile beraber Guomintang içerisindeki hiziplerin ortaya çıkması Çan Kay Şek'in etkinlik kazanması bu girdabı daha da içinden çıkılmaz bir hale getirdi. Guomintang'ın homojen olmayan ve içinde anti-komünistleri de barındıran yapısı en başından beri komünistleri zorlayan bir durumdu. Mao hem GM'de hem de ÇKP'ye üye olanlardan birisiydi. Bu sorumluluk onu çok fazla zorladı, kendi yoldaşları dahi onu "sekreter" olarak küçümsemesine katlanmak zorunda kaldı. Ancak o Guomintang'ta ukala bir aydın sekreter olarak değil halkın bir militanı olma bilincinde görev ve sorumluluklarını yerine getirmeye devam etti. Mao'nun iş yaparkenki disiplini ve ciddiyeti çocukluğunda bile var olan bir özelliği idi. Sabah Tufanı'nda yer alan şu örnek bizler için açıklayıcı olacaktır:

"Mao ve başka bir çocuğun fasulye toplama öyküsü ilgi çekicidir. Mao daha sıranın yarısındaiken toplama-yı bitirince babası ona kızar. Ancak sonra fark eder ki Mao'nun sepetinde de çocuğunki kadar fasulye vardır. Geldiği yere kadar toplanmamış tek bir fasulye bırakmamıştır. Mao bütün devrimci hayatı boyunca aynı biçimde

davranacaktır."

Gerçekten de Mao fasulye toplarken de bir ayaklanmayı örgütlerken de aynı ölçüde titiz ve çalışkan olan bir devrimciydi. Yaptığı işten her zaman en üst düzeyde yarar sağlamak için çabaladı ve bu kararlılıkla yoluna devam etti. Sekreter olarak anılmak onun için bir felaket değildi. Çünkü yaşamı ona küçük burjuva gururu ile savaşmayı ve galip gelebilmeyi öğretmişti. Marksizm'in "aydınlaşmak" veya "aydınlanmak" olmadığını savunuyordu ve bilmişliğin kibrine kapılmamak için mücadele ediyordu. Marksizm, ezilenlerin kurtuluşu için kavranmalıydı; kariyerizm, kişisel gelişim için değil. Marksizm'i bir işçiden, bir köylüden daha iyi bilmek onu yüceltmiyordu, bir devrimci olarak sorumluluklarını artırıyor. Mao'nun tüm bunların bilincinde olması onu "aydın devrimcilerden" ayıran en temel özelliklerindedir ve Çin halkı ona bu yüzden sonsuz biçimde güveniyordu. Elbette Mao da Çin halkına aynı derecede güveniyordu: "Ben kitlelerin muazzam enerjisini yakından gördüm: Bu temel üzerinde her türlü görevi başarmak mümkündür." [Sabah Tufanı Cilt 1 s:85].

Halka olan güveni ve devrime olan inancı onu her açıdan daha çok çalışmaya itiyordu, mücadeleye zorluyordu. İlk andan itibaren sağ ve sol sapmalarla mücadele en zorlu olanıydı onun için. Gençliğinde hayranlık duyduğu devrimciler bir bir çözülmüyordu. Kimisi sonradan karşı devrimin safına geçti ve komünizme ihanet etti. Kimi kişisel çıkarlarını devrimin çıkarlarının önüne koydu. Sağ ve sol komünizme saptı. Mao bu süreçte birkaç yoldaş ile beraber hedefte olan komünist devrimcilerdendi. 4. Kongre gerçekleştiğinde kent yönelimlilerin baskısı daha da şiddetlendi. Mao kongrede çok yalnızdı ve burada çok sert tartışmalar yaşandı. Dogmacılar Mao'nun önerilerini kabul etmediler. İşçilikte direten sol kanat, köylülüğü ciddiye almıyordu. Mao bu kongreden sonra Hunan'a gitmek zorunda kaldı. Burada devrimde büyük bir rol oynayacak olan köylülükle iç içeydi. Vaktinin çoğunu köylüler ile geçiriyor, geri kalanında çalışmalarını sürdürüyordu.

Mao köylü mücadelesinin KP önderliğinde yürütül-

mesi için büyük bir ideolojik-teorik-pratik savaşı verdi. Defalarca kez reddedildi, yazıları yayımlanmadı, yoldaşlarına okutulmadı, MK onu hiçe saydı. Ancak o büyük bir heyecanla köylülük içerisinde faaliyetlerini incelemelerini sürdürdü. Köylülerin dizginlenmesi istendi ancak o mücadeleyi daha da kızıştırdı. Parti içi mücadelenin en iyi örneği olan Mao, yorgun düşse de yine halk içerisinde toparlanmasını bildi. Heyecanını, direncini kitleler içerisinde diriltti. Köylü mücadelesine yeteri kadar önem vermeyen KP'ye de sorumluluklarını hatırlatıyordu: "Köylülerin başına geçip onlara önderlik mi edeceğiz? Onların arkasında kalıp elimizi kolumuzu sallayarak onları eleştirecek miyiz? Yoksa önlerine dikilip onlara karşı mı çıkacağız? Her Çin'li bunlardan birini seçmekte özgürdür ama olaylar sizin seçiminizi çabuk yapmaya zorlayacaktır."

KP'nin içindeki sağ sapmacılar, üçüncü yolu, köylülerin önüne dikilmeyi tercih ettiler. Sonraları, At Günü Kırımı olarak anılacak olan katliamın gerçekleştiği süreçte KP'nin bu büyük hatası birçok kişinin ölümüne sebep oldu. Silahlanan köylülerin aşırıya kaçtığı öne sürülerek, silahsızlanma emri veren KP'den başkası değildi. Mao bu korkunç durumda bile Partisi'ni terk etmedi. Hataları açığa çıkarmayı, eleştirmeyi ve kitlelerden kopmamayı tercih etti. Değişime olan inancı hiç sönmeyen Mao, karşı devrimci olmadığı, hataları gösterildiği sürece kişinin değişebileceğini söylüyordu. At Günü Kırımı örneği bize Mao'nun tavrını sorgulatabilir. Katliama sebebiyet veren bir KP neden desteklenir? Veyahut böyle bir parti Komünist ve halkın partisi olma niteliğini kaybetmez mi? Bu sorgulamaları yapmak elbette önemlidir. Ancak devrime olan inancını yitirmiş olanların karşı-devrimcilerin Komünist Parti'de yeri olmadığını bilen Mao, onların halkın gücüne değil karşı-devrimcilerin gücüne güvendikleri için doğallığında ayıklanacağını biliyordu ve onlar tam da Mao'nun tahmin ettiği gibi ya bir bir mücadeleden kaçtılar ya da Çan Kay Şek'in tarafına geçtiler. Geriye kalanların tümünün komünist devrimciler olduğunu söyleyemesek de kiminin değişmesi mümkündü. Kimisi ile de Mao mücadele etmeyi sürdürdü. Mao halkın partisi olması gereken KP'den ayrılmayı değil yanlış çizgiyle mücadeleyi seçti. Onun mücadelesi imkansız denilenin mümkün kılınmasının en güzel örneğiydi.

Parti içinde, yoldaşlarıyla yıllar boyu süren mücadelenin Mao'yu çok fazla yıpratmış olduğunu biliyoruz, ancak mücadelenin bir gerekliliğinin de bu olduğunun ayırına varmıştı. KP'yi doğru çizgiye ulaştırmanın yolu buydu: Fikirlerin çatışması. Yanlış fikirler ortaya çıkarıldıktan sonra doğru fikirler için mücadele, ısrar onları nasılsa alt edecekti. Kendisi de birçok değişim geçirmiş, yanlış fikirlere kapılmış, hatalı pratiklere girmişti. Ancak dog-

matik olmayan, sorgulayıcı bir tarzda kendini değerlendirebiliyordu. Yoldaşlarına da böyle yaklaşması devrimin selameti açısından zorunluymuştu. Daha önce hayranlık ile baktığı yoldaşlarının her söylediği, her pratiği doğru değildi. Çünkü bu söz ve pratiklerden çok daha gerçek bir şey vardı: Somut koşullar. Mao'dan daha önce aktardığımız bir alıntı da söylediği gibi insanlar birbirine sadece duygular ile bağlanmamalıydı. Birbirini eleştiren ve geliştiren bir topluma ihtiyaç vardı. Sıkı disiplinli bir KP'ye.

Şimdiye kadar anlattıklarımız bize Mao hakkında bir fikir sunmaktadır. Disiplinli, çalışkan, özverili ve sabırlı olma gibi kişilik özellikleri olduğunu birkaç örnekten dahi çıkarabiliriz. Kendini sorgulaması, özeleştiri ve eleştirinin zorunluluğunu kavramış olması, yoldaşlarına ve halka karşı duyduğu sorumluluk duygusu onu çok fazla emek harcamaya itmiştir. Bu sorumluluğu hayatının her döneminde hissetti, çok sıkı çalıştı, günlerce okuyup yazdığı, dinlenmediği oluyordu. Halk ile tartışıyor, öğreniyor, öğretiyordu ve kendi söylediklerini en başta kendisi uyguluyordu. Her zaman için halkın en iyi öğrencisi olmayı başardı. Mao, halk ile beraber acı içerisinde kıvrıldığı dönemlerde bile azimle, ısrarla, inatla yürümeye devam etti. Kendisini üstün görmüyordu, o halkın bir savaşçısıydı. Devrimcilik hayatını belli bir süreçten sonra gerilla olarak sürdüren Mao savaş alanında önderleşmenin, savaşı yönetmenin, yönlendirmenin en iyi örneklerini yarattı.

Komünist Parti'nin silahlı bir güce ihtiyacı olduğunu "Bir halkın ordusu yoksa hiçbir şeyi yoktur." cümlesiyle yeterince açık ifade eden Mao, Birinci Birleşik Cephe sürecinde Halk Ordusu'nun kurulması fikrini kafasında oturtmuştu. Sonraları pratikte karşılık bulan bu fikre göre: "Partiyi sarıp sarmalayan, koruyan ve besleyen Kızıl Ordu'ydü. Fakat Kızıl Ordu'ya varlık nedeni veren de Parti'ydü ve ikisi de halk tarafından besleniyordu." [Sa-

bah Tufanı, s:205].

Mao bunun bilinciyle en başta halka dayandı. Devrimci bir önderin yapması gerektiği gibi kitlelere güven-di. Kitlelerde onu “Kurtuluşlarının Yıldızı” olarak görüyorlardı. Halk ve onların öğrencisi Mao, pratik içerisinde sarsılmaz bir güven inşa ettiler. Bu güven, emek ve çaba Çin’i devrime götürdü. Kurtuluşun halkın isyanında saklı olduğu gerçeğiyle hareket eden komünist önder, halkın gücünü, halka ve düşmana gösterdi.

Birinci Birleşik Cephe, Çan Kay Şek’in ihaneti ve saldırılarıyla sonuçlandıktan sonra, önce Nanchang Ayaklanması sonrasında Mao’nun görevlendirildiği Güz Hasadı Ayaklanması gerçekleştirildi. Nanchang [Çu En Lay’ın önderliğinde] başarıyla Güz Hasadı Ayaklanması ise yenilgiyle sonuçlandı. Ancak bu yenilgiden daha inançlı bir şekilde çıkıldı. Çinkangşan dağlarına yol alındı ve orada ilk kızıl üs yaratıldı. Kızıl Ordu bir yenilgiden doğmuştu... Mao daha o zamanlarda siyasi iktidarın namlunun ucunda olduğunu söylüyordu.

Mao bu süreçte Parti’nin planına uymayıp ayaklanmayı kendi bildiği gibi yönlendirdiği için 1927’de Parti’den uzaklaştırıldı ve Kızıl Ordu’daki sorumluluğu elinden alındı. Mao’nun inşa etmek için çok büyük çabalar sarf ettiği Kızıl Ordu yanlış zamanlarda yanlış saldırılara yönlendirildi ve neredeyse yok edildi. Tekrar toparlanan Kızıl Ordu tekrar yıkıma sürüklendi. Bu yıkımların hemen sonrasında efsanevi Uzun Yürüyüş gerçekleşti. Uzun Yürüyüşün Çin tarihinin en mühim olaylardan biri olduğunu söylemeliyiz. 100 bini aşkın kişinin “bilinmeyen bir yere” doğru başladığı bu yolculuk birçok katliamla, kayıpla karşılaştı ama serüvenciler cesaretle yollarına devam ettiler. Bu saldırılar karşısında yılgınlığa kapılıp geri dönenler elbette oldu. Başkan Mao, onlara hitaben, “Bırakın gitsinler.” dedi. Hatta kendisinden ayrılan yoldaşlara, kendilerine iyi bakmalarını öğütledi. “Pansi’de büyük bir top-

lantı düzenledik. Bu toplantı da Başkan Mao bize şunu sordu: ‘Geri dönmek istiyor musunuz?’ hepimiz Başkan Mao’nun yüzüne baktık: her zaman yanımızda olmuştu, hep bizimle birlikte yürümüşü. Kendisi için hazırladığımız sedyeyi hiç kullanmamış, onu yaralıllara bırakmıştı. Hep birlikte haykırdık: ‘Asla geri dönmeyeceğiz! Seninle gideceğiz!’” [Sabah Tufanı Cilt 1 sf: 324].

Okudukça tüyleri diken diken eden, hayranlık uyandıran bu yürüyüş ve daha birçok tarihi olay Mao’nun önderlik yeteneğini gösteriyor bizlere. Böyle bir tarihe yazılanlarla da olsa tanıklık edebilmek kişinin duygu dünyasına etki ediyor ve inancı bileyen, cesareti körükleyen bu yaşanmışlıkların yaratıcısı olanlara ister istemez bir hayranlık uyandırıyor. Erkeğin önünde diz çökmeyen ve kendi kurtuluşu için yürüyen kadınlar, itaate başkaldıran gençler, toprak ağalığını yok etmek amacıyla yola çıkan köylüler: Bir halk ve yenilgilerin en sonunda zafere ulaşacağını bilen, açlık, kıtlık, hastalık dinlemeden yürüyen bir önder ve silah arkadaşları. Bir halk gibi bir devrim gibi çelişkileri kendi içerisinde barındıran, devrimi yaratan ve devrimin yarattığı bir önder: Mao Zedung.

Zunyi Toplantısı’ndan Zafere Giden Yol

“Zunyi Toplantısı Uzun Yürüyüş’te Mao Zedung’un hayatında ve Çin Devrimi’nin tarihinde bir dönüm noktası oldu” [Sabah Tufanı, Cilt 1, Sf: 298].

Uzun Yürüyüşün sonunda siyasi büronun örgütlediği Zunyi Toplantısı’nda bütün hatalı siyasetler mahkum edildi. Sol askeri çizgiye son verildi; Askeri eylemlerdeki sol oportünist ve maceracı çizgi eleştirildi. Bu süreçten sonra Mao Zedung’un yönlendirmesiyle yola devam edildi. Aynı dönemde İkinci Birleşik Cephe tartışmaları başlayacaktı ve sol çizgi varlığını sürdürdüğü için Birleşik Cephe’ye karşı çıkanlar oldu. Aşırı solcular (sağcılar) somut koşulları değerlendirmekten uzak bir kapalı kapı siyaseti izliyorlardı. Aşırı sol ve sağ içlerinde barındırdıkları, ilk başta cepheye karşı çıkıp sonraları KP’nin önderliğinin Guamindang’a teslim edilmesi ve Kızıl Ordu’nun dağıtılması gibi taleplere olumlu yaklaşmalarından anlaşılabilir. Uçtan uca savrulan bu aşırı sol görünümü aşırı sağcılar Mao’nun çelişik yönlerin bir arada nasıl var olabileceğine dair teorisinin en iyi kanıtıdır.

Japonya’nın Çin’e saldırıları sürerken Mao önce “Pratik Üzerine” sonra “Çelişki Üzerine” isimli çalışmalarını yapmıştır. Dogmacı ve öznelcilere, pratiği küçümseyen lafazanlara karşı yazılan “Pratik Üzerine” Mao için her zaman daha önemlidir. Çelişki üzerine isimli makalesi de en başta “Baş Çelişki”nin belirlenmesi ve görmezden gelinen ama var olan ve baş çelişkiyi de etkileyen diğer çelişkilerin ortaya konması bakımından çok önemlidir. Bu iki makale Çin’in somut koşullarının Marksist diyalektik yöntem ile incelenmesidir ve Marksizm’in tek bir

alana sıkışmışlığına bir darbedir. Mao, işçiliğe sıkışmış devrimcilere, diğer çelişkileri görmezden gelen tek yanlı Marksizm'e, nitel bir katkı sunmuş ve bir üst boyuta taşımıştır. Bu nitel sıçramanın görmezden gelinmesi demek Marksizm'i eksik değerlendirmek ve sonuçta uygulayamamak anlamına gelmektedir. Lenin'in politik devrimcilik tanımına bir çizik atılması, dogmatizmin hakimiyetine boyun eğilmesi demektir. Mao Zedung mücadele serüveni boyunca bu hatalı ele alışlara karşı savaştan bir devrimci olarak pratiği gibi teorisi ile de Marksizm'i ilerletmiştir.

Engellenmeye çalışılan bir halk hareketi boğulmaya çalışılan bir devrim... 1949'a yaklaşırken Mao artık emindi. Ordu tam donanımlıydı ve Parti önderlik işlevini yerine getirmeye hazırdı. Halkın düşmanları ABD ve Japonya ve ülke içerisinde ihanetin en büyük temsilcisi Guamindang. Her devrimde olduğu gibi Çin Devrimi'nde de tek düşman yoktu ve savaş tek bir cepheyle sınırlı kalmayacaktı. Bunca yıllık mücadele hayatı sadece devrime adanmış bir yaşam, devrimin, o kutlu günün büyük tahayyülü. Her biri Mao'nun heyecanını körüklüyor ve heyecanını körüklüyordu. Şimdiye kadarki geçirdiği her günü tasarruflu kullanmış, pratikte yaptıkları ile devrim inşasının temelini atmıştı. Parti kuruluşunda aradığı teori Marksizm olarak netleşmekle kalmamış, Mao tarafından ilerletilmiştir. Komünist toplum artık Çin halkının mücadelesi ile politik devrimcilerle Mao'nun öncülüğünde ulaşılabilecek bir hedeftir. Çinlilerin önünde "kağıttan kaplanlar" vardır ve bunlar bozkırı tutuşturacak olan kıvılcımın esiri olmaya mahkumdur.

"Yangını Ben Başlattım"!

Yangını başlatan Mao'ydü! Sosyalist bir toplumda da çelişkilerin, sınıf mücadelesinin sürdüğünü ısrarla vurgulayan Mao, iktidarın ele geçirilmesiyle devrimin son bulmayacağını söylüyordu. Sosyalist devrim bir son,

devrimciliğin biteceği, sefa sürülecek bir aşama değildir. Politik bir devrimci her aşamada bu niteliğini korumalı ve ona göre mücadelesini sürdürmelidir. Mao da politik bir devrimci olarak sosyalist iktidarı, toplumu politikleştirmeye çalışmıştır. Somut koşullara göre hareket edilmediğinde pratiklerin, teorinin çürümeye mahkum olduğunun bilinciyle devrimi yönetmiştir. Sosyalizmi bir kaleyi korumanın değil, devrimi devrimlerle güçlendirmenin, sürdürmenin ve politikleştirmenin pratiğini yaratmıştır. Bu pratik Büyük Proleter Kültür Devrimi'dir. Mao, vakit geldiğinde **"Burjuva karargahlarını bombalayın!"** şiarıyla devrimin işçilerine halka çağrı yaparak BPKD'yi başlatmıştır.

BPKD ayrı bir başlık altında değerlendirilmesi gereken Marksist bir pratiktir. Ayrıca sadece kültürel veya hut ideolojik bir dönüşüm başlatmak ile sınırlı kalmadığı da kavranmalıdır. BPKD sosyalizmde dahi devrimlerin sürmesi gerektiğini ve bu devrimlerin de politik devrim niteliği taşıması gerektiğini göstermiştir. Politik bir devrim olan BPKD tarihsel ilerlemeciliğe büyük bir darbe vurmuştur ve böyle bir devrimin yaratılmış olması büyük bir önem taşımaktadır. Başarıları veya başarısızlıkları değerlendirmeye tabi tutulabilir ancak BPKD ve onu başlatan Mao, Marksizm'de farklı bir sayfa açmış ve dogmatiklerin gözünü korkutmuştur. O yüzden Maoizm'i, Çin Devrimi'ni, BPKD'yi sadece sonuçları ile değerlendirmek onların politik niteliğini gözardı etmektir.

Mao halkın savaşçısı, devrimci bir önderdir. Teorisi, pratiği, tavizsiz devrimci duruşu ile hala keşfedilmeyi bekleyen bir komünisttir. Şunu biliyoruz ve ısrarla vurguluyoruz ki; Mao'nun ve Maoizm'in anlaşılammış olması veyahut layıkıyla savunulamaması, onun değerini azaltmazken, kendisinin bıraktığı yere çivilenen hatta onun daha da öncesine saplanıp kalan devrimcilerin hazin durumunu açığa çıkartmaktadır. Mao büyük bir cesaret sergilemiştir.

Çünkü, kendisinin söylediği gibi: **"Solcuların hepsi bugüne kadar hep aynı şekilde konuştular."** [Seçme Eserler Cilt 5 sf: 362]. Mao farklı konuştu. Devrimcilerin dar kalıplarına sıkışmayı reddetti. Mao yaşamı devrimciliği boyunca, her alanda, dayatılan bu kalıplara karşı mücadele içerisinde oldu ve o kalıpları paramparça etti. Biz bu yazıda Mao'nun yaşamını, mücadelesini belli yanlarını eksik bırakarak anlatmaya çalıştık. Mao'nun tarafında durduğumuzu açıkça belli ediyoruz çünkü üçüncü bir yol henüz mevcut değil. Ya Mao'yu özümseyerek onun yolunda ilerlemek ya da onu reddederek kendi dar kalıplarımıza sıkışmak zorundayız. Biz işçilerin, köylülerin, bir bütün ezilenlerin tarafında tavizsiz bir duruş sergileyerek durmayı Maoizm'i ilerletmek adına mücadeleyi tercih ediyoruz.

Çin Devrimin 70. Yılında devrimler ve etkileri

Sınıf mücadelesi, dünyanın her yerinde çeşitli biçimlerde varlığını sürdürürken 20. yüzyılın başında farklı dinamiklerin çatışmalarına şahit oldu. Emperyalist-kapitalist sistem ardı arkası kesilmeyen varoluşsal krizlerin içerisinde çözüm arıyordu. Sömürgeler üzerindeki baskıyı arttırmak, rakiplerinin ellerindeki sömürgelere el koyarak pazar ve ham madde ihtiyacını karşılamak, emperyalistler açısından yegane çözüm olarak duruyordu.

Bu maddi zemin içerisinde ortaya çıkan birinci paylaşım savaşı birçok impartorluğun yıkımı, topraklarının büyük bir kısmının sömürgelere yada yarı-sömürgelere dönüşmesiyle sonuçlanırken ezilenler cephesinden farklı alternatiflerde ortaya çıkardı. Rusya'da savaşın gelişmeleriyle karşı karşıya kalan kitleler; proleter devrimcilerin önderliğinde alternatifler yaratmayı başara bildiler.

Ekim Devrimi bu koşullar içerisinde gerçekleştirildi. Savaşın yarattığı yoksulluk, ölüm ve daha fazla sömürü ortamında Lenin önderliğindeki Bolşeviklerin taktik ve stratejik öncülüğünde gerçekleşti. Marksizm'i her türlü ideolojik-politik saldırı altında geliştiren Lenin yarattığı bilimsel sıçramayla Paris Komünü'nden çıkarılan deneyimleri zaferle sonuçlandırmıştır. SBKP'nin iktidara

gelmesinin ardından çarlık yıkılarak demokratik halk diktatörlüğü inşa edildi. Almanya ile taktiksel bir barış anlaşması gerçekleştirildi.

Dünya proletaryası ve halkları açısından alternatif olan Ekim devriminin etkisiyle dünyanın dört bir yanında farklı komünist partiler inşa edildi. Türkiye'de Mustafa Suphi'lerin önderliğinde 1920'de kurulan TKP, 1903'de kurulan ve 1919'da yeniden inşa edilen Bulgaristan Komünist Partisi, Çin'de 1921'de örgütlenen Çin Komünist Partisi Ekim devrimin etkisiyle inşa edildi.

Çin Devrimi

Ekim devriminin Çin üzerindeki etkisini Mao Zedung "Ekim Devrimi bombardımanı, bize Marksizm-Leninizmi getirdi." diye ifade ediyor. Kuruluşunda SBKP ile kurduğu ilişki devrim stratejisini; büyük şehirlerde gerçekleşecek işçi ayaklanmalarına dayandıran bir ÇKP gerçekliğini ortaya çıkardı.

Bu durum uzun yıllar süren ideolojik-politik mücadeleler ve yenilgiler sonrasında Mao Zedung önderliğinde değiştirilebildi. ÇKP'nin taktiklerinde ve stratejilerinde değişiklikler gerçekleştirildi. Mao Zedung'un ideolojik-politik belirlemeleri ÇKP'ye hakim bir pozisyona gelince devrimin yolu kırlardan şehirlere sürdürülecek

Bugün Rojava'da Kürt, Ermeni, Arap, Ezidi halklarının ortaya koyduğu birlikte yaşam pratiği içinde barındırdığı alt-üst oluşlarla ezilenler açısından ciddi kazanımlar barındırıyor. Egemenlerin işgal saldırılarıyla ortadan kaldırmaya çalıştığı bu alternatifin geriye dönüp sarılacağı deneyimler Ekim ve Çin Devrimleri oluyor.

uzun süreli halk savaşı olarak değiştirildi.

Bu sadece bir stratejik-taktik değişiklik değil aynı zamanda Marksizm-Leninizm'in "Somut koşulların, somut tahlili" ilkesinin yaşama geçirilmesidir. Tarihe "Uzun Yürüyüş" olarak geçen taktiksel geri çekilişin ardından iktidara yürüyen ÇKP ikinci paylaşım savaşında Çin'in Japon işgaline karşı savunulmasında önemli rol oynamış ikinci paylaşım savaşının sonuçlanmasının ardından iktidara yürüyerek büyük şehirleri ele geçirmiştir. ÇKP, 1 Ekim 1949 tarihinde Çin Halk Cumhuriyeti'nin kurulmasıyla iktidarı kontrolü altına almıştır.

Kitleler, Yeni Demokratik Devrim sonrasında Sovyetlerin deneyimlerinden faydalanarak ve kendi ortaya koyduğu pratiklerle ekonomik kalkınmayı sağlarken sosyal yaşamda gerçekleştirdiği değişimlerle dünya halkları açısından yeni bir örnek ortaya çıkardı.

Mao Zedung Çin'in özgünlüklerini ortaya koyarak "ileriye doğru büyük atılım" ve "komünler" deneyimini ortaya koydu. Kitlelerin talepleri ve ihtiyaçlarına yanıt olmaya çalışan Mao, karşısında bulunan bürokratzmin partiyi ve kendisini kitlelerin sorunlarına cevap olma gerçeğinden ne kadar uzaklaştırdığını gözlemledi.

Bunun üzerine ÇKP ve SBKP'nin gerçekliğini inceleyen Mao bürokratzmin boyutlarını net bir şekilde ortaya koydu. Bürokratzme karşı yürüttüğü mücadelede ÇKP'nin bürokratzme neden olarak gösterdiği dayanakların Sovyetleri, sosyalist bir ülke olmaktan uzaklaştıran sosyal emperyal bir çizgiye oturtan ekonomik ilişkiler olduğunu gözlemledi. Bu durum Mao'nun sosyalizmde geriye dönüşlerin kaynağı ve çözümü noktasında çalışmalar ortaya koymasıyla sonuçlandı.

Büyük Proleter Kültür Devrimi

Bu çalışmaların ürünü olarak ortaya çıkan BPKD kitlelerin bürokratik ÇKP'ye karşı ayaklanmalara sevk edilmesi, bürokratik iktidarın dağıtılması ve iktidarın proleter dev-

rimci çizgiye getirilmesi için önemli bir pratiktir.

Çin'de gerçekleşen bu kitle hareketleri Küba devrimi ile birlikte dünyanın dört bir yanında sınıfsal ve ulusal kurtuluş hareketleri için tetikleyici bir rol oynadı. Kitle hareketlerinin dört bir yanda geliştiği emperyalistlerin kanlı katliamlara giriştiği bir dönemde BPKD, devrimci mücadeleye ivme kazandıran bir yerde duruyor.

68 Hareketi olarak tarif ettiğimiz bu kitle hareketlerinin Türkiye ve T.Kürdistan'ı açısından da önemi oldukça büyüktür. 71 devrimci çıkışını ortaya koyan teorik konumlanışın ilhamıdır.

BPKD proleter devrimci çizgi, Çin'de tüm ülkeye, ülkemizde ise Komünist Partiye hakim olmasıyla sonuçlanmıştır.

Komünist hareketin içine girdiği 50 yıllık reformist revizyonist suskunluğun kırılması ve ülkemizde komünist hareketin yeniden ayağa doğrulmasında BPKD'nin belirleyici etkisi vardır. TKP kadrolarının 28 ocak 1921'de katledilmesinin ardından gelişen süreç Komünist Önder İbrahim Kaypakkaya tarafından Komünist Parti'nin ayağa dikilmesiyle ve proleter çizginin oluşturulmasıyla sonuçlandırılmıştır. Gerçekleşen durum, Kaypakkaya'nın beyanıyla: "*Hareketimiz Büyük Proleter Kültür Devriminin ürünüdür.*" şeklinde ifade edilmiştir.

Andaki durum

Bugün yukarıda ifade ettiğimiz sınıf hareketlerini ortaya çıkaran çelişkiler varlığını korumaya devam ediyor. Emperyalist-sistem içinde bulunduğu varoluşsal krizi dünyanın dört bir yanında emekçilerin omuzlarına yüklüyor. Emperyalistler, geri bırakılmış yarı sömürge ülkelerde vekalet savaşları ile yeni pazarlar elde etme çabalarını sürdürüyor. Birinci ve ikinci paylaşım savaşlarının ortaya çıkardığı devrimler bugün çelişkilerin yoğunlaştığı, emperyalistlerin kendi aralarında bu denli kanlı bir savaşın içerisine girmesini engelliyor.

Emperyalist devletler, bugün savaşlarını taşeron, faşist, uşak devletler ve çeteler üzerinden sürdürmeye çalışıyor. Ancak krizler egemenler tarafından bir fırsat olduğu gibi ezilenler için de bir fırsat olma gerçekliğini koruyor.

Bugün Rojava'da Kürt, Ermeni, Arap, Ezidi halklarının ortaya koyduğu birlikte yaşam pratiği içinde barındırdığı alt-üst oluşlarla ezilenler açısından ciddi kazanımlar barındırıyor. Egemenlerin işgal saldırılarıyla ortadan kaldırmaya çalıştığı bu alternatifin geriye dönüp sarılacağı deneyimler Ekim ve Çin Devrimleri oluyor.

TC Devleti ve emperyalistlerin yoğun saldırılarını sürdürdüğü bu süreçte egemenlerce boğulmak istenen Rojava Devrimi'nin savunulmasında Ekim ve Çin devrimlerinin yaratıcı rehberi Marksizm-Leninizm-Maoizm bilimi önemli bir izlek olarak duruyor.

ÇİN DEVRİMİ 70 YAŞINDA

hiçbir şey zor değildir şu dünyada
dorukları fethetmeye cesaretin varsa

Ciwanên Demokratên Nû

Me canê xwe da dozeke cihanê ji binê rehên wê ve hilwesînê!
Kovara Ciwanên Siyasî | Hejmar 14 | Mijdar - Kanun 2019 | ISSN: 2149-1208 | 5 TL

Faşizme Geçit Yok

SOLIDARNO S REVOLUCIJOM U ROJANI

